ရဲမာန်စေအောင်

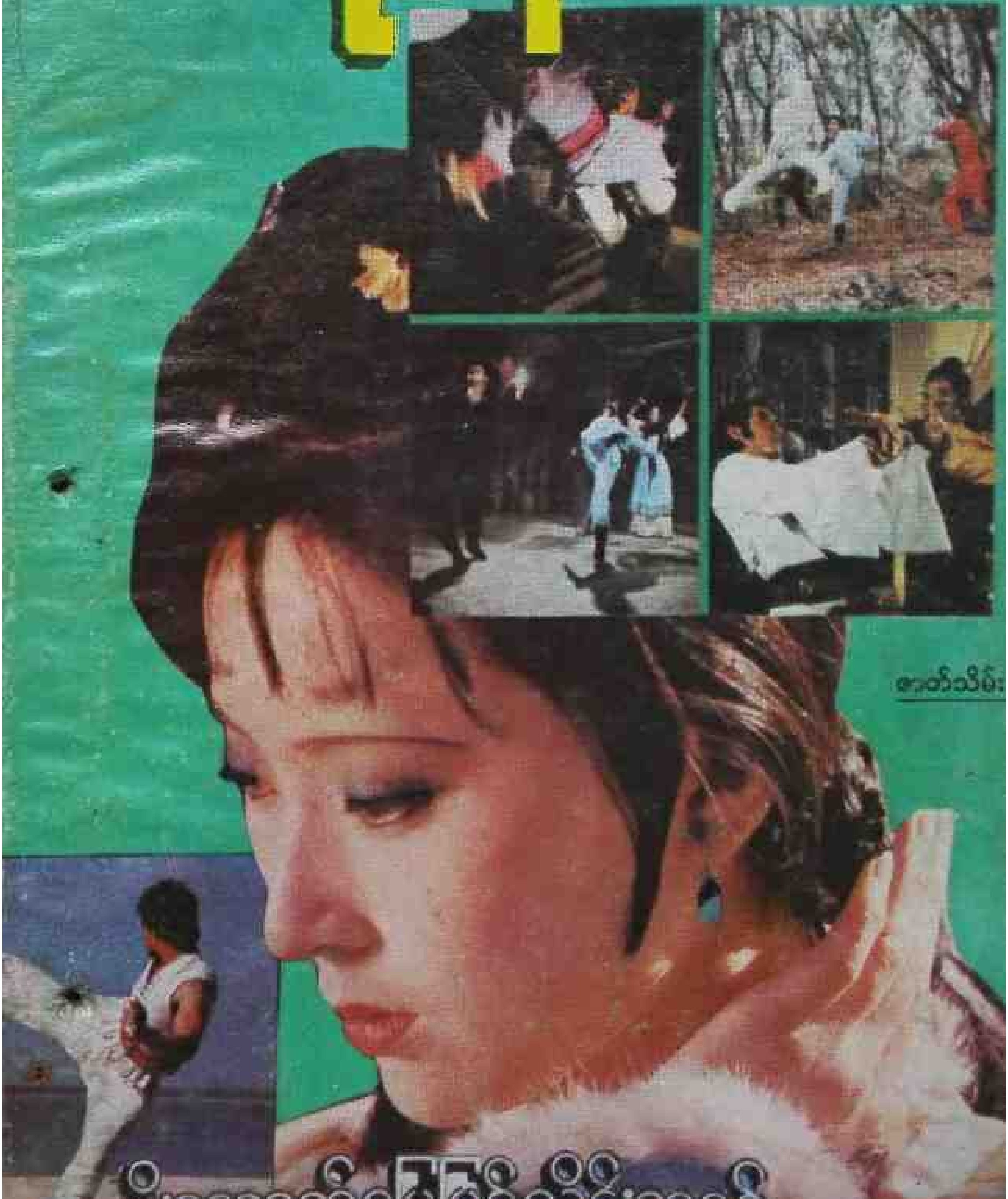

ဇာတ်သိမ်း

မိုးအောက်မြေရှင်သိုင်းဘုရင်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၇၀၂/၉၅/(၁၀)

ချက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၆၂၉/၉၅/(၁၀)

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်

၁၉၉၆ ခု၊ မတ်လ

အုပ်ရေ

၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး

သုံးဆယ်ကျပ်တိတိ

နဂါး

စာပေ

အထက်မြန်မာပြည် ဖြန့်ချိရေး၊ မန္တလေး

ရဲမာန်အောင်

မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင်

စာစဉ် ၂ (ဇာတ်သိမ်း)

ဖြန့်ချိရေး

နွယ်မိုးအောင်

စာပေ

အမှတ် ၇၂-၆ လမ်း ရန်ကုန်မြို့

စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် ၁၁၈၃

ဗဟိုစာတိုက်ကြီး ရန်ကုန်မြို့

မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင်

စာစဉ် (၂)

(ဇာတ်သိမ်းပိုင်း)

(၃၆)

ပန်းတစ်ရာတောင်

မဒါးနက်ဝန်းလဲ့သည် အိပ်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ နိုးသောအခါ သူ့အား မြုံးကြည့်နေသည့် အဘိုးအိုအား ရွှင်လန်းစွာတွေ့မြင်ရလေသည်။

'ဟော...နိုးလာပြီလား သမီငယ်၊ အိပ်မက်မက်နေတက် ထင်တယ်၊ အိပ်ရင်း စကားတွေ ပြောနေတယ်'

'ဟုတ်....ဟုတ်တယ်ထင်တယ် အဘိုး'

သူမ အလူးအလဲထကာ ဖြေကြားလိုက်၏။

'မင်းမျက်ငိုကို ငါ လင်းစေချင်တယ်တဲ့ ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့ငါ ဝေးရမယ်တဲ့'

'ခင်ဗျာ'

'အေး...အဲဒီလိုပဲ မင်းနှုတ်က ပြောဆိုတာ ကြားရတာပဲကွယ်'

မေးနက်ဝန်းလ°က အမှန်အတိုင်း အဘိုးအိုအား ပြောကြား ဝန်ခံလိုက်သည်။အဘိုးအိုက ပြုံးနေ၏။အဘိုးအိုကြည့်ရသည်မှာ သူ့အကြောင်းတွေ သိနေသလိုပဲ ဖြစ်သည်။

ဆံပင်ဖြူ နှုတ်ခမ်းမွေးဖြူ မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူနှင့် အသက်အရွယ်တ ကြီးရင့်ပုံ သော်လည်း ကျန်းမာပုံရသည်။

နွယ်ပင်မိနေသော အခြေအနေနှင့် ယခု ယှန်သားစားပြီး အိပ်စက်၍ နိုးသော အခြေအနေမှာ ဘာမျှမဆိုင်။

'သူငယ်အာ ဘိုးဘိုးရဲ့ အသက်သခင်ပဲကွယ့်၊အဘိုး၊ မင်းကို ညွှန်ပြလိုက်မယ် သူငယ်၊မိန်းကလေးရဲ့ မျက်စိက အဆိပ်ငွေ့မိတာဆိုတော့ ဟိုး...မြောက်ကျွန်းမှာရှိတဲ့ ပန်းတစ်ရာတောင်ထိ သွားရလိမ့်မယ်'

မေးနက်ဝန်းလ°က မျက်လုံးပြူးလျက် စိတ်ဝင်စားစွာ နားစွင့်သည်။

'သွား...သွားပါမယ် အဘိုး'

'အေး....အဲဒီ ပန်းတစ်ရာ တောင်ထိပ်မှာ နတ်ရေစင်ဆိုတဲ့ ကန်တစ်ကန်ရှိတယ်၊အဲဒီကန်က ရေဟာ အဆိပ်မှန်သမျှကို ပျောက်ကင်းစေတတ်တယ်ကွယ့်၊ သူငယ် အဲဒီဒေသသွားပြီ၊

နတ်ရေစင်ကို ယူဆောင်နိုင်ရင်တော့ သူငယ့်မိန်းကလေးရဲ့ မျက်စိဟာ အကောင်းပကတိ ပြန်လည်မြင်ရမှာပေါ့ကွယ်'

ဝန်းလ° ဝုန်းခနဲ ခုန်ထလိုက်သည်။

အဘိုးက သူ၏ စိတ်မြန်တက်ကြွမှုကို ပြုံးပြီးမော့ကြည့်နေလျက်....

'သူငယ်....အိပ်မက်ထဲက စကားကို မေ့သွားပြီလား၊ မိန်းကလေး မျက်စိလင်းသွားရင် မင်းနဲ့ဝေးသွားမယ်လေ'

ဝန်းလ°မျက်နှာမှာ ချက်ချင်း ညှိုးရော် နွမ်းလျသွား၏၊ သူ အဘိုးအိုနားမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

'မင်း သူနဲ့ဝေးမှာ ကြောက်လား'

'ကြောက်တယ် အဘိုး'

'မင်း သူ့ကိုချစ်လား'

'ချစ်တယ် အဘိုး'

'အေးပေါ့....အဲဒီနှစ်ခု ယှဉ်ကြည့်ပေါ့ သူငယ်ရဲ့၊ ဘယ်သင်းက ပိုလဲဆိုတာ၊ချစ်တာပိုရင် နတ်ရေစင်ဆီသွား၊ကြောက်တာပိုရင် မသွားနဲ့၊ဒါပဲလေ'

မေးနက်ဝန်းလ° မျက်မှောင်ကိုတည်ပြီး အတန်ကြာ စဉ်းစား၏။

အတော်လေးကြာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကာ....

'ကျွန်တော် ပန်းတစ်ရာတောင်ကို သွားမယ်အဘိုး'

သူ နှုတ်ဆက်လိုက်သဖြင့် အဘိုးလည်း ထရင်ကာ သူ့ပခုံးကိုဖက်ပြီး....

'အေး....အဲဒါမှ ယောကျ်ားပေါ့ကွယ်၊ ချစ်တယ်ဆိုတာ အရာရာကို စွန့်လွှတ်ရဲရတယ်ကွ၊ပေးရမှာ ဆွေးရမှာ လွမ်းရမှာ မကြောက်ရဘူး၊ဒါမှ ယောကျ်ား။

'သွင်ယံဆုံးဖြတ်တာ မှန်ကန်ပါတယ်ကွယ်။

'ကဲ...သွားသွား အောင်မြင်မှာပါ၊အဘိုး ဆုတောင်းပေး နေပါ့မယ်....ဟုတ်လား'

ခေးနက်ဝန်းလ°က မြင်းဖြူထက် လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက် ပါသည်။

'အဘိုးတကယ် ဆုတောင်းပေးမှာလား ခင်ဗျာ'

'ဆုတောင်းပေးမှာပေါ့ကွ'

'ဒါဆို သူ မျက်စိအလင်းရပြီး ကျွန်တော့်ကို မမုန်းဖို့ပါ ဆုတောင်းပေးပါလား အဘိုးရယ်'

အဘိုးမျက်နှာ ညှိုးကျသွားရှာသည်။သို့သော်နှုတ်ကတော့ မူ....

'ဆုတောင်းပေးရမှာပေါ့ ကလေးရယ်'

ဝန်းလ°မှာ အဘိုးအား ကျောခိုင်းပြီး ချစ်သူအတွက် နတ်ဆေးရှိရာ မြောက်ကျွန်းမှ ပန်းတစ်ရာတောင်ဆီသို့ ဦးရှေ့ လျက် မြင်းကို စိုင်းနှင်သွားလေတော့သည်၊

* * *

ခေးနက်ဝန်းလ°သည် မြောက်ကျွန်းသို့ သင်္ဘောကြီး တစ်စင်းဖြင့် လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ သူနှင့်အတူ မြင်းဖြူကြီး လည်း ပါသွား၏။ မြောက်ကျွန်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ပန်းတစ်ရာတောင်သို့သွားရန် စုံစမ်းမေးမြန်းရသည်။

ဆိပ်ကမ်းရှိ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ သူဝင်မေး၏။ ထိုစားသောက်ဆိုင်က အတော်အသင့် စည်ကားသော ဆိုင် ဖြစ်သည်။ အရက်ပါ တွဲရောင်းသဖြင့် အရက်သောက်သူများ နှင့် ဆူညံနေ၏။ သူက ငွေသိမ်းသော ဆိုင်ရှင်နှင့်တူသူအား မေးမြန်းလိုက်သည်။

'ဒီမှာ ပန်းတစ်ရာတောင်ကို ကျွန်တော် သွားချင်လို့ပါ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး လမ်းညွှန်ပေးပါလား'

ထိုသူက သူ့အား အထိတ်တလန့်နှင့် မော့ကြည့်၏။

'ခင်ဗျားကြည့်ရတာ မြောက်ကျွန်းက မဟုတ်ဘူးနဲ့ တူ တယ်'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ပြည်မကပါ ခင်ဗျာ'

'အင်း....ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် ပန်းတစ်ရာတောင်ကို သွားချင်တယ်လို့ ပြောတာကိုး'

ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ကာ ထိုလူက ရေရွတ်နေ၏။

ထိုစဉ် ဆိုင်းတွင်းတစ်နေရာ၌ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန် သဖြင့် ထိုသူက မတ်တတ်ရပ်လှမ်းကြည့်ကာ ထထွက်သွား တော့သည်။

ခေးနက်ဝန်းလ°လည်း ထိုမြင်ကွင်းအား လှမ်း၍ကြည့်မိ ၏။ အရက်ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာ ပြဿနာဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

'ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီသူငယ်က ဆိုင်ဝန်ထမ်းတစ်ဦး အသစ်မို့ပါ၊ မသိနားမလည်လို့ ဖြစ်ရတာပါ၊ သူ့မှာ အပြစ်ရှိပါတယ်'

ဆိုင်ရှင်နှင့်တူသူ ထိုလူက အရက်ဝိုင်းမှနှုတ်ခမ်းမွှေးသဲ့သဲ့နှင့်လူအား တောင်းပန်နေ၏။

'ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူးဦးကြီး၊ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို တမင်သက်သက် ခြေထောက်ထိုးခံပြီး ရန်စတာနဲ့ဖြစ်ဆို ဒီအရက် ဖိတ်ကျစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး'

စားပွဲထိုးနှင့်တူသူ လူငယ်က သူ၏ ဆိုင်ရှင်ဖြစ်သူအား ပြန်လည်ရှင်းပြလေသည်။ ထိုအခါ နှုတ်ခမ်းမွှေးသဲ့သဲ့နှင့်သူက မတ်တတ်ရပ်ပြီး စားပွဲထိုးအားလက်ညှိုးထိုးလျက်ပြောသည်။

'ဟေ့ကောင်....မင်းကို ဘယ်သူက ခြေထိုးခံတယ် မထိုးဘူး ငါမစုံစမ်းနိုင်ဘူးကွ၊ ငါ့အတွက် အရက်ခွက် ဖိတ်ကျသွားလို့ ငါမင်းကိုလုပ်တာ၊ မင်းကျေနပ်နပ် မနပ်နပ် ငါဂရုမစိုက်ဘူး'

'ကျုပ်ကလဲ မကျေနပ်ဘူး'

စားပွဲထိုးလူငယ်ကလည်းမလျှော့၊ ပြန်၍ မချေမငံ ပြောလိုက်၏။

'ဟေ့ကောင် တော်တော့်'

ဆိုင်ရှင်ဖြစ်သူက သူ့လူစားပွဲထိုးအား ဟိန်းဟောက်လိုက်သည်။

'တရားမှုမတရားတာပဲ ဦးကြီး'

'မတရားတော့ မင်းအာ ဘာလုပ်ချင်သေးလို့လဲကွ'

'ဖြောင်း'

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက စားပွဲထိုးအား လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်၏။ သူက လူကောင်ထွားကျိုင်းလှသည်။

စားပွဲထိုးလူငယ်မှာ ပုံလျက်လဲကျသွား၏။

'ခင်ဗျားလူ ခင်ဗျားဆုံးမပါ'

နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့်လူက မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ဆိုင်ရှင်အား ပြောသည်။

'ဟုတ်....ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ'

ဆိုင်ရှင်ကလည်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် သူ့လူအား ခြေထောက်နှင့် ဆင့်ကန်ပြန်သည်။

မောနက်ဝန်းလဲ ထိုနေရာသို့ တစ်မုဟုတ်ချင်း ရွေ့လျားရောက်ရှိသွား၏၊

'ခင်ဗျားတို့တွေ မတရားတာ လွန်လွန်းတယ်ဗျာ'

သူက ဆိုင်ရှင်အားတွန်းဖယ်ကာ စားပွဲထိုးလူငယ်အား ဆွဲထူသည်။

စားပွဲထိုးလူငယ်ခမျာ ပိန်ပိန်ပါးပါး သေးသေး ကွေးကွေး ဖြစ်၏။

နှုတ်ခမ်းစွန်း၌ သွေးများယိုစီးကျနေရှာသည်။

'မင်းက ဘယ်ကကောင်လဲ'

စားပွဲဝိုင်းမှ အပြင်ထွက်လာကာ နှုတ်ခမ်းမွှေးက မောနက်အား မကျေမနပ်ဖြင့် မေးသည်။

'ကျုပ်က ပြည်မမှာ၊ မတရားတာမြင်ရင် ကြည့်မနေတတ်တဲ့လူ'

နှုတ်ခမ်းမွေးမှာ ဝမ်းလ ိ စကားကြောင့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားကာ မထိမဲ့မြင် လုပ်ပြီး....

'ဩော်....ပြည်မကလူက မြောက်ကျွန်းမှာ လူစွာလာလုပ်တာပေါ့'

'ကျုပ်က မတရားတာတွေ့ရင် နေရာမရွေးဘူးလေ'

နှုတ်ခမ်းမွေးက သူ့လူများဘက်လှည့်ကာ လှောင်ရယ်လိုက်ပြီး....

'ဟေ့ ကောင်တွေ၊ ပြည်မကကောင်က မြောက်ကျွန်းသား ဓားချက်ကို မြည်းချင်လို့နဲ့ တူတယ်'

'မြည်းချင်ရင်လဲ ဆရာ့ဓားချက်ကို ကျွေးလိုက်ပေါ့ ဆရာရဲ'

သူ့လူတစ်ဦးက စားပွဲပေါ်တွင် ထားခဲ့သော နှုတ်ခမ်းမွေး၏ ဓားကို ပစ်ပေးလိုက်ရာ နှုတ်ခမ်းမွေးက လျင်မြန်စွာ ဖမ်းယူလိုက်ပြီး ဝန်းလ ိ အား စတင်တိုက်၏။

'ဝှစ်....ဝှစ်'

'ထန်...ထန်'

နှုတ်ခမ်းမွေး၏ နှစ်ဆင့်ဓားချက်အား ဝန်းလ ိ က သူ့ကိုလက်စွာ ဆီးခံလိုက်ပြီး လူငယ်လေးကိုပါ မ,ယူပြီး နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်သွား၏။

'ကျွန်တော့်ကို ထားပါဆရာ၊ ကျွန်တော့် ဘာသာ ရှောင်ပါ့မယ်'

စားပွဲထိုးလူငယ်ကသူ့အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မိသောဝန်းလ ိ အား မေ့ပြီး ပြောသည်။ ဝန်းလ ိ က ပြုံးပြီး....

'အေး....ကောင်းတယ်'

ဟု ပြောကာ နှုတ်ခမ်းမွေးဘက် လှည့်ရင်ဆိုင်သည်။

နှုတ်ခမ်းမွေးက ခုတ်ဓားချက် တစ်ချက်ကို ပို့လွှတ်လိုက်ပြန်၏။

ဝန်းလ ိ က လွယ်ကူစွာပင် တရားဓားဖြင့် ပင့်လှန်ရိုက်ထုတ်လိုက်၏။

'ထန်'

အလွယ်တကူ တိုက်မရမှုန်း နှုတ်ခမ်းမွေးကြီး ရိပ်မိသွားလေသည်။

သူက အရမ်းဝင်မတိုက်တော့ဘဲ ဝန်းလ ိ လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်လျက် ဓားကွက်ပြောင်းရန် ကြံစည်နေသည်။

'ဟိတ်'

ဝန်းလ ိ က မြောက်ပြန်လေ ဓားကွက်အား ပုံဖော်ကာ ဓားချက်တစ်ချက် သွင်းလိုက်၏။ ထိုဓားချက်က ခုန်ပျံကျော်လွှားပြီး ဓားဖျားနှင့် ခတ်ပစ်ခဲ့သော ရန်သူ့အငိုက် မိတတ်သော ဓားကွက်ဖြစ်သည်။

ရန်သူက မိမိအား ဖြတ်ကျော်သွားပြီထင်၍ အန္တရာယ်လွတ်ကင်းပြီဟု ထင်သော အချိန်ကာလလေး၌ မမိ တမိ ဓားဖျားဖြင့် ထိရုံ ရှရုံ ပက်ခတ်သွားတတ်သော ဓားချက်ဖြစ်၏။

ထိုဓားချက်မျိုးက ရန်သူများအား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဒဏ်ရာအနာတရ မဖြစ်စေနိုင်။ ကြောက်ရုံလန့်ရုံ ဒေါသထွက်ရုံ တိုက်ခိုက်တတ်သော ခါးကွက်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏ဓားဖျားက နွတ်ခမ်းမွေး၏ ပခုံးစွန်းကို ရှပ်ထိသွားခဲ့သည်။ အင်္ကျီစနှင့်အတူ အသားစအချို့ ဖြစုတ်ထွက်သွား၏။ အနီစင်းကြောင်းကြီးတစ်စင်း ရဲခနဲ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်ထွက်သွားသည်။

နွတ်ခမ်းမွေး၏ တို့နံ့နံ့ နွတ်ခမ်းမွေးစတို့ ထိုး ထိုး ထောင်ထောင် ဖြစ်သွားကုန်လေသည်။

မျက်နှာ၌လည်း ရှက်သွေးတို့ဖြင့် နီမြန်းနေ၏။ နွတ်ခမ်းမွေး ကြွမြီးတိုသွားလေပြီ။ သူ့လူများရှေ့၌ဖြစ်၍ ပို၍ရှက်သွားဟန် တူ၏။ ဝန်းလဲအား တရကြမ်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေသည်။

နွတ်ခမ်းမွေး တစ်ရှိန်ထိုး ဓားကိုဝှေ့ယမ်းပြီး ဝင်လာရာ ဝန်းလဲ၏ ဗျိုင်းနွတ်သီးဓားချက်နှင့် ရင်ဆိုင်သွားရရှာသည်။

'ထန်....ထန်'

'ရှပ်'

'အင့်'

ဗျိုင်းနွတ်သီးက နွတ်ခမ်းမွေး၏ ဓားချက်နှစ်ချက်ကို ဆီး ခုခံလိုက်ပြီး ဓားချက်တစ်ချက်က ပက်ခတ် ထွက်သွားရာ နွတ်ခမ်းမွေး၏ ရင်ဘတ်အား ကန့်လန့်ဖြတ်ကြီး ထိမှန်သွားရှာ၏။ နွတ်ခမ်းမွေး နောက်ပြန်လဲကျသွားသည်။

'ဟာ'

သူ့လူများက စုန်းခနဲ တိုက်ပွဲသို့ တိုးဝင်လာကြသည်။ ထိုအခါ ဓားပွဲထိုးလေးကလည်း နွတ်ခမ်းမွေး၏ဓားကို လုယူပြီး ဝန်းလဲ၏ဘက်မှ ဘုတ်ခနဲ ခုန်ဝင်လာသည်။

'ဟော'

ဝန်းလဲက အားမေဒိုတ်သံ ပြုလိုက်ရာ....

'အစ်ကို့ဘက်က ကျွန်တော်လဲ တိုက်မယ်'

'အေး....ကောင်းတယ်'

ဓားပွဲထိုးလူငယ်က ပြောလိုက်ရာ သူကလည်း ခွင့်ပြုလိုက်ရ၏။ မကြာမီ လူရမ်းကား ဓားသမား လေးဦးနှင့် ဝန်းလဲ တို့နှစ်ဦး၏ တိုက်ပွဲမှာ စားသောက်ဆိုင် တစ်ခု လုံး ကို ပြောင်းဆန်သွားစေတော့သည်။

သို့ရာတွင် ဝန်းလဲအတွက် ထိုဓားသမားများမှာ သာမန် ဓားသမားများသာဖြစ်၍ ဝန်းလဲ၏ တဘားဓားဖျားဝယ် သုံးကွက်ပြည့်အောင် မတိုက်ရသော ယှဉ်ပြိုင်ဘက်များ ဖြစ်နေကြရလေသည်။

ဓားပွဲထိုးလူငယ်၏ ဓားရေးကလည်း မဆိုး။ သူ၏ဓားစွမ်းက ထိုလူရမ်းကား ဓားသမားများထက် ပို၍ထက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝန်းလဲ၏ တရားဓားသွား၌ သုံးယောက် လုံး မြို့လဲသွားစဉ်၌ သူနှင့်ယှဉ်တိုက်နေသော ဓားသမားမှာ လည်း ဒဏ်ရာရပြီး လဲကျသွားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

ဝန်းလဲက အောင်မြင်မှုအဖြစ် လက်မြှောက်ပြလိုက် သဖြင့် ဓားပွဲထိုးလူငယ်ကလည်း ပြန်မြှောက်ပြလေသည်။

ဆိုင်ရှင်ဖြစ်သူကား သူတို့နှစ်ဦးကို ထိတ်လန့်စွာ ငေးကြည့်နေ၏။
သူထံသို့ သူတို့နှစ်ဦးက လျှောက်သွားလိုက်သည်။
'ကဲ....ကျုပ်သွားပါဦးမယ်'
ဝန်းလဲက နှုတ်ဆက်ပြီး ကျောခိုင်းလိုက်ရာ....
'ဟုတ်....ဟုတ်....ဟုတ်ကဲ့'
ဆိုင်ရှင်ဖြစ်သူက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ပြန်လည်ဖြေသည်။
'ဆိုင်ရှင်ကြီး ကျုပ်လဲသွားမယ်'
'ဟေ'
'ဘုန်း'
'အိုး'
ဆိုင်ရှင်မှာ စားပွဲထိုးလူငယ်၏ စကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွားပြီး အာမေဋိတ်သံ ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စားပွဲထိုးလူငယ်၏ လျှပ်တစ်ပြက်ကန်လိုက်သော ကန်ချက်ကြောင့် ဖင်ထိုင်လဲကျသွားတော့၏။
'အေး....ကောင်းတယ်'
ဝန်းလဲက ထိုသို့အားပေးလိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာရာ ထိုစားပွဲထိုးကလည်း နောက်နားမှ လိုက်ပါလာလေသည်။ ဆိုင်ပြင် ရောက်သောအခါ ဝန်းလဲက မြင်းဖြူကြီးပေါ်သို့ လွှားခနဲ တက်လိုက်ပြီး သူ့ထံသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
'အစ်ကို ဘယ်သွားမှာလဲ'
'မသိဘူး....မင်းရော ဘယ်လဲ'

'မသိဘူး ခင်ဗျ'
'အေး....ကောင်းတယ်'
နှစ်ဦးစလုံး တစ်ယောက်အမေး တစ်ယောက်အဖြေကို သဘောကျသွားပြီး ပြိုင်တူ ရယ်မိလိုက်ကြ၏။
'ကဲ....ဒါဖြင့် မြင်းပေါ်တက်'
လူငယ်အား ဖိတ်ခေါ်လိုက်သဖြင့် စားပွဲထိုးလေးက သွက်လက်စွာ မြင်းပေါ်သို့တက်လိုက်၏။
ဝန်းလဲက မြင်းဖြူကြီးကို ဆိုင်ရှေ့မှ တစ်လှမ်းချင်းနှင်လာသည်။

မြင်း သယ်ဆောင်လာရာသို့ လိုက်ပါလာကြသော်လည်း ဦးတည်ရာမရှိကြ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြို့ပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

နှစ်ဦးစလုံး တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာ၏။

မြို့ပြင် တစ်နေရာရောက်မှ နောက်ဘက်မှ စားပွဲထိုးလေး က....

'အစ်ကို ချ ဘယ်သွားနေတာလဲ ဟင်'

'မသိဘူးလေ'

'ဒုက္ခပါပဲ....ကျွန်တော်က အစ်ကိုသွားတဲ့နောက် လိုက်လာတာ'

'အို...ဟုတ်လား၊ အေး....မင်းသွားမယ့်နေရာ လိုက်ပို့တာကွ'

'ဟား...ဟား....ဟား'

နှစ်ဦးသား မြိုင်တူရယ်မောလိုက်ကြပြီး....

'ကဲ....ဒါဆို ဘယ်မှသွားစရာ မရှိတဲ့အတူတူ ဘယ်မှမသွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ'

ထိုနေရာ၌ မြင်းကိုရပ်တန့်ပြီး သစ်ပင်ရိပ်တစ်ရိပ်အောက်သို့ ဝင်ရောက်လိုက်ကြသည်။ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ကြပြီး....

'အစ်ကိုအာ ပြည်မကနေဘ်'

'အေး'

'ဘာဖြစ်လို့ မြောက်ကျွန်းကို ရောက်လာရတာလဲ'

'ပန်းတစ်ရာတောင်ကို သွားမလို့၊ နေရာမသိတာနဲ့...'

'ခင်ဗျာ....ပန်းတစ်ရာတောင်ကို သွားမလို့....ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်....မင်း သိလို့လားကွ'

'ဟာ....သိတာပေါ့ အစ်ကို၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီတောင်က အင်မတန်ဆိုးတာ ခင်ဗျ'

'ဟေ...ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'အဲဒီ တောင်ပိုင်ရှင် ဘွားဘွားက အရမ်း ဆိုးတာပဲလို့ ပြောစမှတ်ရှိတယ်၊ သူ စိတ်ဆိုးရင် သေချင်းဆိုးနဲ့ သေရတတ်တယ်လို့ ဆိုတယ်'

'အေးပေါ....ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီတောင်ခြေကို မင်း ငါ့ကို လိုက်ပို့နိုင်မလား'

'အို....ပို့ရမှာပေါ့၊အစ်ကိုဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် တစ်ဦးပဲဟာ'

'ကဲ....ဒါဖြင့် သွားကြစို့ကွာ၊ တောင်က ဘယ်ဘက်မှာရှိတာလဲ'

'ဟိုး ကျွန်းရဲ့ အရှေ့ဘက်စူးစူးမှာ ခင်ဗျာ'

စားပွဲထိုးလူငယ်က အရှေ့ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလေသည်။

သို့ဖြင့် သူတို့ မြင်းဖြူကြီးကို ထိုကျွန်း၏ အရှေ့ဘက်အရပ်သို့ ဦးတည် စိုင်းနှင်ကြရပြန်လေသည်။

မြင်းဖြူကြီးအား လူငယ်နှစ်ဦးအား တင်ပြီး ပြေးလွှားနေရသဖြင့် ခရီးက မတွင်လှသော်လည်း ခြေကျမှန်မှန်နှင့် သူ စိုင်းနှင်နေရရှာလေသည်။

* * *

မှုန်းတည့်ချိန်ခန့်တွင် သူတို့နှစ်ဦးမှာ ပန်းတစ်ရာတောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ပန်းတစ်ရာ တောင်ထိပ်ကား ဝေဟင်တွင်လွင့်လျက် မြူခိုးများကြားဝယ် ရေးရေးပျပျသာ မြင်နေရ၏။

တောင်ကြီးကား စိမ်းစိမ်းစိုစိုနှင့် သစ်တောကြီးများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိ၏။

'ဟဲ....အစ်ကို၊ အဲဒါ ပန်းတစ်ရာတောင်ကြီးပဲ့၊ တောင်ပေါ်ကိုတော့ ကျွန်တော် မလိုက်ပါရစေနဲ့ ခင်ဗျာ'

'အေးပါကွာ....မလိုက်စေရပါဘူး၊ ခုလို လိုက်ပို့တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီကွယ်'

'ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဒီတောင်ခြေရာမှာ အစ်ကို့ကို သုံးရက်ထိအောင် စောင့်နေရဦးမယ်၊ အစ်ကို တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ရင် ကူညီလို့ရအောင်ပေါ့'

'ဟ....မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်း သွားလိုရာ သွားနိုင်ပါပြီကွ၊ ငါ့မြင်းကို မင်း အသုံးလိုရင်လဲ ယူသွားချင်သွားလေ'

'ယူမသွားပါဘူး အစ်ကို၊ အစ်ကိုဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဆရာပဲ၊ ဒီလောက်တော့ ကျွန်တော် ကျေးဇူးသိရမယ်'

'ကောင်းပြီလေ၊ မင်းစောင့်ချင်လဲ စောင့်ပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်းနာမည်လဲ ငါ့ကိုမပြောပါဦး၊ ဘယ်သူလို့ခေါ်တုံး'

'တစေ့ာက်ကန်း ကျောင်ဝမ်'

'အေး....ငါ့နာမည်လဲ မှတ်ထား၊ တရုတ်ခေါ်သမား ချန်လင်ဟိုး'

သို့ဖြင့် ခေါနက်မှာ တစေ့ာက်ကန်း ကျောင်ဝမ်အား တောင်ခြေဝယ်ထားရစ်ခဲ့ကာ သူက ပန်းတစ်ရာတောင်ပေါ်သို့ ဖောင်တက်ရောက်သွားလေ၏။

တောင်ပေါ်ဝယ် ပိတ်ဖုံးနေသော သစ်တောကြီးကား နက်ရှိုင်းလှ၏၊

သစ်ပင် သီးပင်အမျိုး စုံလင်လှပေသည်။ တောကျေးငှက် သာရကာမျိုးများမှာလည်း တကျည်ကျည် တကျာကျာ သံစုံ မြည်ကျူးနေကြ၏။

သားရဲတိရစ္ဆာန်များမှာ နေရာတိုင်းဝယ် တွေ့ရှိနေသဖြင့် သတိဝီရိယ ထားနေရ၏။

တောင်ကျချောက်ခွန်များ၊ ချောက်ကြီးများ၏ လျှိုကြီးများ စိမ့်စမ်းရေများ စသည်ဖြင့် မကြာခဏ တွေ့ရှိ ကျော်ဖြတ်ခနရလေသည်။

အချို့နေရာများ၌ မတ်စောက်သော ချောက်ကမ်းပါးကြီးများအား ဆိုတားနေကြသဖြင့် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ဖြတ်သန်းကြရပြန်သည်။

ခေါနက် ဝန်းလီမှာ ပန်းတစ်ရာတောင်ထိပ်သို့ တက်ရောက်ရာ၌ မော်ဟိုက်လျှင် အနားဖြေလိုက် အမောပြေလျှင် ဆက်လက် တက်လိုက်ဖြင့် ထိုနေ့ညဘက်သို့ လမ်းတွင်ပင် ကူးပြောင်းသွားလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ညအိပ်နားနေရန် နေရာတစ်ခုအား ရှာဖွေရပြန်သည်။ မြေပြင်ဝယ် သားရဲတိရစ္ဆာန်များ၏ အန္တရာယ်မှ

မလွတ်ကင်းနိုင်သဖြင့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်ရောက် အိပ်စက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့နှင့် အကြီးမားဆုံးသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ရွေးချယ်ကာ တက်ရောက် အိပ်စက်ရလေသည်။

သစ်ပင်ကြီးကား လူနှစ်ဖက်စာခန့် ရှိသော သက်တမ်းအလွန်ကြီးရင့်သည့် ပျဉ်းမပင်ကြီး ဖြစ်သည်။

သူသည် သစ်ကိုင်း၊ သစ်ခက်များမှာ လူတစ်ဦး ကောင်းမွန်စွာ အိပ်စက်နားနေလို့ ရအောင်ပင် ကြီးမား ကျယ်ပြန့်ကြလေသည်။

ထိုသစ်ကိုင်းပေါ်၌ မီးဖိုလေးတစ်ဖိုကို မွေးကာ အိပ်စက်ရ၏။

ခရီးပန်းလာသည်ဖြစ်၍ မကြာမီပင် သူ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွား၏။

သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့၏ ညသန်းခေါင်ချိန် အော်ဟစ် မြည်ကျူးမှုတို့ကိုပင် သူ မကြားနိုင်ပါတော့ချေ။

၂၀၄၉၉

(၄၁)

နန္ဒာအိုင်တွင်းမှ နတ်ရေစင်

သူ ဖျတ်ခနဲ နိုးထလာသောအခါ၌ အလင်းရောင်တို့ပင် သစ်ပင်များ၏ အရွက်အခက်များကြားက ဝင်ရောက်လာနေကြပြီ၊ မီးဖိုသည်လည်း မီးရောင်ပျပျလေးသာ ရှိနေလေတော့၏။

သူ၏ ပတ်ပတ်လည်ဝယ် မျက်လုံးအရုံပေါင်း များစွာနှင့် သူ ရင်ဆိုင်ရလေသည်။ ထိုမျက်လုံးရှင်များကား မျောက်၊ ရှဉ့်၊ ငှက် စသည့် တော၏ သတ္တဝါများက သူ့အား အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်း၍ စူးစိုက် ကြည့်ရှုနေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် သူ့အား လာရောက် ထိကိုင်ဝံ့ခြင်းလည်းမရှိ၊ နှောင့်ယှက်ခြင်းလည်းမရှိ၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးများဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြကုန်၏။

'ဝုန်း'

သူက ခုန်ထလိုက်ရာ တိရစ္ဆာန်တို့မှာ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ဝုန်းခနဲ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားကုန်ကြ၏။

သူက ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုတို့ကို သစ်ကိုင်းထက်တွင် လေ့ကျင့် ကစားလိုက်၏။

သွေးပူသွားသောအခါတွင်မူ သစ်ပင်ထက်မှ ခုန်ချလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူ၏ခရီးစဉ်ကို ဆက်လက် တက်ရောက်ရပြန်လေသည်။

တောင်တစ်ဝက်ကျော်ကျော်သို့ ရောက်ရှိနေသဖြင့် မှန်းမတည့်မိ တောင်ထိပ်သို့ ရောက်မည်ထင်လေသည်။

နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်စက်လိုက်ရသဖြင့် အားအင်တို့လည်း ပြည့်ဖြိုးနေကြသဖြင့်ခွန်အားသစ်ဖြင့်လျင်မြန်စွာ တက်ရောက်နေထိုင်သည်။

ချောက်များ၊လျှိုများ၊စမ်းများကို ဆက်လက် ဖြတ်သန်းလျက် တောင်ထိပ်သို့ ရောက်ရှိရန် သူ အစွမ်းကုန် တက်နေခဲ့မိသည်။

သို့ဖြင့် သူ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း နေထန်းတစ်ဖျားသို့ ရောက်ချိန်ကာလ၌ တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

တောင်ထိပ်မှာကား ကျယ်ပြန့်သော မြေပြင်မြင့်နေရာကို တွေ့ရှိရလေသည်။ ထိုမြေပြင်၌ ပြာလဲ့သော နန္ဒာအိုင်တစ်အိုင်အား တွေ့ရှိရပြန်သည်။ အလွန်ကြည်အေးလှသော ကန်ရေပြင်ကို တအံ့တသြ တွေ့ခဲ့၏။ သီးပင် သစ်ပင်များနှင့် စိမ်းမြအုပ်ဆိုင်းသော နေရာလေးဖြစ်၍ ထိုနေရာလေးသို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် စိတ်ထဲ၀ယ် ကြည်လင်လန်းဆတ်သွားသည်သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။

အလွန်မြင့်မားသော တောင်ထွတ်နေရာ၌ မည်သည့်တောင်ကျရေများ စီးမျော အိုင်လွှန်းနေပါသနည်း၊ သို့မဟုတ် မြေအောက်မှ ထွက်ရှိလာပြန်ကာလည်း သည်မျှမြင့်မားသော တောင်ထွတ်နေရာသို့ ပင်လယ်ရေ မြစ်ချောင်းရေများအမည်သို့ စိမ့်ဝင်စီးဆင်း ရောက်ရှိပါမည်နည်း။ သူ စဉ်းစားလို့မရအံ့သြငေးမောနေမိ၏။

နန္ဒာအိုင်၏ သာယာ ရှုမောဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းရှုပ်လှာကလည်း မြင်တွေ့ရသူအဖို့ ကြည်နူး၍ ရွှင်လန်းစရာကောင်းပါဘိ၏။

လေပြည်လေညင်းတို့က သာယာညင်းနွဲ့စွာ တိုက်ခတ်နေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကန်ရေပြင် ပြာလဲ့ဝယ် လှိုင်းကြက်ခွပ်တို့အပြေးလွှားဆော့ကစားနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

နတ်များအ ဖန်ဆင်းသော ဤနန္ဒာအိုင်တွင်းမှ နတ်ရေစင်မှာ အမွှန်ပင် ဖွယာန်၏မျက်လုံးအစုံအား အလင်း လောကသို့ ပြန်လည် ပို့ဆောင်မည်ကို သူ ယုံကြည်နေမိသည်။

ထိုနတ်ရေစင်အား တစ်ကျိုက်တစ်မှုတ် သောက်လိုက်ရလျှင်ပင် ရင်ထဲအေးမြ ကုန်ခန်းသမျှ အားအင်တို့ ပြန်လည်ပြည့်ဝလာလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်နေခဲ့၏။

သို့ဖြင့် ဝန်းလဝ်သည် နန္ဒာအိုင်တွင်းဆင်း၍ ရေတစ်ကျိုက်မျှကို လက်နှင့်ခပ်ရန် ပြုလိုက်သည်။

'ဝုန်း'

သူ၏လက်မှာ ရေပြင်နှင့် ထိလိုက်သည်နှင့် ခန္ဓာမှာ မြောက်တက် လွင့်စဉ်ပြီး ကန်ပေါင်ပေါ်၌ သွားရောက်တင်သည်။

သူ့အစး အလွန်စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်သော အမူအရာဖြင့် မျက်ထောင့်နီနှင့် စူးစိုက်ကြည့်နေသော အဘွားအို တစ်ဦးအား တွေ့ရှိရလေသည်။

'ဟိတ်....ရာရာစစ ငါ့နန္ဒာအိုင်တွင်းဆင်းပြီး ကျူးကျော်နေဝံ့တာ ဘယ်သူလဲ'

သူမက လက်ညှိုးခေါက်ခေါက်ထိုးလျက် ခက်ထန်စွာ မေးမြန်းသည်။

နီစွေးသော ဆံပင်ဖားလျားနှင့် နီမြန်းသော မျက်လုံးအစုံတို့က ကြောက်မယ်ဖွယ်ရာအသွင် ဆောင်နေသည်။

'ပန်းတစ်ရာအဘွားပါလားခင်ဗျာ'

သူက ရိုကျိုးစွာ ပြန်လည် မေးမြန်းလိုက်သည်နှင့်....

'ဟေ့....ငါ့ကို မင်း မေးစရာမလိုဘူး၊ ငါမေးတာ မင်းဖြေ'

'ကျွန်တော် ပြည်မက လာရောက်ရတာပါအဘွား၊အဘွား ရဲ့ နန္ဒာအိုင်က ရေစင်အနည်းငယ် အသုံးပြုခွင့် တောင်းခံပါရစေ ခင်ဗျာ'

'ဟား ဟား ဟား'

အဘွားအိုက ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်သဖြင့် နန္ဒာကန်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်ပင်များပင် ယိမ်းထိုးသွားကြသည် ထင်သည်။

ဝန်းလဝ် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အဘွားအိုအား စိန်းစိန်းကြည့်မိ၏။

'ကျွန်တော့်ရဲ့ စကားမှာ ရယ်စရာ ပါဝင်ပါသလားအဘွား'

'ဟေ....ပါတာပေါ့ကွ၊ အဲလို တောင်းယူတိုင်းသာ ငါ ပေးရစတမ်းဆိုရင် ဒီ နန္ဒာအိုင်ကို ခုလို ရေပြင်အပြည့် ဘယ်မြင်ရပါ့မလဲ'

သူမက ရယ်ဒမရှာက ရွှတ်တရက်ဖြတ်ပြီး ပြောကြားသည်။

'အေး တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ငါနဲ့ သိုင်းပညာ ယှဉ်ပြိုင်ရမယ်၊ ငါက သုံးကွက်တိတိ မင်းကိုတိုက်ခိုက်လို့မှ မင်းမရှုံးရင် ဒီနတ်ရေစင်ကို အသုံးပြုခွင့်ပြုမယ် ဘယ့်နှယ်လဲ'

ဝန်းလဝ် ဝမ်းမြောက်သွား၏၊ မည်သို့သော အနေအနေ၌ ဖြစ်စေ ရရှိဖို့ အခွင့်အလမ်းက ရှိနိုင်သေးသည်ဟု မျှော်လင့်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

'ကောင်းပါပြီ....ကျွန်တော် တိုက်ပါ့မယ်'

ဝန်းလ ° က သူ၏ တရားခံကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ဝတ်စုံဖြူကို ဝတ်ဆင်လျက် ရှည်လျားသော ဓားတစ်လက်နှင့် ဝန်းလ ° မှာ နန္ဒာကန်ပေါင်ထက်၌ ပန်းတစ်ရာ အဘွားအား ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

'ကဲ....မင်း ခုခံပေတော့'

လျှပ်တစ်ပြက် လေပြင်းတစ်ခု တိုက်လိုက်သည်သို့ ဝန်းလ ° မှာ ဘေးသို့ ယိမ်းယိုင်ကျသွားလေသည်။

'ဝှစ် ဝှစ်'

သူက သတိရှိစွာ တရားခံနှင့် ဝေ့ယမ်းလျက် ဘယ်ညာ လွှဲခုတ်လိုက်မိသည်။

ပန်းတစ်ရာအဘွားက အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ သူ့အနီးမှ ဖြတ်သန်းကျော်လွှားသွားပြီး လက်ဝါးစောင်းနှင့် ရိုက်ချသွားခြင်း ဖြစ်၏။

သူက သတိရှိသူပီပီ တရားခံချက်ကို အသုံးပြုလိုက်နိုင်၍ သာလျှင် ဦးခေါင်းနှင့်ကိုယ် မြဲမြံစွာ ဆက်လက်ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

'အေး....တစ်ကွက်ကိုတော့ မင်းခံနိုင်ခဲ့ပြီ'

အဘွားအိုက ညစ်ထေးမည်းညိုသော သွားများကိုလှစ်၍ သူ့အား ချီးကျူး၏။

'ကဲ...ဒုတိယကွက်လာပြီ ရှောင်တော့'

'ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်'

သူမ၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်များက စကြာလည်သကဲ့သို့ စဉ်ဆက်မပြတ် တရကြမ်း သူ့တည့်တည့် ထိုးဝင်လာခဲ့ပြန်

သည်။ ဝန်းလ ° ကလည်း သာမန် သိုင်းသမားတစ်ဦး မဟုတ်သဖြင့် နေ့ဦးလေဘေ သိုင်းကွက်ဖြင့် ချက်ချင်း ပြန်လည် ခုခံကာကွယ်လိုက်ရသည်။ အဘွားအို၏ စကြာလည် ရိုက်ချက်များအား လေပွေတစ်ခုနှယ် ဝေ့ဝိုက် လှည့်လည်ရှောင်တိမ်း လွတ်သွားနိုင်ခဲ့ပြန်သည်။

မကြာမီ စကြာလည် ရိုက်ချက်များ အရာမရောက်သဖြင့် ပန်းတစ်ရာအဘွားခမျာ အရှိန်ပျော့ လက်လျော့သွားခဲ့သည်။

'ဟဲ....ဟဲ့ မင်းက ဓလာကြီးပါလား၊ ပြည်မက အာဂ သိုင်းသမားထင်ပ၊ မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ'

အဘွားအိုက သူ့နာမည်ကိုပင် ထုတ်မေးလာရသော အဆင့်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

'တရားခံ ချန်လင်ဟိုး'

'ဩော်....တရားခံတဲ့လား၊ ဟေး ဟေး ဟေး'

သူမက နှစ်ခြိုက်စွာ ရေရွတ်ရယ်မောရင်းလှုပ်ရှား မှုတစ်ခုကို ပြုမူလှုပ်ရှားလိုက်သည်။

အဘွားအို၏ လှုပ်ရှားမှုက သူ့ထံသို့မဟုတ်၊ အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အား လေထက်တက်ခုန်ပြီး ခြေနှင့် ကန်ချလိုက်ရာ သစ်ပင်မှာ ထက်ပိုင်းကျိုးပြီး ဝန်းလ ° ရှိရာဆီသို့ လဲပြိုကျ၏။

ဝန်းလ ° က ဘေးတစ်ဖက်သို့ ခုန်ရှောင်လိုက်ရာ....

'ဖြောင်း'

'အား'

သစ်ပင်ပိမည်စိုး၍ လျှင်မြန် သွက်လက်စွာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သော ဝန်းလံမှာ ပန်းတစ်ရာဘွားဘွား၏ လှည့်စားမှုအား ခံလိုက်ရရှာတော့သည်။

အကြောင်းမှာ ဘွားဘွားအို သူ့ခုန်ရှောင်လိုက်သည့်နေရာမှ အသင့် စောင့်ကြိုတိုက်ခိုက် လိုက်သော လက်ဝါး ရိုက်ချက်ဒဏ်အား လှလှကြီးခံလိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

တိုက်ရိုက်တိုက်ခိုက်ခြင်းမှ ထိရောက်ကာ ပန်းတရာ ဘွားဘွားက တစ်ဆင့်ခံတိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် ဝန်းလံအားအနိုင်ယူသွားနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ပန်းတရာဘွားဘွား၏ ရိုက်ချက်က ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် နန္ဒာဏာန်၏ တစ်ဖက်ရှိ မတ်စောက်သောချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ လွင့်စဉ်ကျရောက်သွားရှာလေတော့သည်။

ဝန်းလံခန္ဓာမှာ လေထဲ၌ ဦးစောက်ပြောင်းပြန် လည်ပတ် ကျရောက်သွားခဲ့သည်။ မြင့်မားလွန်းလှသော ချောက်ကြီးဖြစ်၍ နှလုံးသားအား လက်နှင့်ဆုပ် ရေအေးနှင့် ပက်ဖျန်းလိုက်သည်သို့ လေထဲ၌ သူခံစား၍ ကျဆင်းလာရှာ၏။

'ဘုတ်'

ဝန်းလံအုံ့အားသင့်သွားလေသည်။ သူ၏ခန္ဓာမှာ အစိတ်စိတ် ဆွဲမြွှာမြွှာ ကျိုးပဲ့ ကြေမွသွားရမည့်အစား သစ်ရွက်သစ်ကိုင်းများပေါ်သို့ ကျရောက်သွားသဖြင့် ပွန်းပဲ့ ခြစ်ရှမိရုံမှတစ်ပါး သူ့ခန္ဓာတစ်ကိုယ်လုံး၌ မည်သည့်ဒဏ်ရာမှ ရရှိခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

'ဟင်....အင်မတန် ကံကောင်းတဲ့ ဝါပါလား'

မတ်စောက်သော တောင်ကမ်းပါး နံရံတွင် တွယ်ကပ်ပေါက်ရောက်နေသည့် သစ်သင်တစ်ခုပေါ်ဝယ် သူကျရောက်နေကြောင်း တွေ့ရှိရ၏။

အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ရာ အလွန်မြင့်မားသော နေရာ၌ တောင်ထွတ်ကိုမြင်ရပြီး အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ မပေါ်လှသောနေရာ၌ မြေပြင်အား တွေ့ရှိရလေသည်။

မြင့်မား စေသိသော အပေါ်သို့ ပြန်တက်ရမည့်အစား အောက်ဘက်သို့သာ ဆင်းသက်လျှင် သူ့အတွက် သင့်လျော်မည်ဟု တွေးမိပြီး ထိုသစ်ပင်ထက်မှ တွယ်ကပ်ဖက်ဆင်းသက်ခဲ့၏။

ထိုနေရာကား ချောက်ကမ်းပါးကြားထဲမှ လျှိုကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်ကို တွေ့ရှိရပေတော့၏။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်အား လေ့လာ အကဲခတ်ရန် ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေရာ လျှို၏နေရာ၌ဂူကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရှိရလေ၏။

'ဟင်...ဂူကြီးပါလား၊ ဝင်ကြည့်မှပဲ'

ဂူပေါက်ဝမှ သူ ဝင်ရောက်သွားခဲ့၏။ ဂူမှာ ရှေးဟောင်းဂူကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပုံရရာ မည်သည့် နေ့ရာမှ ဝင်ရောက်သည်မသိနိုင်သော အလင်းရောင်ကြောင့် ခပ်ရေးရေးပျပျ မြင်ရ၏။ လူသူရောက်ခဲ့သည့် အရိပ်အခြည်ကို မတွေ့ရှိရပေ။

အချို့နေရာများ၌ ရေစပ်စပ်အိုင်လေးများကိုတွေ့ရ၏။ စိမ့်အေးနေသော ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားကြောင့် ညှိစို့စို့ ညှဉ်းသိုးသိုးအနံ့အသက်ကို ရရှိနေခဲ့သည်။

သူ တစ်လှမ်းချင်း ဂူအတွင်းသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်သွားနေခဲ့ပြန်၏။

သူ၏ ခြေဖဝါးတစ်ဖက်က ပျော့စိစိ တစ်စုံတစ်ခုအား သွားရောက်နင်းမိလေရာ....

'အုံး....ဂွမ်'

အသံက ကျယ်လောင်စွာ မြည်ညံသွားသဖြင့် သူခုန်ဆုတ်လိုက်မိ၏။ ထို့နောက် နင်းမိသောအရာအား အမှောင်ပျပျ၌ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ မျက်လုံးနီကြီး နှစ်လုံးကို ပြူးလျက် သူ့အား မော့ကြည့်နေသည့် ကြီးမားသော ဖားခုံသွင်းကြီး တစ်ကောင်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

အနီရောင်အဆင်းရှိသော လူ၏ လက်ဝါးသာသာခန့် အရွယ် ပမာဏ ရှိလေသည်။

ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး ခန္ဓာရှိသည်။

'ဟင်း ... အရေးထဲကွာ'

သူက နှုတ်မှရေရွတ်ပြီး ကန်ထည့်လိုက်၏။

'ဂွမ်'

အနီရောင် ဖားခုံညင်းကြီးမှာ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်ထွက်သွားသည်။

ထိုဖားကြီး ကျရောက်သွားရာနေရာသို့ သူ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

'ဟင်'

ကျောက်စားပွဲကဲ့သို့ ကျောက်ပြားဝိုင်း အမြင့်တစ်ခုပေါ်တွင် အရာဝတ္ထု ပြားပြားကြီးတစ်ခု။

'အာမျှားပ သိမ့်'

ထိုနေရာသို့ သူ လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

သို့သော် အနီးသို့ ဖြည်းညင်းစွာ တစ်လှမ်းချင်း ချဉ်းကပ်သွား၏။

ထိုအခါ စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ စာအုပ်ကြီးမှာ လက်တစ်ဝါးစာခန့် ထူထဲသော စာအုပ်ကြီးဖြစ်၏။ ဖုန်များတက်နေကာ အနက်ရောင် အဖုံးကို ဖုံးအုပ်ထားလေသည်။

သူက ထိုစာအုပ်ကို မ,ယူကာ ဖုန်များကို သုတ်ဖယ်လိုက်ရာ စာအုပ်အဖုံးပေါ်၌ ရွှေစာလုံးဖြင့် ရေးထားသော စာအုပ်နာမည်ကို ထင်ရှားစွာ တွေ့ရှိ ဖတ်ရှုရလေတော့သည်။

(၄၂)

မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင် ချင်ပိုး၏ သိုင်းကျမ်း မဟာ

'အိုး....သိုင်းကျမ်းတစ်ဆူပါလား'

ဓားနက် လက်များ တုန်ယင် လှုပ်ရှားနေခဲ့၏။ ဝမ်းသာလွန်း၍ ရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

အထဲမှ စာရွက်များကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် လှန်လှောကြည့်ရှုလေရာ ရုပ်ပုံများ သူ့အခန်းနှင့်သူ လေ့ကျင့်နိုင်ရန် ရှင်းလင်းရေးသားထားသည့် သိုင်းကျမ်းကြီးကို တွေ့ရှိရလေတော့သည်။

'အင်း....သိုင်းကွက်များက ထူးဆန်း၊ အံ့သြာရာချည်းပါလား'

စိတ်လှုပ်ရှားစွာ သူ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

ထို့နောက် ပထမဦးဆုံးသော အခန်းမှာ သိုင်းကွက်များကို ရုပ်ပုံကြည့်ပြီး သူ လှုပ်ရှား လေ့ကျင့်ကြည့်လေသည်၊ ထိုအခါ လေ့ကျင့်ရင်း စိတ်ဝင်စားလှသဖြင့် သိုင်းကွက်များထဲ နစ်မျောသွားခဲ့ရာ သိုင်းကျမ်း လုံးဝဖတ်မရလေမှ လေ့ကျင့်ခြင်း ရပ်တန့်မိလေ၏။ အမှောင်ထုက စိုးမိုးကာ မိုးချုပ်လေပြီ။

ထို့နောက် သိုင်းကျမ်းမဟာ စာအုပ်ကြီးအား ခေါင်းအုံးလျက် သိုင်းကွက်များကို ပြန်လည်စဉ်းစားရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့မိသည်။

ဆက်ခနဲ နိုးထလာပြန်သောအခါ မိုးလင်းနေပြန်သဖြင့် သိုင်းကျမ်းကိုဖွင့်လျက် ဆက်လက် လေ့ကျင့်မိပြန်၏။

ဝန်းလ မှာ သိုင်းကျမ်းမဟာထဲမှ သိုင်းကွက်များ၏ ဖမ်းစား ညှို့ဝင်မှုကြောင့် သုံးရက်တိတိ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းကို မေ့လျော့ကာ သိုင်းကွက်များကိုချည်း လေ့ကျင့်လိုက်မှောင်၍ မိုးချုပ်သွားသည်နှင့် အိပ်ပျော်လိုက် ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

လေးရက်မြောက်သော နေ့၌မူ သူ၏ လေ့ကျင့်လှုပ်ရှားမှုတို့မှာ ခွန်အားမရှိ ဖြစ်လာသဖြင့် အာဟာရ ပြတ်တောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ပထမဦးဆုံး တွေးမိပြီး စိုးရိမ်ပူပန်မိတော့သည်။

'အို....ငါ အာဟာရ မမှီဝဲတာ သုံးရက်လွန်မြောက်ခဲ့ပြီပဲ၊ ဒီနေရာမှာ ငါ့အတွက် အစားရစရာ ဘာများရနိုင်မလဲ'

အစာအာဟာရအတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းဖြင့် သိုင်းကျမ်းမဟာအား ကျောက်စားပွဲထက် ပြန်လည်ကင်ထားကာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှာဖွေရလေတော့သည်။

သို့သော် ဂူပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်၌ မည်သည့် စားစရာသောက်စရာမျှ မတွေ့ရှိရဘဲ လက်လျှော့ကာသာ ပြန်လာခဲ့ရသည်။

'ဟင်း....ဒီအတိုင်းဆိုရင် ငါ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ပြီး ဝတ်သေရတော့မယ် ထင်တယ်'

သူ စိတ်ပျက်စွာ တဂွိဂွိနှင့် အော်မြည်နေသော ဗိုက်ကို နှိပ်လျက် ဂူ၏တစ်နေရာ၌ လဲလျောင်းမိတော့၏၊

'အုံး....ဂွမ်'

သူ့လက်တစ်ဖက်က ဖားခုံညင်းကြီးအား သွားရောက်ထိမိသဖြင့် ဖားခုံညင်းက ထအော် မြည်လိုက်လေသည်။

သူက အနီးရှိ ဖားခုံညင်းကြီးကို စောင်းငဲ့ ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူက ဆာလောင်သဖြင့် နုံးချည့် ပျော့ခွေနေခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။

နီရဲသောဖားကြီးက သူ့အား မထိမဲ့မြင်နှင့် မော့ကြည့်နေလေသည်။

အနီရောင်အဆင်းနှင့် ကိုယ်လုံးကြီးမှာလည်း ပြည့်ဖြိုးဝဖောင်းနေသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

ဓားနက် ထိုဖားခုံညင်းအနီကြီးအား စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဆာလောင်လှသဖြင့် တံတွေးကိုသာ မျိုချရပြန်လေသည်။

မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင် ကျွမ်းစာအုပ်ကြီးကသည်း စားပွဲသက်ယယ် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေသည်အား တွေ့ရသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံက သိုင်းကျမ်းမဟာကို ကြည့်လိုက် ဖားခုံညင်းကြီးကို ကြည့်လိုက်နှင့် တံတွေး မျိုချ ပိုက်နှင့် ချာချာလည်နေရှာ၏။

သူ့အဖို့ အလွန်မှ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော သိုင်းကွက်တို့ကို မျက်စိသဲ မြင်နေပြန်သည်။

တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်သည့် သိုင်းပညာများကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင်ရရှိနေပါမှ သူ ငတ်မွတ်သည့်ဒဏ်နှင့် သေဆုံးရတော့မည် ဖြစ်သည်။ သူ အသေမခံနိုင်။ သေလို့မဖြစ်၊ ယခုနေအခါ၌ သေလျှင်ပင် အသောမဖြောင့်နိုင်စရာမရှိ။

သိုင်းကွက်များက သူ့အာရုံထဲ ထင်နေဆဲ။ သူ့ရင်ထဲ၌ သိုင်းကွက်များအား လှုပ်ရှား လေ့ကျင့်ချင်သည့် ဆန္ဒတို့က တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်နေဆဲ။ သို့ရာတွင် သူ့၌ လှုပ်ရှား လေ့ကျင့်ဖို့ နေနေသာသာ ခြေလက်တို့ကိုပင် မသယ်ချင်၊ မလှုပ်ရှားချင် ဖြစ်နေလေပြီ။ ဗိုက်ထဲမှလည်း ဆာလောင်လှသဖြင့် တကြုတ်ကြုတ်နှင့် မြည်နေသံကြားရ၏။

သူ တံတွေးကိုမျိုချရန် ကြိုးစားနေရပြီ ဖြစ်သည်။

ခွန်အားကတံတွေးမျိုချရန်ပင် မစွမ်းဆောင်နိုင်လေတော့။

သူ မှတ်သိပ်ခြင်းဖြင့် သေဆုံးတော့မည်လား။

မန္တာကိုယ်တစ်ခုလုံး၌ မျက်လုံးအစုံသာလျှင် လှုပ်ရှားလို့ ရသည်ထင်၏။

သူ့မျက်လုံးများက အနီရောင်ဖားခုံညင်းကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိသည်။ ဖားခုံညင်းက မလှုပ်မယှက်ဖြင့် သူ့ကဲ့သို့ မျက်လုံးကြီး ပြူးနေသော လူသားအား အန္တရာယ်မရှိဟု ယူဆပေသလား မသိ။ သူ့မျက်နှာအနီးသို့ စုပ်ခနဲ ခုန်ဝင်လာသည်။

ဖားခုံညင်းကြီးအား အနီရောင်အဆင်းနှင့် ပေါင်သားများမှာ ပြောင်တင်းနေလေ၏၊ သူ၏အပါး၌ကပ်၍ မထိမဲ့မြင် ချဉ်းကပ် ရောက်ရှိလာ၏။

ဝန်းလဲ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။ နောက်ဆုံး အကြွင်းအကျန် အင်အားလေးဖြင့် အနီးရှိ ဖားခုံညင်းအား ဆတ်ခနဲ ဖမ်းကုတ်ဆွဲလိုက်မိတော့သည်။

‘ခွီး....ခွီး....ဂွမ်....ခွီး....ခွီး’

ဖားကြီးမှာ ဒေါသများဖြင့် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ရုန်း၏။

ဝန်းလဲကလည်း သူ၏ပေါင်သားကြီးအား အဘင်းကိုက် ဒ၁၏

ဆွဲတော့သည်။ ဆင့်မှာ

‘ကွီ....ကွီ....ကွီ’

သူ၏ သွားများနှင့် ကိုက်ဖဲ့ဝါးလိုက်ရာ ဖားကြီးမှာ ဝင်ဖို့ပြီး

ကျင်လွန်းသဖြင့် အော်နေရှာတော့သည်။

‘ဂွမ်....ဂွမ်....ဂွမ်’

ဝန်းလဲ၏ နှုတ်ခမ်းတို့ဝယ် သွေးများက စိုစိုရွှဲပေကျုံး ကျန်လေသည်။

သူ့ထံမှ ဖားအား ကိုက်ဆွဲထားရာမှ မလွှတ်ပါ။

ဖား၏ နီရဲသောသွေးများနှင့်ပေါင်သားများကို မျို၀ါး စားလိုက်မိ၏။ တစ်ဖန် သွားနှင့် ကိုက်ဖဲ့၀ါးလိုက်ပြန်သည်။

ဂွမ်...ဂွမ်...ခွိ...ခွိ

ဖားကား အရှင်လတ်လတ် လူသား၏ ကိုက်ဖဲ့ စား သောက်ခြင်း ခံနေရသဖြင့် နာကျင်ထိတ်လန့်စွာ အော် မြည်နေခဲ့၏၊

ဝန်းလ၏ မျက်လုံးအစုံအား ရွှန်းလက် တောက်ပြောင် နေတာ ပါးစပ်ကလည်း လွှပ်ရှား၀ါးမျိုနေ၏။

ဖားကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာအား ပါးစောင်နှင့် ဖိညှပ်ထားကာ တဖြည်းဖြည်းချင်း ကိုက်၀ါးစားမျို နေမိလေတော့သည်၊

များမကြာမီမှာပင် ဖားခန္ဓာ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဝန်းလ၏ ဗိုက်ထဲသို့ လည်ချောင်းမှတစ်ဆင့် အစာအဟာရအဖြစ် ကူး ပြောင်း ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

စောစောတုန်းက ခွန်အားနည်းပါးလုစွာသော မျက်လုံး ခုတော့ ရွှန်းလက်တောက်ပနေခဲ့၏။

ခြောက်ခြောက် အက်ကွဲနေသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ၌လည်း ...ဉ်လန်းဆန်းနေခဲ့ပြီ။

လက်ချောင်း ခြေချောင်းတို့ကလည်း တဖြည်းဖြည်းလှုပ် ရှားလာနိုင်ကြပြီ။ ဝန်းလ အသက်ကို ပြင်းစွာရှူလိုက်မိ၏။

'ရှူး'

'ဝုန်း'

သူ လျင်မြန်ဟက်ကြစွာ ခုန်သလိုက်ဖြစ်၏။ သူ၏ အာရုံ ဝယ် မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းကွက်တို့က ပေါ်ထင်လာသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ သိုင်းကျမ်းမဟာထံသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိသွား၏။

စာမျက်နှာတို့ကို ပြန်လည်လှန်လှော၏။

မကြာမီပင် ဝန်းလ သိုင်းကွက်များကို တက်ကြွစွာ လှုပ် ရှားလေ့ကျင့်နေသည်အား တွေ့ရှိရမည် ဖြစ်သည်။

ရေအိုင်စပ်မှ ဖားနီကြီးများက ဝန်းလဆိုသော လူသား တစ်ဦးအား မသိနားမလည်စွာ အစုလိုက် အပြုံလိုက် မော့ ကြည့်နေကြကုန်လေသည်။

သို့ဖြင့် ဝမ်းလမှာ သိုင်းကွက်များအား လေ့ကျင့် လှုပ် ရှားလိုက် ဖားနီများအား သတ်ဖြတ်စားသောက်လိုက်ဖြင့် ရက်သတ္တတစ်ဂတ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ဖားအသား စားသောက်ပြီးချိန်မှစလျက် သူ၏ အတွင်း အားတို့မှာလည်း တိုးပွားလာခဲ့ကြောင်း သတိပြုမိလာ၏။

ရက်သတ္တတစ်ပတ်အတွင်း သူ၏ သိုင်းပညာ အဆင့်မှာ လွန်စွာ မြင့်မားလာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုး မှုမှာ အချည်းအနှီးဖြစ်ရသလို ရှိသည်၊

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သည်မျှ မြင့်မားမက်စောက်သည့် ချောက်ကမ်းပါး လျှိုထဲမှ မည်သို့ တောင်ထိပ်ပေါ် ရောက် အောင် တက်ရောက်ရလေမည်နည်း။

ထို့ကြောင့် သူ သိုင်းမဟာကျမ်းကြီးကို ပြန်၍ လှန်လှော ရှာဖွေရပြန်သည်။ ထိုအခါ ကျမ်းမဟာ၌ လေလှင့်တိမ်းပါး ကိုယ်ဖော့ပညာ ကျင့်စဥ်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

သို့ဖြင့် ထိုလေလှင့်တိမ်းပါးကိုယ်ဖော့ပညာကို လေ့ကျင့် ရပြန်၏။

ခန္ဓာကိုယ်ကို လဲမှို့စလေးတစ်ခုပမာ စဲလွင့်သွားနိုင် လောက်အောင် စွမ်းမဆောင်သည့် ပညာရပ်ဖြစ်၏။

ယင်းကိုယ်ဖော့ပညာကို တတ်မြောက်သောအခါ တောင် ပေါ်သို့ သူ ပြန်လည်တက်ရောက်နိုင်ခဲ့၏။

သည်တစ်ခေါက် တောင်ထိပ်သို့ သူပြန်ရောက်ရာတွင် ထူးဆန်းသော မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင်ကျမ်းမဟာမှ သိုင်းကွက်ဆန်းများနှင့် လေလှင့်တိမ်းပါး ကိုယ်ဖော့ပညာ အတူပါလာခဲ့လေသည်။

သူက ပန်းတစ်ရာအဘွားနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ဆုံရာနန္ဒာအိုင်သို့ ဒုတိယအကြိမ် သွားရောက်ခဲ့လေသည်။ နန္ဒာအိုင်တွင် သက် ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ပန်းတစ်ရာအဘွားက ထုံးစံအတိုင်း ဖြုန်း ခနဲ သူ့အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရ၏။

သည်တစ်ခါတော့ သူက လွယ်ကူစွာ ရှောင်တိမ်းလိုက် နိုင်ပါ၏။

'ဝုန်း'

ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်လာသည့် ပန်းတစ်ရာအဘွား၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်အား သူက လက်ပြန်ရိုက်ပုတ်လိုက်နိုင်သဖြင့် ဘေးမှသစ်ပင်ပျိုတစ်ပင်အား ဘူ ရောက် ပြိုလဲသွားစေ၏။

'ဩြော်....ဘယ်သူများလဲလို့ မင်းက မသေသေးဘဲကိုး'

'ဟဲ ဟဲ ကျွန်တော့်ကို သေစေနိုင်တဲ့သိုင်းသမား လူ့ လောကမှာ မမွေးသေးဘူး ထင်ပါတယ်ခင်ဗျ'

မာနကြီးသော အဘွားအိုမခံချင်အောင် တမင် လှောင်ပြောင် ပြက်ရယ်ပြုလိုက်မိ၏။ ပန်းတစ်ရာအဘွား ကျဲမြီးတိုသွား ကာ....

'အေး....ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မင်းကို တမလွန်ပို့ပေးလိုက်နိုင် သူဟာ ဆံပင်နီရဲရဲနဲ့ အဘွားအိုတစ်ဦးပဲဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်း သိသွားစေရမယ် ဟီး ဟီး'

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အဘွားအိုက သူ့အား စတင် တိုက် ခိုက်သော၏။

(၄၃)

လေတွင် ဗျိုင်းခြေများနှယ်လွင့်၍ ကန်ခတ်လာ၏။ ကန်ချက်အား ဝန်.လ ိက အလွယ်တကူပင် မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင် ကျမ်းမဟာမှ သိုင်းကွက်တစ်ကွက်ဖြစ်သည့် နေဝင်ဆည်းဆာ သမုဒ္ဒရာသိုင်းကွက်ဖြင့် ခုခံကာကွယ်လိုက်၏။ ပန်းတစ်ရာအဘွား၏ ဗျိုင်းခြေထောက်ကန်ချက်မှာ လေကိုသာ ကန်ခတ်မိလေရာ နန္ဒာအိုင်တွင်းမှကန်ရေပြင်၌ လှိုင်းလုံးကြီးများထကာ ကန်ပေါင်နှုတ်ခိုင်အောင် ရိုက်ပုတ်နေခဲ့ကြတော့သည်။

ဟား ဟား ဟား အဘွားရဲ့ကန်ချက်က နန္ဒာကန်ရေပြင်ကိုသာ လှုပ်ခတ်အောင် ကန်နိုင်စွမ်းခဲ့တာပဲ၊ ကျွန်တော်ရဲ့

ရင်လှိုင်းကိုတော့ တုတ်တုတ်မျှလှုပ်အောင်တောင် မရိုက်ခတ်သေးပါလား အဘွားရဲ့'

ပန်းတစ်ရာအဘွား၏ မည်းညစ်သော သွားများနှင့် နှုတ်ခမ်းညိုညိုတို့က အချပ်ဆိုးအောင် ပုပ်သိုးသွားခဲ့သည်။

'မင်းဟာ လူငယ်သဘောက် အင်မတန်လေလုံးတွားတဲ့သူငယ်ပဲ'

အဘွားအိုက မှုက်ပြီး မျက်နှာနီမြန်းနေလေသည်။

'ဒီတစ်ခါတော့ မင်း ခုခံကြည့်ဦးပေါ့ကွယ်'

သူမက လျှပ်တစ်ပြက် ဝန်းလ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်ကာ အတွင်းအားကြီးစွာနှင့် ဝှေ့ယမ်းလျက် တောင်အောက်သို့ လွှင့်ပစ်ချလိုက်ပြန်ပါသည်။

ဝန်းလက ရုန်းထွက်လာသော်လည်း မလွတ်သဖြင့် အသာတကြည်ပင် အဘွားအို၏ ကိုင်ပေါက်လွှစ်ပစ်ခြင်းကို ခံလိုက်မိသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုမူ လေလွင့်တိမ်းပါး ကိုယ်ဖော့ပညာနှင့် အသာမျှောကာ လိုက်ပါသွားရာ တောင်အောက်သို့ ကျမသွားတဲ့ လဲဝါပွင့်ပမာ သေတ္တာဝဲပြီး တောင်ထွတ်ရှိ ကျောက်စွန်းတစ်ခုပေါ်ဝယ် သွားရောက်ကာ ခြေထောက်ဖြင့် မတ်တတ်ရပ်ကျသည်။

'ဟဲ ဟဲ ဟဲ'

ဝန်းလမျက်နှာက ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့် အဘွားအိုကို ကြည့်ရှု၏။

ပန်းတစ်ရာအဘွားမှာ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို မြင့်တက်သွားအောင် အံ့ဩမှင်တက်မိသွားလေ၏။

ဝန်းလအား အထင်မသေးဝံ့အောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

ဒေါသများ မခံချင်မှုများနှင့် ပန်းတစ်ရာအဘွား၏ မျက်နှာမှာ နီရဲတွတ်နေသဖြင့် သူမ၏ဆံပင်နီကြောင်များနှင့် အပြိုင်ဖြစ်နေ၏။

'ကဲ....နောက်ဆုံးတစ်ကွက်တော့ မင်းအဘွက် အသက်ပါမယ့် သိုင်းကွက်ပဲဟေ့'

အဘွားအိုက အနီးရှိ ကျောက်စိုင်နံရံကြီးအား သေမင်းလက်ဝါးနှင့် ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ချလိုက်ရာ ကျောက်စိုင်တုံးကြီးတစ်တုံး ပဲ့ထွက်လာ၏။

ကျောက်တုံးကြီးမှာ လူသုံးဖက်စာခန့် အရွယ်ပမာဏရှိသည်။

ပန်းတရာဘွားဘွားက ထိုကျောက်တုံးကြီးအား သူမ၏ အတွင်းအားနှင့် မယူပြီး သူ့ထံအရှိန်ပြင်းစွာပစ်ပေါက်လိုက်ပြန်သည်။

'ဝှီး'

'ရှပ် ရှပ် ရှပ် ရှပ်'

ဝန်းလက သူ့ဆီဦးတည်လာနေသော ထိုကျောက်တုံးကြီးအား တရားဓားနှင့် ဝှေ့ယမ်း ခုတ်ဖြတ်လိုက်ရာ သူ၏ အတွင်းအား အရှိန်အဟုန်ကြောင့် အချက်ပေါင်း များစွာ ခုတ်ထစ်မိပြီး ကျောက်တုံးကြီးမှာ ခေပိုင်းပိုင်း အစစ ဖြစ်ကာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ လွှင့်စဉ် ကျရောက်ကုန်လေသည်။

နန္ဒာအိုင်တွင်းသို့ လည်းကောင်း၊ တောင် အောက်သို့ လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်များသို့ လည်းကောင်း ကျရောက်ကြလေရာ ကျောက်ခဲကျသံများမှာတခြောက်ခြောက်နှင့်အဆက်မပြတ်အောင် ဆူညံနေတော့၏။

'ပန်းတစ်ရာတောင်ထိပ်မှာ ခဲခိုးရှာတာပန်းတစ်ရာ ဘွားဘွားရဲ့ အမှားအယွင်းကြောင့်ထင်တယ်၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ'

ဝန်းလဇ်က ဟာရားစားကို မြေဝယ်ထောက်ကာ အဘွားအိုအား လှောင်လိုက်ရာ သူမထံ မျက်နှာကြီး မဲ့ရွဲ့သွားပြီး....

'နောက်ထပ်နှစ်ကွက် မင်းပေးတိုက်ဝံ့လို့လား'

'ပန်းတစ်ရာဘွားဘွားက နိုင်မယ်လို့ ထင်ထားတယ်ဆိုရင် တိုက်ကြည့်ပေါ့'

သူက ဂရုမစိုက်သည့်အမူအရာဖြင့် သဘောတူလိုက်သဖြင့် အဘွားအိုက စတုတ္ထမြောက်တိုက်ကွက်ကို သူ့ထံ ဦးတည်လိုက်ပြန်၏။

ဒီတစ်ခါတော့ ဘွားဘွားမှာ အတွင်းအားများကို စုစည်းလျက် ပတ်ဝန်းကျင်မှ လေထုကို သိမ်းကျုံးဆွဲယူလိုက်သည်။

သူမ၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲယူလိုက်ခြင်းကြောင့် ထိုနေရာအနီးတစ်ဝိုက်ရှိ လေများမှာ သူမထံ စုပြုံရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် လစ်လပ်သွားသော ထိုလေများ နေရာသို့ အခြားအရပ်မှလေထုတို့ တိုးဝင် ရောက်ရှိလာကြပြန်လေရာ

ထိုပတ်ဝန်းကျင်ဝယ် လေများလှုပ်ရှားသွားကြသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။ လေပြင်းတို့ရိုက်ခတ်သဖြင့် သစ်ပင်များ ယိမ်းယိုင် တိမ်းပါးသွားကြ၏၊

ဝန်းလဇ်ကမူ အတွင်းအားများဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ လေများကို စုစည်းနေသောဘွားဘွားက သူ့အား လေထု ထက်နက်နှင့် တိုက်တော့မည်ကို သိ၏။

ထို့ကြောင့် သူကလည်း ခုခံကာကွယ်ရန် လေလှိုင်း တိမ်ပါး ကိုယ်ဖော့ပညာကိုအသုံးပြုကာ အဆင်သင့်နေ၏။

(၄၄)

ထိုစဥ် ဘွားဘွားက သူမ၏ လေထု စုစည်းထားသော လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို တွန်းထိုးထုတ်လိုက်၏။

လေထုက အရှိန်အဟုန်ကြီးမားစွာ ဝန်းလီထံ ပြေးဝင်သွားလေသည်။ မှန်တိုင်းတစ်ခု ပမာ အင်အားကြီးစွာနှင့် ဖြစ်၏။

သို့သော်ဝန်းလီက ဘွားဘွားတစ်ယောက် လေထု လက်နက်အား တွန်းလွှတ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူက ကိုယ်ဖော့ပညာကိုသုံးကာ တောင်စောင်းသို့ခုန်ချကာ သစ်ပင်ငယ်လေးတစ်ပင်ဝယ် တွယ်ကပ်ခိုအောင်းနေလိုက်၏။

ပန်းတစ်ရာတောင်ထိပ်၌ လေပြင်းမုန်တိုင်းကျရောက်နေစဉ်၌ ဝန်းလဲ့တစ်ယောက် ဘောင်းဘီစွန်းနံရံဝယ် ပေါက်နေသည့် သစ်ပင်ငယ်ပေါ် တရားမောကိုပခုံးပေါ် ထမ်းပြီး အေးဆေးလှူလှူ ထိုင်နေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မုန်တိုင်းလေ ကုန်စင်သွားသောအခါ၌ ဝန်းလဲ့အား တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် မတွေ့မြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

သူမက တွင်းအားကိုစုစည်းပြီး လေထုကိုတွန်းထုတ်စဉ် ဝန်းလဲ့က လျှင်မြန်စွာ တောင်ခေါင်းသို့ ခုန်ချသွားသည်အား မတွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဝန်းလဲ့၏ လေလွင့်တိမ်ပါးကျင့်စဉ်မှ ကိုယ်ဖော့ ပညာရပ်မှာ အလွန်ကောင်းမွန်သဖြင့် လျင်မြန်လှသည့် အဟုန်ကို မျက်စိနှင့်ပင် မတွေ့မြင်နိုင်ကြချေ။

ထို့ကြောင့် ပန်းတစ်ရာ အဘွားမှာ ဝန်းလဲ့ ကိုယ်ဖော့ ပညာနှင့် တောင်ခေါင်းသို့ ခုန်ချသွားခြင်းအား မတွေ့မြင်မိပေ။

'ဟားး....ဟားး....ဟားး....ဟားး လူစွာလေး ဘာတတ်နိုင်သေးတုံး၊ ငါ့ရဲ့ လေသိုင်းပညာကို ခံနိုင်သေးရဲ့လား ဟား ဟား ဟား'

အဘွားအိုက သူမ အနိုင်ရရှိပြီထင်၍ ပန်းတစ်ရာတောင်ထိပ်၌ ဘေးနပ်အားရစွာ ရေရွတ်လျက် ရင့်ကျူး၏။

မျက်လုံးအစုံ ပိတ်သည်အထိ ရယ်မော ရွှင်ပျလျက်ရှိသေးသည်။

သို့ရာတွင် သူမ၏မျက်လုံးများကို ပြန်လည်ဖွင့်လိုက်သောအခါတွင် ရှေ့၌ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေသည့် ဝန်းလဲ့ကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ထိတ်လန့်ပြီး နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်မိတော့သည်။

မင်း....မင်း....မင်း ပြန်ရောက်လာသေးတယ် ဟုတ်လား' မယုံကြည်နိုင်သကဲ့သို့ လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြော၏။

ဝန်းလဲ့က ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် မည်သည့် ပင်ပန်းမောဟိုက်မှုမှမရှိဘဲ ပြန်လည် ပြောကြားလိုက်သောအခါ သူမ အံ့ဩသွားရှာလေသည်။

'ကျွန်တော် ဘယ်ကိုမှ မသွားဘဲ ခင်ဗျ'

'ဒါ....ဒါဖြင့် ခုနက ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ'

'ဟဲ...ဟဲ....ဟဲ.... ဟောဟို တောင်ခေါင်းကွက်ထဲဆင်းပြီး ရှောင်နေတာလေ'

သည်တော့မှ ပန်းတစ်ရာအဘွားမှာ ဆဲဘာပေါက်သွားလေတော့သည်။

သည်တောင်ခေါင်းသို့မည်သူဆင်းဝံ့ပါမည်နည်း။သို့သော် သည်သူငယ်က ဆင်းနိုင်တက်နိုင်သူပင်တည်း။

'ကဲ....အဘွားရဲ့ အတိုက်ချည်းပဲ ကျွန်တော် ခုခံကာကွယ်နေရတာ လေးကွက်တိတိရှိသွားပြီနော်၊ ဒီ့ပါးကွက်မြောက်ကိုတော့ ကျွန်တော် တိုက်တော့မယ်၊ အဘွား ရှောင်တော့ ခင်ဗျ'

ဝန်းလဲ့က ပန်းတစ်ရာ အဘွားအား သတိပေးလျက် မေးကို ရှေ့သို့ဆန့်ထုတ်ပြီး ပြောရာ အဘွားအိုမှာ အနည်း

ငယ် ထိတ်လန့်သွားမိသည်။ ခုခံအကာကွယ်ရန်လည်း ပြင်ဆင် လိုက်ရ၏။

'ဟိတ်'

ဝန်းလိမှာ တရားခံကို လေဝယ် မြောက် လိုက်ကာ သူက ပန်းတစ်ရာ အဘွားထံ ခြကန်ချက်နှင့်လက်ဝါးစောင်း ကို သယ်ဆောင်ကာ တစ်ပြိုင်နက်တိုက်၏။

မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင်ကျမ်းမဟာမှ တိုက်ကွက် တစ်ကွက်ဖြစ်သော 'ပြည်လုံးကျွတ်' တိုက်ကွက်နှင့် တိုက်ခိုက် လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရန်သူအား တိုက်ခိုက်နိုင်သည့် မိမိ၏စွမ်းအားကုန် စုပြုံပြီး တိုက်ခိုက်ရသည့်နည်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ပြင် တိုက်ကွက်မှာ လျှင်မြန်သွက်လက်ရသည် ဖြစ်လေ ရာ ပန်းတစ်ရာအဘွားမှာ မည်သည့်တိုက်ခိုက်မှုကို ခုခံရမည် မှန်း ချက်ချင်းမသိနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

'ဖြောင်း'

တစ်ပြိုင်နက် ဝင်ရောက်လာကြသည်ဖြစ်၍ ပထမဦးဆုံး သူမရင်ညွန့်အား တန်းဝင်ရောက်လာသည့် ဝန်းလိ၏ ခြေ ကန်ချက်အား လက်နှင့် ဆီးခံပုတ်ထုတ်လိုက်နိုင်သော်လည်း လျှပ်တစ်ပြက် ကျရောက်လာသည့် လက်ဝါးစောင်း ရိုက်ချက် ကိုမူ ခုခံရန် အချိန်မရလိုက်တော့ပေ။

'ဒိုး'

ထို့ကြောင့် သူမ၏ ဦးခေါင်းထံ အရှိန်ပြင်းစွာ ကျလာ သော လက်ဝါးစောင်းအား သေလုမြောပါး ပွတ်ကာ

သီကာ ဦးခေါင်းကို စောင်းရုံသာ စောင်းပြီး ရှောင်လိုက် ဖြစ်၏။

ထို့သော် ဝန်းလိ၏ ဦးခေါင်းဖြင့် ဆောင့်တိုက်ချလာ သော တိုက်ခိုက်မှုကိုမူ လက်ဝါးဖြင့် ကမန်းကတန်း ကာကွယ် နေရပြန်၏။

'ဖြန်း'

ထိုတိုက်ခိုက်မှုမှာလည်း ကြောက်ခမန်းလိလိဖြစ်ပါသည်။ ဆီးခံလိုက်သည့် လက်ဝါးတစ်လျှောက် ထုံကျဉ်တက်သွားရ သည်။

အကယ်၍ သူ၏ဦးခေါင်းနှင့်ဆောင့်လိုက်ခြင်းအား အကာ အကွယ်မဲ့သော ခံလိုက်ရပါမူ ဦးခေါင်းဆိုလျှင် ဦးခေါင်းကွဲ သာ အခြားနေရာများကို ထိမိပါလျှင် ထိမိသော နေရာ၌ အရိုးကျိုးထွက်သွားမည်မှာ သေချာလှ၏။

ယခုပင် သူမ၏လက်ကို အောင့်တက်သွားအောင် စွမ်း ဆောင်နိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် မည်သည့်အချိန်က ရောက်ရှိလာသည် မသိသော ဝန်းလိကလည်း ဝှစ်ခနဲ ကျရောက်လာပြန်၏။ တဖယ်တော့ ထိုဓားမှာ သူ စတင်တိုက်စဉ်ကတည်းက လေဝယ်လွင့်မြောက် သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယိုဒါး လေဝယ်မြောက်တက်သွားခိုက် ရန်သူအား ခြေ နှင့် ကန်ခြင်း၊ လက်ဝါးနှင့်ရိုက်ခြင်း၊ ခေါင်းနှင့် ဆတ်ခြင်း တို့ကို ပြုလုပ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

ယခု ထိုခေါ်မှာ လေထက်မှ ပြန်လည်ဆင်းရောက်လာခဲ့ပြီး ကျရောက်လာသည့်ဓားအား အချိန်ကိုက် ဖမ်းယူလျက် အခြေပျက်နေသော ရန်သူအား နောက်ဆုံး ဖြင်းလင်းသုတ်သင်ရသော နည်းပရိယာယ် အဆင့်ဆင့်သာ ဖြစ်လေသည်။

ထိုခေါ်ချက်က လျှပ်တစ်ပြက် ဖြစ်ကာ လျင်မြန်လှသည် ဖြစ်ရာ ဘွားဘွားခမျာ ခုခံ ရှောင်တိမ်းချိန် မရရှိတော့၊ နောက်သို့သာ တစ်ဟုန်ထိုး ဆုတ်ခွာလိုက်ရရှာလေသည်။

တရားခေါ်ချက်က အရှိန်အဟုန်ပြင်းလှစွာဖြင့် အဘွားအို ရပ်ခဲ့သောနေရာမှကျောက်သားပြင်အားအစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲအက်ကြေမွသွားအောင် ခုတ်ထစ် သွားမိလေတော့သည်။

ဘွားဘွားမှာ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ကျောက်သားခုံတစ်ခုတွင် သွားရောက် ရပ်နေပြီး ခေါင်းကို တယမ်းယမ်းခါလျက် သူ့အား ယက်ဝါးတစ်ဖက်ကို ကာပြနေလေ၏။

‘ဟေ့ …ဟေ့ သူငယ် တော်တော့၊ ဒီလောက်ဆို မင်းရဲ့ သိုင်းစွမ်းကို ငါရိပ်မိပြီကွယ့်၊ မင်း စရောက်လာတုန်းက ဒီလောက် သိုင်းစွမ်း မထက်မြက်ပါဘူးကွာ၊ အင်း….ချောက်ထဲက ပြန်တက်လာပြီးတဲ့နောက် မင်း ခုလို အဆင့်မြင့် ထူးဆန်းတဲ့ သိုင်းကွက်တွေနဲ့ တိုက်လာနိုင်ပုံထောက်ရင်ဖြင့် ဒီတောင်ချောက်ထဲက ပညာရပ်တစ်ခုခု ရလာခဲ့တယ် မဟုတ်လားကွယ့်’

ဝန်းလင်းက သူမအားမြုံးပြုံးပိုက်ပါသည်။

‘ဟဲ….ဟဲ ဘွားဘွားတိုက်ချလိုက်တဲ့ ဒီ ချောက်လျှိုထဲမှာ ကျွန်တော် ဆရာတစ်ဦးနဲ့ တွေ့ခဲ့ပါတယ်’

‘ဟော….ဆရာတစ်ဦးနဲ့တွေ့တယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဆရာကြီး နာမည်က မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင်ချင်ပိုးပါ’

‘ဟော’

အဘွားအိုမှာ လွှားခနဲခုန်လာကာ သူ့ထံရောက်ရှိလာခဲ့၏။

လူအလည်း တရားခေါ်ကိုဝင့်ပြီး ခုခံချိန် မြင်လိုက်သည်။
'ဟော့....ဟော့ နေဦး၊ မင်းကို ဝါတိုက်ဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာ ပါဘူးကွ၊ တိုက်လို့လဲမရမှန်း ငါသိပါတယ်၊ ငါ့ စိတ်ခဲ့ဘူ လှုပ်ရှားလွန်းလို့ပါ၊ မင်းတွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ဆရာက ဘာ မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင်ချုပ်ပိုးဆိုတော့ သိုင်းကျမ်းကြီး ကိုပြောတာ မဟုတ်လားကွယ့်'
ဝန်းလ ီကာ ပြုံးရယ်လျက်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ သူ့မှာ သက်ပြင်းကို ရှည်လျားစွာချလိုက်ကာ....
'အင်း.... အဲဒီ မိုးအောက်မြေပြင်သိုင်းဘုရင်ကျမ်းကို ငါ လာရောက်ရှာဖွေနေတာ နှစ်ပေါင်း များစွာကြာခဲ့ပြီကွ၊ ဒီ

ပန်းတစ်ရာတောင်မှာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်ရှိခဲ့ပြီ မတွေ့ခဲ့ရဘူး၊ အေး.... မင်းကျတော့ ဒီချောက်ထဲပြုတ်ကျပြီး ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် သွားတွေ့ခဲ့တာပဲ၊ မင်းထိုက်လို့ မင်းရတာပဲလို့ မှတ်ပါတယ်၊ ငါ ကိုယ်တိုင်အလဲ ဒီလောက နှက်စောက်လှတဲ့ ချောက်လျှိုထဲမှာ ရှိလိမ့်မယ်လို့လဲ မထင်မိခဲ့ဘူး၊ နောက်ပြီး ဒီချောက်ထဲမှာဏ အနီရောင် ဖားကြီးတွေ ရှိတယ်ကွ၊ အင်း....အေး အဲဒီဖားတွေကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြောက်ခဲ့တဲ့သူ၊ ဟေး....ဟေး အဲဒါကြောင့်လဲ ချောက်ထဲ ဆင်းမရှာတာ ပါတယ်လေ၊ မရချင်လို့ပေါ့ကွယ် ဟဲ ဟဲ'

ဝန်းလ ကြ အံ့အားသင့်နေမိ၏။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် သည်ပန်းတစ်ရာတောင်ဝယ် လာရောက် အခြေချရှာဖွေခနသည့် အဘွားအိုကာ မတွေ့ရဘဲ အသက် အန္တရာယ်ကို ရှုန်းရင်းကန်ရင်းနှင့် တွေ့ရှိခဲ့ရသည့် မိမိ၏ ကံကြမ္မာထူးခြားပုံကို တွေးပြီး ပီတိဖြစ်နေမိ၏။

'ဟင်း....ဒါကြောင့် ဒီပန်းတစ်ရာ တောင်နားကို ရောက်လာတဲ့လူတိုင်းကို နှောင့်ယှက် ခြောက်လှန့်လှတ်နေ့တာကို၊ တော်တော် အကြံကြီးမားတဲ့ အဘွားအိုပဲ'

ဝန်းလ မှာ ထိုသို့ စိတ်ထဲတွေးနေမိလေသည်။

ပန်းတစ်ရာဘွားဘွား မှာမူ စိတ်ဓာတ် ကျသွားသဖြင့် မာန်မာန လောဘများ ကင်းစင်သွားသော အမူအရာများပြောင်းလဲသွားလေသည်။ အရွယ်အသက်မှာလည်း အလွန်အိုစာသွားပုံရနေတော့သည်။

'ဒါဖြင့် ဘွားဘွား၊ ကျွန်တော်ခွင့်တောင်းထားတဲ့ နန္ဒာ အိုင်ထဲက နတ်ရေစင်ကို အသုံးပြုခွင့်ရှိပြီလားခင်ဗျ'

ဝန်းလ သာ နတ်ရေစင်ကိုယူငင်ရန် သတိပေး ပြောကြားလိုက်ရာ....

'ဟင်း....ငါ့ကတိစကားအတိုင်းပေါ့ကွာ၊ မင်းလိုချင်သာဆိုရင် ငါ့နတ်ရေစင်တစ်ကန့်လုံးကိုတောင် သယ်ဆောင်သွားနိုင်သခဲ့ဘ၊ မင်းယူဆောင်ထိုက်ပါတယ်၊ အင်မတန်ကံထူးတဲ့ မဟာကံထူးရှင် မင်းပဲ'

သူမက သူ့အား ပန်းတစ်ရာတောင်မှ နန္ဒာအိုင်ကြီးကို လက်ဖြင့်ဝေ့ယမ်းပြကာ ပြောလေသည်။

'ကျေးဇူးပါပဲ အဘွားရယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အပြုအမူများအတွက်လဲ တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ'

'ငါ နားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒီ ပန်းတစ်ရာတောင်ကို စရောက်ကတည်းက မင်းဟာ သာမန်သိုင်းသမား မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါရိပ်မိပါတယ်ကွယ်၊ မင်းရဲ့သတ္တိ မင်းရဲ့ဝီရိယ မင်းရဲ့ဇွဲက မင်းကို ပြန်သည် အကျိုးပြုသွားခဲ့တာပဲလေ'

ပန်းတစ်ရာတောင်ထွတ်ကား ပန်းပေါင်းစုံရနံ့များ သင်းပျံ့လျက် ရှိလေသည်။ နန္ဒာအိုင်လေးဘက်မှ တိုက်ခတ်လာသော လေပြည်လေအေးကြောင့် ဝန်းလ ၏ ကိုယ်မှာလည်း လန်းဆန်းသွားမိတော့သည်။

(၄၆)

နဂါးနက်ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် သူ၏လက်ရုံးများ

နဂါးဂိုဏ်းချုပ် ဇောင်ရမ်းနှင့် သူ၏ လက်ရုံးများ ဖြစ်ကြသော သံဆူးအဆိပ်လက်ဝါး ကျင့်စွမ်တောက်၊ ခြား မုန်တိုင်း လူစုန်းတို့မှာ မြောက်ကျွန်းသို့ လှေကြီးတစ်စင်းဖြင့် ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

သူတို့၌ မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင်ကျမ်းမဟာရှိသည် အရပ်သို့ ညွှန်ပြနိုင်သည့် မြေပုံကားချပ်ပါရှိသော သေတ္တာနီလေး ပါလာ၏။ ပန်းတစ်ရာတောင် ချောက်လျှိုထဲသို့ သူတို့သုံးဦး အရောက်လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။ မြေပုံ လမ်းညွှန်ရာ အရပ်ကား ထိုလျှိုထဲ၌ အဆုံးသတ်ခဲ့လေသည်။

လျှိုအန္တဲ မြေလှန်ရှာဖွေကြ၏။ မြေပုံ ညွှန်ထားရာ ဂူထဲ၌ ရှာကြသော်လည်း ကျမ်းမဟာအစား အနီးဆုံး ဖားများကိုသာ နင်းမိသဖြင့် ဂူထဲ၌သာ တအုံးအုံး ဘဂွမ်ဂွမ်ဖြင့် ဆူညံနေသောရှာ နဂါးနက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖောင်ရမ်းမှာ အလန့်တကြား ပြေးထွက်သွားလေသည်။

'သိုင်းကျမ်း မတွေ့ရတဲ့အထဲ ဇီဖားတွေက ဆူညံဆူညံနဲ့၊ ကဲကွာ...ကဲကွာ'

'ခွီး ခွီး ခွီး'

သူနင်းမိသဖြင့် ထအော်သော ဖားတစ်ကောင်ကို ဖနောင့်နှင့် ကဒိုင်းဒိုင်း ပေါက်နေမိလေသည်။

သူ့ လက်ရုံး နှစ်ယောက်ကလည်း ဆရာကြီးဖြစ်သူ ဒေါပွအောင် လုပ်ကြသော ထိုဖားနီများအား လိုက်လံနင်းခြေ ကန်ကျောက်ကြလေတော့သည်။

'မျက်လုံးပြူးပြူးနဲ့ ကျက်သရေမရှိတဲ့ကောင်တွေ'

ဓားမုန့်တိုင်းလူစုန်းက သံဆူးအဆိပ်လက်ဝါးကို မျက်လုံးပြူးလျက် စောင်းငဲ့လှည့်ကြည့်၏။

သူ့ မျက်လုံးအစုံက ဖား၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ ပြူးကျယ်ဖောင်းမို့ နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူက မလုံမလဲဖြင့် သံဆူးအဆိပ် လက်ဝါးအား ရှိုးသားခြင်း ရှိမရှိကြည့်၏။

သို့သော် သံဆူးအဆိပ်လက်ဝါး ကျုံ့စွမ်တောက်ထ သူ့အား ဂရုမစိုက်ဘဲ ဖားများအားဖနောင့်နှင့်လိုက်ပေါက် နေလေသည်။

'ပါးဖောင်းဖောင်း ကုပ်တိုတို ပါးစပ်ပြဲပြဲနဲ့ အင်မတန် ရွံဖို့ကောင်းတဲ့ကောင်၊ ကဲကွာ....ဘုန်း'

သူအလည်း နှုတ်မှ ရေရွတ်ရင်း ဖားတစ်ကောင်အား ပိတ်ကန်လိုက်သဖြင့် ဖားခမျာ နံရံထောင့်သို့ လွင့်စဉ်သွားရှာ၏။

'ဂွမ်'

ဓားမုန့်တိုင်း၏ စကားလုံးများကြောင့် သံဆူးအဆိပ် လက်ဝါးမှာ ဆတ်ခနဲ သူ့အား လှမ်းကြည့်သည်။ အဆိပ် လက်ဝါး၏ ကုပ်မှာ ပုတိုဝင်နေပြီး ပါးစုန့်ကြီးများ ဖောင်း ဖောင်းနှင့် ပါးစပ်ကလည်း ဖားများ၏ ပါးစပ်ထက်ပြဲပုံရ သည်။

သူကလည်း ဓားမုန့်တိုင်းတစ်ယောက် သူ့အား စောင်း မြောင်းပြောဆိုခြင်း ဟုတ်မဟုတ် အကဲခတ်၏။

ဓားမုန့်တိုင်းက သူ့အား ဂရုမစိုက်ဘဲ ဖားများကိုသာ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် လိုက်လံ ကန်ကျောက်နေသဖြင့် မကျေမချမ်းဖြင့် အနီး၌ ဖားတစ်ကောင်၏ ခေါင်းအား ဖနောင့်နှင့် ပေါက်ချလိုက်လေသည်။

'ဂွပ်'

'သောဟော့....ဂူတစ်ဂူလုံးလဲ နှံ့နေပြီ၊ သေချာတာကတော့ တစ်ရုံတစ်ယောက်က ဤမျိုးကက်အလျင် တွေ့သွားပြီး ဝှက် ထားတာ ဖြစ်မယ်'

'ဒါဖြင့် တောင်ထွတ်အ ပန်းတစ်ရာအဘွားကြီးများ ဖြစ် မလား'

မားမုန်တိုင်းက ထင်ခြေးနှင့် ဝင်ပြောလိုက်ရာခေါင်ရမ်းကြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားတော့၏၊

'အေး....ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ'

'ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ် ဆရာကြီးရဲ၊ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပန်းတစ်ရာဘောင်အနီးကို ဘယ်သူမှ မလာဝံ့အောင် သူက ခြိမ်းခြောက်ထားခဲ့တာပဲ၊ သူမရရင် ဘယ်သူရမှာလဲ၊ သူ့လက်ချက်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့'

သံဆူးအဆိပ်လက်ဝါးက ဝင်ရောက် ထောက်ခံလိုက်ပြန်သဖြင့် သူတို့မှာ တောင်ထိပ်သို့ လိုက်သွားကြရန် ဆုံးဖြတ်မိကြသည်။

တောင်ထိပ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြသောအခါ နန္ဒာအိုင်အားကျောက်ခဲတုံးများ ပစ်ချခြင်း၊ ကန်ဘေး ပတ်သည်ဝယ်ရှိသော ပန်းခင်းမျိုးစုံအား နင်းခြေဖျက်ဆီးခြင်း၊ သီးပင်သစ်ပင်များအား ဖြိုလှဲပစ်ကြခြင်းများအား ထင်ရာစိုင်းလျက် ပြုမူနေကြကုန်၏။

'ဟိတ်....ရပ်ကြစမ်း၊ ဘယ်ကသတ္တဝါတွေလဲ'

ပန်းတစ်ရာဘွားဘွားက အလွန်စိတ်ဆိုးစွာ အော်ဟစ်တားမြစ်လိုက်ပြီး သူတို့ရှေ့သို့ ဘွားခနဲပေါ်လာ၏။

'ကျုပ်ကို မမေးနဲ့၊ ခင်ဗျားကို မေးမယ်၊ ပန်းတစ်ရာဘွားဘွားဆိုတာ ရှုပ်ဆိုးမျက်နှာနဲ့ ခင်ဗျားကြီးလား'

'ဘာကွယ့်'

'ရှုပ်ဆိုးမျက်နှာနဲ့ ခင်ဗျားကြီးဟာ ပန်းတစ်ရာဘွားဘွားလားလို့ မေးနေတာ'

'မင်းတို့ကရော ဘယ်လောက်များ လှနေလို့လဲ၊ တိရစ္ဆာန်မျက်နှာနဲ့ လူခန္ဓာကောင်တွေကများ'

ပန်းတစ်ရာဘွားဘွား၏ စကားကြောင့် သူတို့လူစုမှာ လှိုင်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။ လက်ရုံးနှစ်ဦးဖြစ်သည့် ခားမုန်တိုင်းနှင့် သံဆူးအဆိပ်လက်ဝါးတို့က မခံရပ်နိုင်တဲ့ ပန်းတစ်ရာအဘွားအိုအား တိုက်ခိုက်ရန်လုပ်သည်။

(၄၃)

'ဟေ့....နေကြစမ်း'

နဂါးနက်ဂိုဏ်းချုပ်ဗောင်ရမ်းက သူ့လူများအား တားမြစ်လိုက်သဖြင့် လက်ရုံးနှစ်ဦးမှာ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

'ဒီမှာ အဘွားကြီး၊ မိုးမအောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင်ကျမ်းမဟာကြီးကို ရှဲယူထားလား၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ယူထားရင် ကျုပ်တို့ကို ပြန်ပေးပါ'

ပန်းတစ်ရာဘွားဘွားက မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို မြင့်သွားအောင် အံ့အားသင့်သွားပြီး မည်းညစ်သည့် သူမ၏သွားများအား လှစ်ကာပြုံးလိုက်သည်။

'ဟော....ဟော....လက်စသတ် သိုင်းကျမ်းလိုက် မုဆိုးကြီးတွေကိုး၊ လောဘ ဒေါသ မောဟတွေ ကြီးမားလိုက်ကြတာ၊ ဟီး... ဟီး.... မင်းတို့ပြောတဲ့ မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းကျမ်း မဟာကို ရလဲမရဘူး၊ ရထားရင်လဲ မပေးနိုင်ဘူးကွ'

အဘွားအိုက သူတို့လူစုအား ဂရုမစိုက်သည့် အမူအရာနှင့် တုံ့ပြန်လိုက်လေရာ နဂါးနက်ဂိုဏ်းချုပ်ဇောင်ရမ်း၏ မျက်နှာကြီးမှာ ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သွားလေတော့သည်၊

'ကျုပ်က နဂါးနက်ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ဦး ဖြစ်တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်သူ မှန်သမျှဟာ ကျုပ်ရန်သူလို့ သတ်မှတ်ယူဆတဲ့သူလဲ ဖြစ်တယ်၊ အဘွားကြီး ကျုပ်ကို ကလန်ကဆန် လုပ်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်က တစ်စစီ ဆွဲဆုတ်ပြီး ပန်းတစ်ရာ တောင်ထွတ်က ပစ်ချရပါလိမ့်မယ်'

'ဟား....ဟား....ဟား....ဟား....ဟား....ဟား'

ပန်းတစ်ရာဘွားဘွားက နဂါးနက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဇောင်ရမ်း၏ ခြိမ်းခြောက်မှုအား မထီမဲ့မြင်ပြုကာ ဟားတိုက်ရယ်မော၏၊ ထိုသို့ ပန်းတစ်ရာအဘွားအို၏ ရယ်မောလိုက်သော အပြုအမူက နဂါးနက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား ဒေါသများကို ပေါက်ကွဲသွားစေတော့သည်။

'ဒီလောက်ဖြစ်လှတဲ့ သက်ကျားအိုကြီး၊ တိုက်ကြစမ်းဟေ့'

ဇောင်ရမ်းက အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် တိုက်ချင်ခိုက်ချင်လှသည့် လက်ရုံးနှစ်ဦးမှာ လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်တိုက်ကြလေတော့သည်။

ခေါးမုန့်ကိုင်း သံဆူးအဆိပ်လက်ဝါးတို့က တစ်ပြိုင်နက်ပင် ပန်းတစ်ရာဘွားဘွားအား နှစ်ဖက်ညှပ် တိုက်လေသည်။

'ဝှစ်....ဝှစ်....ဝှစ်'

'ဝှီး....ဝှီး....ဝှီး'

ခေါးမုန့်ကိုင်းက သူ၏ခေါးကြီးကို ဝှေ့ယမ်းကာ အဘွားအိုအား တရကြမ်း ဝင်တိုက်သည့် သံဆူးအဆိပ်လက်ဝါးက လည်း သူ၏ သံဆူးစွတ် လက်ဝါးနှင့် တစ်ရှိန်ထိုး ဝင်ရိုက်ချကြသည်။

ထိုရာတွင် ပန်းတစ်ရာဘွားဘွားကလည်း အလွန်လျင်မြန်သွက်လက်လှစွာ ရှောင်တိမ်းရှောင်လျားလိုက်ရ၏။

သို့သော် နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ဖြစ်ကာ တိုက်ခိုက်နေကြသော ရန်သူနှစ်ဦးမှာ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားများဖြစ်ကြသောကြောင့် ပန်းတစ်ရာဘွားဘွားအဖို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ခုခံတာကွယ်နေရလေသည်။

'ဟား....ဟား....ဟား'

နဂါးနက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဇောင်းရမ်းကား သူ့လက်ရုံးနှစ်ဦး၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အသည်းအသန် ခုခံနေရသော ပန်းတစ်ရာအဘွား၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ရှုကာ အလွန် ကျေနပ်အားရလျက် ရယ်မောနေစဲ့သည်။

ထိုရာတွင် သူတို့ လုံးဝမမျှော်လင့်သော မတ်စောက်သည့် တောင်ချောက်ဘက်မှ တက်ရောက်လာသော 'လူဘင်ဦးကို တွေ့ရှိလိုက်သောအခါ နဂါးနက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ ပါးစပ်ကြီးအဟောင်းသားဖြင့် အံ့ဩမှင်တက်မိသွားရတော့သည်။

ထိုလူကား အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်လျက် တရားခံအား ကိုင်ဆောင်ထားသည့် ခေါ်နက် ဝန်းလ ပင် ဖြစ်လေ၏။ သူက မညီမျှသော တိုက်ပွဲအတွင်း ဝင်ရောက်ရန် တက်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'နှစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ဆိုတော့ ဘယ်တရားပါမလဲဗျ၊ နှစ်ယောက်ချင်းဖြစ်သွားအောင် ကျုပ် အားနည်းတဲ့ဘက်က ဖြည့်ပေးရလိမ့်မယ်'

ခေါ်နက်ဝန်းလ က ဓားကြီးကို ခါးချိတ်လျက် သက်ပိုက်ပြီး တိုက်ပွဲကို ကျေနပ်အားရစွာ ကြည့်နေသော နဂါးနက်ဂိုဏ်းချုပ်အား ပြေးလိုက်ကာ တိုက်ပွဲတွင်း ဝင်ရောက်လာသည်။

'အေး… သေချင်တဲ့လူအဖို့ အကောင်းဆုံးသော လုပ်ရပ်ပေါ့ကွယ်၊ ကိုယ့်အသက် မနှမြောဘူးဆိုရင် တားဆီးစရာ မလိုပါဘူး'

ဝန်းလ အား အထင်သေးစွာ သနားစရာ သတ္တဝါအဖြစ် ရှုကြည့်လျက် နဂါးနက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မှ ကြားလိုက်တော့သည်။ သို့ဖြင့် ဝန်းလ ကပန်းတစ်ရာအတွားဘက်မှ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ရတော့သည်။ အဘွားအိုမှာလည်း ဝန်းလ သူ့ဘက်မှ ကူညီတိုက်လာသဖြင့် အလွန် အားတက်သွားပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

'တိရစ္ဆာန်နှစ်ကောင်ကို တစ်ယောက်တစ်ကောင်လည်းလို့ ကြစို့ သူငယ်ရေ'

'အသင့်မြတ်ဆုံးပေါ့ အဘွား'

ဝန်းလ က ပန်းတစ်ရာအဘွားအား ပြုံးလည်တုံ့ပြန်လိုက်ပြီး ခေါ်မုန်တိုင်းနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

ခေါ်မုန်တိုင်းက သူ့အား ဓားချက်တစ်ချက်နှင့် စမ်းသပ်လိုက်၏။

*

(၄၈)

ဝန်းလီဏ အလွယ်တကူပင် ထိုဓားချက်ကို ခတ်ဘူဘိ လိုက်နိုင်၏။

'ဝှစ်'

'ထန်'

'လေ့ကျောင့်ကစားနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်'

ဝန်းလီက ထိုဓားချက်အား ပြက်ရယ်ပြုလိုက်၍ ဓားမုန့်တိုင်းဏ မျက်နှာကြီးပြုံးပြီး....

'မုန့်တာပေါ့ကိုယ့်လူ၊ မင်းရဲ့အသက်ကို ကလော်ထုတ်ဖို့ လုပ်နေတာလေ'

ခေါးမုန့်တိုင်းအလည်း သူ့အား ပြန်ပက်လိုက်လေသည်။

'သူများအသက်ကိုချည်း ကလေသ်ထုတ်ဖို့ ကြံစားသော ထက် ကိုယ့်အသက်ကို ဘယ်မှာဝှက်ရင် လုံမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားထားစမ်းပါဗျ'

ဝန်းလဲက ပြောပြောဆိုဆို ခေါးကွက်တစ်ကွက်ကို ထုတ်လိုက်၏။ ထိုခေါးကွက်မှာ မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင်ကျမ်းမှ ခေါးကွက်တစ်ကွက် ဖြစ်သည်။

'စွန်နွတ်သီး' ဟုခေါ်သည်။ စွန်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ အထက်စီးမှ အသစ်တိုးသုတ် တိုက်ခိုက်ရသော ခေါးကွက် ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် ဝန်းလဲက လေဝယ်ပျံ၍ ခုန်လွှားနေခဲ့ရသည်။ လေထဲမှာပင် ရန်သူအား သူ၏ရှည်လျားလှသည့် တရားခေါးနှင့် တိုက်ခိုက်၏။

'ဝှစ်...ဝှစ်...ဝှစ်'

'ထန်...ထန်...ထန်'

ခေါးမုန့်တိုင်းကလည်း အောက်မှသီးခံ ရိုက်ထုတ်၏၊ ထိုခေါးကွက်မှာ ခေါးမုန့်တိုင်း၏'ထက်လှန်အောက်မိုး' ခေါးကွက်ကြောင့် အချည်းနှီး ပျက်ပြယ်ရလေသည်။

ခေါးမုန့်တိုင်း၏ ခေါးချက်တို့မှာ အားပါ လျင်မြန်လှသည်။

ထိုခေါးကွက်က သူ့အတွက် ခုခံကာကွယ်ရာတွင် လုံခြုံ၍သည်။

သို့ဖြင့် ခေါးနက်၏ စွန်နွတ်သီးမှာ ထက်လှန်အောက်မိုးအားမထိုးဖောက် မအုပ်စီးနိုင်ခဲ့ပါပေ။

ထိုမှဉ်အခိုက် ပန်းတစ်ရာအဘွားနှင့် သံဆူးအဆိပ် လက်ဝါးတို့မှာလည်း အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးအား ခေါးလက်နက်မပါဘဲ လက်နက်မဲ့တိုက်ခိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

နှစ်ဦးစလုံး အတွင်းအား ကောင်းသူများချည်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သံဆူးအဆိပ်လက်ဝါးက သံဆူးတပ် အဆိပ်လက်အိတ်စွပ်ထားသဖြင့် တစ်ပန်းသာ၏။

'ကြည့်ရှောင်နော် အဘွားကြီး၊ ကျုပ်လက်ဝါးက ဆူးတွေက ခင်ဗျားကြီးရဲ့ ပန်းတစ်ရာအောင်ပေါ်က နှင်းဆီဆူးတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ခြစ်မိတာနဲ့ အဆိပ်မိပြီ၊ သေတဲ့အဆိပ်ဆူးတွေ နားလည်သား'

'အောင်မယ်...ငါ့အသားကို ချစ်မိဖို့မပြောနဲ့ ငါ့အရေပြားပေါ်က လေကိုတောင် ဆုတ်ဖြဲနိုင်လို့လားဟဲ၊ အေး...ငါ့လက်ဝါးသာ နင့်ခေါင်းကိုမထိစေနဲ့၊ နင့်ခေါင်း ရှစ်စိတ်ကွဲပြီသာမှတ် ကြားလား'

'ဝုန်း'

သူမက ဆိုပြောလျက် ခုန်ပျံကာ သံဆူးလက်ဝါး၏ခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်ရာ ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ ကျင့်စွမ်းတောက်ခမျှ လန့်ထိတ်ပြီး ခုန်ရှောင်လိုက်ရ၏။

သူ့အစား နောက်ရှိကျောက်နံရံကြီးက အစားခံလိုက်ရသည်။ ကျောက်သားတို့ ပဲ့ကြွေ ကြေမွသွက်ကုန်၏။

သံဆူး အဆိပ်လက်ဝါးမှာ မျက်နှာကြီး နီးမြန်းသွားပြီး အဘွားကြီးအား တရကြမ်းဝင်တိုက်ပြန်၏။

'ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်'

ပန်းတစ်ရာအဘွားက နောက်သို့ ခြေနှစ်ပါကျ ဆုတ်ကာ ခုခံရှောင်ထွက်၏။

လေတွင် အဘွား၏ အနီရောင်ဆံပင်များမှာ လွင့်၍ ဝဲပျံနေသည်။

တစ်ကြိမ်ဝယ် အဘွားအိုး၏ မျက်နှာကို ရိုက်ချလိုက်ရာ အဘွားက ရုတ်ခနဲ ရှောင်ထွက်လိုက်သဖြင့် သံဆူး အဆိပ်လက်ဝါးက သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ပင်စည်အား သွားရောက်ရိုက်ခတ်၏။

သံဆူး အဆိပ်လက်ဝါးက စိုက်နေသော သူ့လက်ကို ပြန်ဆွဲနုတ်ရာ ငြိနေသဖြင့် ရုတ်တရက် နုတ်မရအောင်ဖြစ်သွားသည်။

'ဝုန်း'

ထိုအခါ အခွင့်အရေး ရသွားသော အဘွားအို၏ ခြေကန်ချက် တစ်ချက်အား ထိုနုတ်မရသောလက်အား အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် သွားရောက်ထိမှန်သည်။

'ဖြောင်း'

'အား'

သံဆူး အဆိပ်လက်ဝါး၏လက်မှာ ထက်ပိုင်းကျိုးသွားပြီး တွဲလောင်းကျနေရှာတော့သည်။ ပန်းတစ်ရာ အဘွားက သူ၏ လက်မောင်းအား သွင်သွင်ကျိုးအောင် ခြေနှင့် ကန်ခတ်လိုက်သွားခဲ့ပြီ။

သံဆူးအဆိပ်လက်ဝါးမှာ ကျိုးသွားသော လက်တစ်ဖက်အား နာကျင်လှသဖြင့် အခြားလက်တစ်ဖက်နှင့် ဖေးမ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရသည်။ ဒါသည်လည်း သူ၏အမှားတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။

လက်နှစ်ဖက်စလုံးက ငြိမ်သက်သွားသည် ဖြစ်၍ အဘွားအို၏ စိတ်ကြိုက် တိုက်ကွက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

ပန်းတစ်ရာ အဘွားက လွှားခနဲ ခုန်ဝင်ကာ လက်ဝါးစောင်း ရိုက်ချက်ကြီးတစ်ချက် ရိုက်ထည့်လိုက်လေ၏။

'ဝုန်း'

'အား'

ပန်းတစ်ရာ အဘွား၏ရိုက်ချက်မှာ ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးပင်လျှင် ကွဲအက်ကြေမွသွားသကဲ့သို့ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ဆိုလည်း လဲပြိုကျသွားလောက်အောင် ပြင်းထန်လှသည်မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် သူမ၏ ရိုက်ချက်တည့်တည့် ထိမှန်ခံလိုက်ရသော အဆိပ်လက်ဝါးမှာ ဇက်ကျိုးပြီး အရုပ်ကြိုးပြတ် ပြစ်လျက် လဲကျ၏။

'ဟင်'

နဂါးနက်စိုဏ်းချုပ် ဇောင်ရမ်းမှာ သူ့လူတစ်ဦး ပန်းတစ်ရာ အဘွားအား ရှုံးသွားသဖြင့် အလွန်ဒေါပွသွားလေသည်။

'အသုံးမကျတဲ့ တိရစ္ဆာန်ကောင်'

သူ့လက်ရုံးအား မြည်တွန်ဆဲရေးလိုက်ပါသည်။

ထိုစဉ်ဓားမုန့်တိုင်းနှင့် ဝန်းလ ိတို့နှစ်ဦးမှာလည်း အကြိတ်အနယ် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိ၏။

တစ်ချိန်၌ ဓားမုန့်တိုင်းက သူ၏နာမည်ကျော် မုန်တိုင်းကဲ့သို့ ပြင်းထန်အားပါသော ဓားချက်များ ပါဝင်သည့် ဓားမုန့်တိုင်း ဓာကွက်ကို ထုတ်သုံးပြီး တိုက်လေသည်။

ဓားချက်များမှာ အလင်းတန်းများသဖွယ် ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ဝန်းလ ိထံ တိုးဝင်လာကြ၏။

ဓားချက်များက လျင်မြန်လှသည်နှင့်အစွ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ ဆက်တိုက်ကျရောက်နေသဖြင့် ဝန်းလ ိမှာ သူ၏ ရှည်လျားသော တရားဓားနှင့် လက်မလည်အောင် ခုခံ ကာကွယ်နေရသည်။

ထိုမြင်ကွင်းအား မြင်တွေ့နေရသည့် နဂါးနက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ အလွန်သဘောကျကာ အားရနေတော့၏။

ထိုစဉ်ခိုက် ဝန်းလ ိထံမှ လှုပ်ရှားမှုဟန်ခုက ဖျတ်ခနဲ ပြောင်းလဲသွား၏။ လေလွင့်တိမ်ပါး ကိုယ်ဖော့ပညာကို သုံးပြီး သူက ခုန်တက်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဓားမုန့်တိုင်းကလည်း သူ့နောက် လိုက်လံ ခုန်တက်ပြီး တိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဝန်းလ ိလောက် ခုန်တက်နိုင်ခြင်းမရှိသည့်ပြင် လျင်မြန်ဖပေါ့ပါးခြင်းမှာလည်း ယှဉ်၍မရနိုင်ပေ။

'ဝှစ်...ဝှစ်'

'ထန်...ထန်'

ထို့ကြောင့် လေထုထဲ ဓားချင်း ခတ်ကြသဖြင့်မီးပွားတို့လွင့်စဉ် ပွားတက်ကြလေသည်။ လူချင်းလည်း ကွဲထွက်သွားကြသည်။

ဓားချင်း တိုးခတ်ကြပြီး မြေပြင်သို့ ပြန်ကျခဲ့ကြပြန်လေသည်။

သို့ရာတွင် ထိုသို့ပြန်ကျရာ၌ ဓားမုန့်တိုင်းက သာမန်ပြန်ကျပြီး မြေပြင်ရောက်လေမှ ရန်သူအား မည်သည့် ဓားကွက်နှင့် တိုက်ရမည်ကို စဉ်းစား၏။

ဝန်းလိ ဏမှု လိုသို့မဟုတ်၊ သူမတွေ့သည့် လူ၏ ကိုယ်ဖော့ ပညာနှင့် လျှင်မြန်သွက်လက်သွားသော မုန်တိုင်း ပြန်ကျမည့် နေရာသို့ အလျှင်ရောက်အောင်သွားပြီး စောင့်ကြို၏။

သတိလက်လွှတ်ဆင်းလာသော ဓားမုန်တိုင်းအဖို့ မြေပြင်မှ စောင့်ကြိုတိုက်ခိုက်သည့် ဝန်းလိ၏ဓားချက်ကို ရှုတ်တရက် မခုခံနိုင်ဘဲ ခြေထောက်ကို ထိ၏။

'ရှပ်'

'အား'

'ဘုန်း'

မြေထက်မကျမီ အတိုက်ခံရသဖြင့် မြေပြင်သို့ ခြေနှင့်မကျဘဲ လဲသည်။ ခြေမထောက်နိုင်၍ တုံးလုံးလဲ့လေရာ သူ၏ ဓားကိုင်လက်အား ဝန်းလဲက တရားဓားနှင့် လှမ်းပစ်ခုတ်လိုက်သည်။

'ဂွိုး'

'ဒုတ်'

တရားဓားက လုံးတစ်စင်းနှယ် ဖြောင့်တန်းစွာ ပြေးဝင်ပြီး ဓားမုန်တိုင်း၏ လက်မောင်းဝတ်ကို သွား၍ စိုက်ဝင်သည်။

'အား'

ပေါင်တစ်ဖက်၌လည်း ဒဏ်ရာရသွားသော ဓားမုန်တိုင်းမှာ လက်တစ်ဖက်တွင်ပါ ဓားစိုက်ဝင်ခံနေရသဖြင့် အရှုံးပေးရဖို့များနေသည်။

ထိုပေါက်ဓားနှင့်အတူ ဝန်းလဲသည်လည်း လွှားခနဲ ခုန်ဝင်လာပြီး ဓားမုန်တိုင်း၏ မေးရိုးဆီသို့ ခြေကန်ချက်တစ်ချက် ပြင်းထန်စွာ ထန်ချလိုက်ရာ ဓားမုန်တိုင်းမှာ 'အင့်'ဟူသော အသံတစ်ချက်သာ ထွက်ပေါ်လာပြီး ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

ဝန်းလဲက သူ၏တရားဓားကို ဆွဲနုတ်ယူလိုက်ပြီး...

'ဟဲ...ဟဲ...နဂါးနက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ လက်ရုံးတွေတော့ ကြွက်နုံမြိုချို့၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်...ဟင်း ဟင်း၊ တကယ်တော့ ခင်ဗျားတို့ရှာဖွေနေတဲ့ မိုးအောက်

မြေပြင် သိုင်းဘုရင်ကျမ်းဟာ လူယုတ်မာတွေနဲ့ မသိုက်လို့ ကျုပ်ဆီ ရောက်နေတာပဲ'

'ဘာ...သိုင်းကျမ်းက မင်းဆီရောက်နေတယ် ဟုတ်လား'

'သိပ်ဟုတ်တာပေါ့...ကျုပ်နဲ့ထိုက်လို့ ရောက်နေတာပေါ့'

နဂါးနက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ သိုင်းကျမ်းမဟာက ဝန်းလဲထံ၌ ရှိသည်ဟု ကြားလိုက်သည်နှင့် မျက်လုံးအစုံမှာ ဝင်းလက် တောက်ပသွားခဲ့လေသည်။

'ဒါဖြင့် အဲဒီသိုင်းကျမ်း ငါ့ကိုပေးစမ်းကွ'

'ဟား...ဟား...ဟား'

ဝန်းလဲက ဇောင်ရမ်း၏ သိုင်းကျမ်းအား တောင်းဆိုခြင်းကို လှောင်ပြောင်ကာ အော်ဟစ် ရယ်မောလိုက်၏။

'မင်းက ငါ့ကိုလှောင်တာလား'

ဇောင်ရမ်းမှာ ဒေါသူပြီး မျက်ထောင့်နီနှင့် မေးလိုက်သည်။

'လှောင်ရုံတင် မကဘူး ပြောင်လဲပြောင်တယ် ပြက်ရယ်လဲပြုတယ်၊ ဟဲ...ဟဲ...ပြီးတော့ ဂရုလဲမစိုက်ဘူးဗျ'

ဝန်းလဲ၏ မထီမဲ့မြင် စကားများကြောင့် ဇောင်ရမ်းမှာ ထွက်သွားပြီး...

'ဟိတ်'

မာန်သွင်းကာ စတင် တိုက်ခိုက်ပါတော့သည်။

ဇောင်ရမ်းက သူ၏ ပြင်းထန်လှသော ခြေကန်ချက်နှင့် ခုန်ပျံ ဝင်ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

'ဝုန်း'

လျင်မြန် သွက်လက်လှသည်ဖြစ်ရာ သတိမရှိသူ ဖြစ်ပါက ခြေကန်ချက်နှင့်ပင် ခေါင်းတခြား ကိုယ်တခြား ဖြစ်သွားနိုင်လေသည်။

ဝန်းလီကား သတိရှိသူဖြစ်၏။ ဇောင်ရမ်း၏ လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်ခြင်းအား နောက်သို့ တစ်လှမ်းခုန်ဆုတ်လျက် အချိန်မီ ရှောင်တိမ်းလိုက်နိုင်ခဲ့သည်။

ခြေကန်ချက်က သူ၏မျက်နှာရှေ့မှ အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြတ်သန်း သွားခဲ့၏။

'ဝိုး'

တစ်ပင်လုံး ဝါထိန်စွာ ပွင့်နေသော ငုပင်၏ ပင်စည်ကို ကန့်လန့်ဖြတ် ထိမှန်သွားတော့၏။ ငုပင်၏ ပင်စည်လုံးမှာ လူ၏ ခန္ဓာခန့် ရှိလေသည်၊ ထိုအပင်မှာ အမြစ်ကပင်ကျွတ်ပြီး လဲပြိုသွားတော့၏။

'စုန်း'

ပန်းတစ်ရာဘွားဘွားက ဇောင်ရမ်း၏ နောက်ကျောသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး လက်ဝါးစောင်းရိုက်ချက်ဖြင့် ခုတ်ချလိုက်သည်။

'ဖြောင်း'

ထိုလက်ဝါးစောင်း ခုတ်ချက်အား ဇောင်ရမ်းကြီးက လက်မြန် ပုတ်ထုတ်လိုက်သဖြင့် လက်ချင်းထိတ်သံမှာ ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်သွားခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ပန်းတစ်ရာဘွားဘွား၏ လက်မောင်းတစ်ဖက် တစ်လျှောက်မှာ အောင့်သွားခဲ့ရလေသည်။ အဘွားအိုက သည်သိုင်းသမား၏ အတွင်း

အားမှာ သူမထက် သာလွန် ကြီးမားနေကြောင်းကို ရိပ်မိလိုက်သည်။

သတိထားပြီး တိုက်ခိုက်ရမည့်သူ တစ်ဦးဟု သိနားလည်မိသည်။

ထိုစဉ် ဝန်းလီက သူ၏ ဓားရှည်ဖြင့် ဇောင်ရမ်းအား လိုက်လံတိုက်၏။

ဓားချက်များက ရဟတ်ကဲ့သို့ တဖျတ်ဖျတ်နှင့် အဆက်မပြတ် ပို့လွှတ်သော်လည်း ဇောင်ရမ်းက လျင်မြန် ပေါ့ပါးစွာ ရှောင်တိမ်းသွားနိုင်၏။

သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ဝန်းလီ၏ ဓားချက်များအကြား၌ ဝယ် ဖော့ဖယောင်းကဲ့သို့ ပေါ့ပျောင်းစွာ လူးလွန့်ရင်း ရှောင်ရှားသွားနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်ခိုက် ဇောင်ရမ်းက တိုက်ကွက်နည်းအား ပြောင်းလဲလိုက်ပါသည်။ သူ၏ အတွင်းအားတို့အား လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဆီသို့ ပို့လွှတ်နေခဲ့သည်။ လက်ဝါးနှစ်ဖက်မှာ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်ကာ လှုပ်ယမ်းနေ၏။ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည်လည်း ခါးယမ်းနေကာ အကြောကြီးများ ထောင်ထနေသည်။

ဇောင်ရမ်း၏ အပြုအမူများအား ပန်းတစ်ရာဘွားဘွား အံ့ဩစွာ ငေးမောကြည့်လျက်ရှိရာ သတိရပြီး တစ်ရှိန်ထိုး ခုန်ဝင်ကာ တိုက်တော့၏။

'ဝုန်း'

ဇောင်ရမ်း၏ လက်ဝါးရိုက်ချက် တစ်ချက်နှင့် ဝုန်းခနဲ ပက်ပင်း တိုးလေတော့သည်၊

ထိုရိုက်ချက်မှာ ပြင်းထန်လွန်းလှသဖြင့် သူမအား တိုက်ရိုက်ထိမှန်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်သော်လည်း ဟပ်သည့်အရှိန်နှင့်ပင် ပန်းတစ်ရာ ဘွားဘွားမှာ နောက်ပြန်လန်၍ လဲကျသွားခဲ့ရလေသည်။

'ဟင်....သေွးလက်ဝါး'

သူမက လဲနေရာမှ နှုတ်မှ ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။

တရားခံအားကို လက်တွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လျက် တိုက်နေသော ဝန်းလ မှာ ဆတ်ခနဲ မတ်သွား၏။

သည်ရိုက်ချက်တွေ သည်လို လှုပ်ရှားမှုတွေမှာ သွေးလက်ဝါး၏ အပြုအမူများသာဖြစ်သည်။

'သွေးလက်ဝါး....ဟုတ်လား ဘွားဘွား'

သူမ သောချာအောင် မေးမြန်းလိုက်မိလေသည်။

'ဟုတ်တယ်...အဲဒါ သွေးလက်ဝါးအစစ်ပဲ'

ပန်းတစ်ရာ ဘွားဘွားက သူ့အား တီးတိုးပြန်ပြော၏၊ ဝန်းလ ၏ရင်ထဲဝယ် ဒေါသတို့က ကပ်ပွက်ဝေထအောင် ဆူနေသည်။

အကြား အာရုံတွင် သွေးလက်ဝါး....သွေးလက်ဝါး... စသည်ဖြင့် ပဲ့တင်ထပ်နေလေသည်။

သူ၏မျှော်ရှိ သွေးကြောတို့မှာ ထောင်ထ ရှန်းကြွလာ၏၊ ထိုကာလတော့ ဇောင်ရမ်းမှာ အနက်ရောင် သိုင်းလောကဝယ် ဒုစရိုက်မှုမျိုးစုံ ကျူးလွန်လာခဲ့သူ တစ်ဦးဖြစ် သွေးလက်ဝါး ဗူးရောင်သာလျှင် ဖြစ်၏။

သူ၏ ကျူးလွန်ခဲ့သော အမှုပေါင်းများစွာအတွက် အဖြူရောင် သိုင်းလောကမှ သိုင်းဆရာကြီးများက စုပေါင်းတိုင်ပင်ပြီး သူ့အား ဖမ်းဆီးသုတ်သင်ရန် ကြံစည်နေစဉ်ပင် သူက သိုင်းလောကမှ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့လေသည်။

(၅၀)

အနက်ရောင်သိုင်းလောကနှင့် အဖြူရောင် သိုင်းလောကတွင်ပါ သွေးလက်ဝါး ငှူရောင်၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရှိရတော့ဘဲ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တော့၏။

ဝန်းလိ အဖွဲ့ ကံကောင်း ထောက်မသည်ဟုပဲ ဆိုချင်သည်။ သူက သည်သွေးလက်ဝါးဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ဆုံကာ မိဘများအတွက် လက်စားချေချင်ခဲ့၏။

တွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပင်၊
ရန်သူတစ်ဦးတည်း လာရောက်ဖြစ်နေခဲ့ရပြီ။

သည့်အချိန်မှာ သူ့အတွက် အခွင့်အရေးပင်။

သူ ပျော်ရွှင်စွာ၊ နာကြည်းစွာ ထိုသွေးလက်ဝါးအား တိုက်ရန် တရားခေါးကို မြှောက်ဝင့်လိုက်လေသည်။

'ဝုန်း'

'အား'

သွေးလက်ဝါး၏ ရိုက်ချက်တစ်ချက်က သူ့ထံ ရောက်ရှိလာရာ လမ်းခုလတ်မှာ ပန်းတစ်ရာအတွားက ဖြတ်ရိုက်လိုက်သဖြင့် ရိုက်ချက်ပျက်ကာ သူ့အနီးမှ သွေးလက်ဝါး၏ ရိုက်ချက်က အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြတ်သန်းသွားခဲ့ရာ သူပင်လဲကျသွားသည်။

'ဟင်....အတွင်းအားက ပြင်းထန်ကြီးမားလှပါလား'

သူ စိတ်ထဲ စိုးရိမ်မိသွား၏။ သို့သော် သူက လျင်မြန်စွာ လူးလဲထလိုက်ရသည်။ မည်သည့်အတွင်းအားပဲ ပြင်းစေ၊ ကြီးမားစေ၊ သူဟာ မိမိ၏ရန်သူ မိမိ၏မိသားစုကို ဖျက်ဆီးသူ

သူ့အား သွေးကလဲ့စား ချေရမည်ပင်။

ဝန်းလ တရားခေါးကို ပြန်လည် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

'သွေးလက်ဝါးဆိုတာ ခင်ဗျားကိုး'

သူက တရားခေါးကို ရှေ့သို့ထုတ်ကာ နှုတ်မှ ရေရွတ်ရင်း ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ သွေးလက်ဝါး၏မျက်နှာကား ကြောက်ခမန်း ထိတ်လန့်ဖွယ် ကောင်းအောင် အကြောများ ထောင်ထလျက် အတွင်းအားများဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းခြုံထားခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ဝန်းလက တရားခေါးကို ကျစ်လျစ်စွာကိုင်စွဲလျက် ထရကြမ်း ဝင်တိုက်၏။

သို့ရာတွင် သူ၏ ခေါးကွက်များမှာ သွေးလက်ဝါး၏ တိုက်ကွက်များအောက်ဝယ် ပျက်ပြယ်သွားခဲ့ရသည်ချည်း ဖြစ်သည်။

သွေးလက်ဝါးမှာ အတွင်းအားကောင်းသူ ဖြစ်သည့်ပြင် လျှို့ဝှက်၍ သိုင်းပညာကို လေ့ကျင့်ခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်ရာ သိုင်းပညာအဆင့်တွင် ဝန်းလ ရော ပန်းတစ်ရာအတွားပါ မယှဉ်နိုင်အောင် ဖြစ်ရလေသည်။

ဝန်းလ ကား ခုနစ်ရက်အတွင်း ရရှိသမျှ သိုင်းကွက်များနှင့် ကိုယ်ဖော့ပညာကိုသာ မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင်ကျမ်းမဟာမှ ကောက်နုတ် လေ့ကျင့်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းကျမ်းကို ကုန်စင်အောင် မဆည်းပူးရသေးချေ။

သို့ဖြင့် နှစ်ဦးစလုံး၏ တိုက်ကွက်များမှာ အရာမရောက်ဘဲ သွေးလက်ဝါး၏ ရိုက်ချက် တိုက်ကွက်များကိုသာ အသေအလဲ ရှောင်တိမ်းနေရတော့သည်။

'မင်း လွတ်အောင်ခိုပြေးပါ၊ သိုင်းကျမ်းက မင်းမှာရှိနေတယ်၊ သူ ရသွားလို့ မဖြစ်ဘူး'

ပန်းတစ်ရာအတွားက သူ့အား သတိပေး၏။

'အတွားကို ကျွန်တော် မထားခဲ့နိုင်ဘူး'

'မင်းသာ လွတ်အောင် ထွက်စမ်းပါ၊ ငါ့အတွက်မပူနဲ့၊ မင်းက လူငယ်....လုပ်စရာသင်စရာတွေ အများကြီး ကျန်သေးတယ်၊ ငါ့စကား နားထောင်စမ်း'

ပန်းတစ်ရာအဘွားအား အတင်းအကျပ် ပြောသဖြင့် သူ
သည် တိုက်ပွဲမှ လွတ်မြောက်ရန် လမ်းစင ကြည့်ရှုရတော့
သည်။

ပန်းတစ်ရာ အဘွားနှင့် သေွးလက်ဝါး တိုက်နေစဉ် သူ
ပြေးရန်ပြင်လိုက်စဉ် သွေးလက်ဝါးက လွှားခနဲ ရောက်ရှိ
လာကာ နောက်ဘက်မှ သူ့အား လက်ဝါးရိုက်ချက်ဖြင့် ရိုက်
ချ၏။

'ဝုန်း'

ထိုလက်ဝါးရိုက်ချက်က သူ၏ ဦးခေါင်းအား ထိမှန်ပါက
ချစ်စိတ်ချစ်မြာ ကွဲသွားနိုင်သော ရိုက်ချက်ဖြစ်၏။

သို့သော် ပန်းတစ်ရာ အဘွားက သူနှင့် သွေးလက်ဝါး
ကြားသို့ ဝုန်းခနဲ ထိုးဝင်ကာ ခံလိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် ရိုက်ချက်က အဘွားအို၏ ကျောပြင်သို့ရိုက်မိ
သွား၏။

'ဝုန်း'

'အင့်'

ပန်းတစ်ရာအဘွား မြေဝယ် လူးလှိမ့် သွားရှာသည်၊
သွေးတို့က ပါးစပ်မှ ထိုးအန်ကျလာသည်။ ဝန်းလ ဝေ
ကြောင် ရပ်နေမိ၏။

'ပြေး....ပြေးလေ....ငါ့သား'

ပန်းတစ်ရာအဘွားက ဝေဒနာကြားမှ သတိပေးလာမှ
သူသတိရကာ လေလွင့်တိမ်းပါး ကိုယ်ဖော့ပညာကိုသုံးလျက်
ထိုနေရာမှ လျှစ်ခနဲ ထွက်ခွာခဲ့ရတော့သည်။

သွေးလက်ဝါးကလည်း ကိုယ်ဖော့ပညာ တတ်သူ ဖြစ်၍
တိုက်ရန်ကြိုးစားလေသည်။

သို့ရာတွင် သွေးအန်နေသော ပန်းတစ်ရာအဘွားက သူ၏
ခြေထောက်အား မြဲမြံစွာ ကိုင်စွဲထားခဲ့သည်။ သူ ထိုနေရာ
မှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာခွင့်မရတော့ချေ။

'ဟာ... ဒီအဘွားကြီး ရှုပ်လိုက်တာ၊ ကဲကွာ'

သွေးလက်ဝါးက စိတ်ဆိုးစွာ ပန်းတစ်ရာ အဘွား၏
ရင်ဘတ်အား ခြေကန်ချက်ဖြင့် တစ်ချက် ပစ်သွင်းလိုက်လေ
သည်။

'အင့်'

ပန်းတစ်ရာအဘွားခမျာ သွေးလက်ဝါး၏ ခြေကန်ချက်
ကြောင့် တောင်ချောက်သို့ လွင့်စဉ် ကျရောက်သွားရှာတော့
သည်။

'အား'

အဘွားအို၏ အော်သံမှာ ပန်းတစ်ရာ တောင်ထွတ်ဝယ်
ပဲ့တင်ထပ်သွားခဲ့ရာ တောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော
ဝန်းလ မှာ တောင်ပေါ်သို့ မော့၍ကြည့်မိ၏။

'ခွင့်လွှတ်ပါ အဘွားရယ်'

သူ မျက်ရည်များစို့သီလျက် လက်ထဲမှ မိုးအောက်မြေပြင်
သိုင်းကျမ်းမဟာနှင့် နတ်ဖရစင်ခွက်ငယ်တို့ကို ဝမ်းနည်း
ကြေကွဲစွာ ငုံ့ကြည့်မိလိုက်လေတော့သတည်း။

(၅၁)

အမှောင်မှအလင်း၊ သို့မဟုတ် အနီးဆုံးမှအဝေးဆုံးသို့

ဓားနက်ဝန်းလီသည် ပန်းတစ်ရာတောင်မှ လိုယန်းမြို့လေးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။ သူနှင့်အတူ မိုးအောက်မြေပြင်သိုင်းဘုရင်ကျွမ်းမဟာနှင့် နတ်ရေစင်ကို ယူဆောင်လာနိုင်ခဲ့၏။

သူငယ်ချင်းဝမ်တို့ လင်မယားထံ အပ်နှံထားခဲ့ရသော ဖူယန်အတွက် သူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖူယန်၏ မျက်စိနှစ်ကွင်းအား အမှောင်မှ အလင်းသို့ ပို့ဆောင် ကူးပြောင်းပေးနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါလား။

မြင်းဖြူကြီးနှင့် အိမ်ရှေ့ခြံဝင်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သည့် သူ့အား ဝမ်တို့သင်မယားက ဝမ်းပန်းတသာ ထွက်၍ ကြိုဆို၏။

'ဟင်'

'ဟင်....ချန်သင်ဟိုး ပြန်လာပြီဟ'

ဝမ်၏အသံကြောင့် မိန်းမဖြစ်သူ ကျင်ကျင်ကလည်း....

'အို....ဟုတ်ပါရဲ့၊ အစ်ကို ချန်ကြီး ပြန်လာပြီဟေ့'

အသံစာစာနှင့် အော်ဟစ်နေတော့သည်။

ဖူယန်မှာလည်း ဝမ်နှင့် ကျင်ကျင်တို့ လင်မယား၏ အော်ဟစ် ဆူညံနေမှုကြောင့် ရင်ထဲ လှုပ်ခနဲ ခုန်သွား၏။ အခန်း အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့မိလေသည်။ သူ ပြန်လာပြီဆိုပါလား ချန် ရယ်။

ဝန်းလီက မြင်းဖြူကြီးပေါ်မှ ဆင်းသက်လိုက်၏။

'ဟာ....ဖြူမကြီးက ပိုလို့တောင်ဝလာသေးကွ'

ဝမ်က မြင်းဖြူကြီး၏ ဇက်ကြိုးကိုဆွဲရင်း လည်ဆံမွေးကို ဖြည်းညင်းစွာ သပ်လိုက်၏။

မြင်းဖြူကြီးမှာ စားပွဲထိုးလူငယ်လေး ကျင်ဝမ်က ပနီး တစ်ရာ တောင်ခြေဝယ် မြင်းစာများကို အပြည့်အဝရှာဖွေ စုဆောင်းကာ သစ်ပင်အောက်တစ်ခုဝယ် ကြိုးနှင့်ချည်နှောင် ထားပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

'ဖူယန်ကော ဝမ်'

သူက သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူအား တိုးတိုး မေးမြန်းလိုက် သည်။

'အိမ်ခန်းထဲမှာရှိတယ်၊ အိပ်နေတယ် ထင်တယ်'

ကျင်ကျင်က သူ၏လက်ထဲမှ သိုင်း ကျမ်း၊ စာအုပ်ကြီးနှင့် နှတ်ရေစင်ခွက်တို့ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

'ဖူယန် နေကောင်းရဲ့လား'

'ကောင်းပါတော်၊ ကောင်းပါ'

ကျင်ကျင်၏ အော်ဟစ်ဖြေကြားသံကြောင့် အိမ်ပေါ်မှ ဖူယန်အာ ကြားပြီး ရှက်စနိုး ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

'လာကြိုတာက တို့လင်မယားပါကွ၊ တို့များလဲ နေကောင်း ရဲ့လားလို့ မေးစမ်းပါဦးဟ'

'အို....ရှင်က ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မရှိဘူး၊ အစ်ကိုချန်က သူ့ ချစ်သူမယားလေးကို ပူရှာပေါ့ရှင့်'

'ဟာ....ကျင်ကျင်ကလဲ'

'ဟား....ဟား....ဟား....ဟုတ်ကာပြောတော့ ရှက်နေပြန် ပါပြီ'

သူတို့ ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောကြရင်း အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိ လာကြ၏။

အိမ်ပေါ်မှ ဖူယန်က ဝန်းလီအား ကြိုဆိုနေသည်အား တွေ့ရှိကြရလေသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးအစုံ၌ မျက်ရည်တို့ စို့ သီဝေ့ဝဲနေရှာသည်။

'အစ်ကို....အစ်ကိုချန်မှယ်'

သူမက တုန်လှိုက်စွာ သူ့အား ခေါ်ဆိုလိုက်သည်။

သူကလည်း သူမ၏ ပခုံးဝန်းဝန်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ချော့မော့လိုက်ရသည်။ သူ့ရင်ထဲ၌မူ နာကျင်နေခဲ့သည်။

'မင်းကို တမေးတည်း မေးနေလွန်းလို့ ငါ့ဘောင်း သူ့အကွက် ခင်းရဲ့ ပိုတူပန်းချီကား ဆွဲထားခဲ့သေးတယ် သူငယ်ချင်း'

ဝမ်က သူ့ပုံဘူကို ဆွဲထားသော ပန်းချီကားအား ယူ၍ပြလေသည်။

'အား....တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ခန့်ချောကြီးဟ'

သူကပါ နောက်ပြောင်လိုက်ဖြင့် အားလုံး ဝိုင်းဝန်း ရယ်မောၾ၏။

'မှင့် မိန်းမကလေးတော့လေ နားကိုငြီးလုံးရော၊ အစ်ကိုချန်မလာသေးဘူးလား ဆိုပြီး နေ့တိုင်းမေးတယ်၊ ဒီမှာ ဖြေရတာကို မောလှပြီ'

'အို....မေးရတာပေါ့၊ သတိရတာကိုး'

'လွမ်းတယ်လို့ ပြောစမ်းပါကွယ်'

ကျင်ကျင်က ပြောပြီး နောက်လိုက်သည်၊ ဖူယန်က [illegible]ခမ်းကိုစုပြီး....

'ဟုတ်တယ်၊ လွမ်းတယ် ..လွမ်းတယ်၊ ချစ်တာကိုး'

ဝန်းလီရင်ထဲ မကောင်းနိုင်တော့။ သူ့ ခမျာ အစ်ကို ဖြစ်သူ ချန်လင်ဟိုးအား အတော်ပင် ချစ်ရှာခဲ့သည်ပဲ။

သူ ယခု ပြောဆိုနေသည့်သူမှာ ချန်လင်ဟိုး မဟုတ်ဘဲ သူ မုန်းတီးသည့် ခါးနက် ဝန်းလီ ဆိုသောလူ ဖြစ်နေကြောင်း သိလျှင် မည်မျှ စိတ်ဆင်းရဲရမည်လဲ၊ သူ မတွေးဝံ့။

'ဟဲ....ကိုဝမ် လာတော့၊ သူများလင်မယားကြား သွားမရှုပ်နဲ့တော့၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါစေ'

ကျင်ကျင်က သူ့ယောကျ်ားအား အတင်းဆွဲနေသဖြင့်....

'ကြည့်စမ်း....ကြည့်စမ်း၊ ကျင်ကျင်က ကိုယ့်ယောကျ်ား ခေါ်ချင်ရင် မှီးရှီးတန်းတန်း ခေါ်ပါနော်၊ သူများလင်မယားကို ဆွဲမထည့်ပါနဲ့၊ ဟင်း....ဟင်း'

'လင်မယား' ဟူသော စကားလုံးရောက်တိုင်း ခါးနက်ဝန်းလီမှာ စိတ်ထဲမှာ မလုံမလဲဖြစ်ရ၏။

တကယ်တော့ လင်မယားအစစ် ဟုတ်မှသွတ်၊ မိမိတို့နှစ်ဦးသာ သိရှိကြသည်၊ သူက အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ ချစ်သူကို ယခုထိ မပစ်မှားမိသေး၊ ကာယကံမြောက် ကျူးလွန်ဖို့မဆိုထားနှင့်၊ စိတ်ထဲမှာ ညှတ်ယိမ်းနေခဲ့တာတောင် မျှသိပ်ထားခဲ့မိ၏၊

သည်အတွက် ဖူယန်ကပင်လျှင် သူ့ကို နားမလည်ဖြစ်ရသည်။

'အစ်ကိုချန်က ဖူယန့်ကို မိန်းမတစ်ဦးလို မဆက်ဆံဘူးနော်'

'အို....အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး ဖူယန်ရယ်၊ ဖူယန့်ကိုချစ်လွန်းလို့ နှမ်းသွားမှာကို စိုးလွန်းလို့ပါကွယ်၊ ချန့်ခေတ္တာက ကိုယ့်အချစ်ကို အလှကြည့်နေချင်တဲ့သူရယ်ပါ၊ ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းထက် ချစ်သူမေတ္တာကို တစိမ့်စိမ့်နဲ့ ကြည်နူး ပီတိဖြစ်နေသူလိုပါ ဖူယန်ရယ်'

သည်သို့ပင် မေးခဲ့ ဖြေခဲ့ဖူးလေသည်လေ။

သူတို့နှစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်တော့ ဖူယန်က ဝန်းလီ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ကာ ရှိုက်သည်။ နှုတ်မှလည်း....

'အစ်ကိုချန်က ဖူယန်ကို အကြာကြီး ခွဲသွားရက်တယ်နော်'

'ခြေဒ်....ဘယ်ခွဲချင်ပါ့မလဲ ဖူယန်ရယ်၊ ကိုယ့်ချစ်သူအပါးမှာ နေချင်တာပဲပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တာဝန်တွေ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်ပါကွယ်၊ အစ်ကိုချုန့်ကို ဖူယန် နားလည်ပေးတို့.၊ ဟော....ခုဆို ဒီတစ်ခေါက် အစ်ကိုချုန့် ခရီးထွက်ရကျိုး နပ်လာခဲ့တယ်လေ၊ အဖိုးမဖြတ်နိုင်ခဲ့တဲ့ သိုင်းကျမ်းမဟာ တစ်ခုကိုလဲ ရနိုင်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့....ပြီးတော့၊ ဟော....ဟောဒီ အချစ်ကလေးရဲ့ မျက်စိနှစ်ကွင်းကိုလဲ ပျောက်အောင် အလင်းဆောင်ပေးနိုင်တဲ့ ပန်းတစ်ခု တောင်ထွက်ကနတ်ရေစင်ကိုလဲ ရယူလာနိုင်ခဲ့တယ်၊ ဖူယန် ဝမ်းမသာဘူးလားဟင်'

'အို....ဒါဆို ဖူယန် မျက်စိ ပြန်ကောင်းတော့မှာပေါ့နော်'

သူမက ဝမ်းသာအယ်လဲ ဖြစ်လျက် မေးရှာ၏။

'ကောင်းတော့မှာပေါ့ ဖူယန်ရယ်'

သူ၏အသံတို့က တုန်လှိုက်နေကြသည်၊ တကယ်တော့ သူနှင့် သူမတို့တွက် ထာဝရခွဲခွာကြရမည့်ကာလက လက်တစ်ကမ်း အလိုဝယ် ရှိနေခဲ့ကြပြီမဟုတ်လား။

ထိုသို့ ခွဲရမည်ဆိုတော့လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ နင့်နေအောင် နာကျင်နေခဲ့မိသည်။ ဘာကြောင့်များ သူ ကိုသို့ ဖြစ်မိသလဲဟု စဉ်းစားမိ၏။ သူ ဖူယန်အပေါ် ချစ်နေခဲ့မိပြီလား။

သည်အမေးကို မိမိဘာသာမေးနေမိသည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့လှပြီ။ ခုတော့ မိမိဘာသာမိမိ အဖြေရရှိပြီး ဖြစ်သည်။

ထာဝရ သူမနှင့် ခွဲခွာမည်ဆိုတော့ ရင်ထဲမှ နှလုံးသားစာ ဖြန်းခနဲ ကွဲခဲ့ရရှာပြီ။ ဒါဆို သူ သူမအား ချစ်မိသည်မှာ အမှန်ဖြစ်ခဲ့ပြီလေ။ မဖြစ်နိုင်သည့်အရာကိုမှ သူ တမ်းတနေခဲ့မိသည်။

(၅၂)

မမျှော်လင့်ကောင်းသောအရာတို့ကို ရူးသွပ်စွာ မျှော်လင့်နေခဲ့မိသည်။ မိုးသာပြိုလျှင် ပြိုလိမ့်မည်။ သူမ၏ အချစ်ကိုတော့ ဝန်းလိ ဆိုသည့် ဓားနက်လိုကောင်က ဘယ်တော့မျှမှ ရရှိမည်မဟုတ်။

ချန်လင်ဟိုး၏ အယောင်ဆောင်ဘဝဖြင့် အချစ်ကိုရမည် လူကိုရမည်၊ ဝန်းလိအဖြစ်နှင့်မူ အချစ်လည်း ရမှာမဟုတ်၊ လူလည်း ရမှာမဟုတ်၊ ကြည်ဖြူသဒ္ဓါလည်း ရမှာမဟုတ်။ ရစရာတစ်ခုပဲ ရှိသည်၊ အမုန်း။

'အစ်ကိုချန်ဖူယန့်ကို မျက်စိလင်းအောင် ဘယ်တော့ နတ်ဓရင် တိုက်မှာလဲ....ဟင်'

'နက်ဖြန်မှပေါ့ကွယ်၊ မနက်လင်းလင်းချင်း တိုက်ရမယ်'
သူက တမင်အချိန်ဆွဲထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'ခု ဘာလို့ မတိုက်တာလဲ'

'ဆေးရဲ့ အာနိသင်က မနက်ခင်းမှ ပိုပြီးစွမ်းတာတဲ့'

သူ မိန်းကလေးကိုညာပြီး ချော့လိုက်ရသည်။

'ဒီည အိပ်ရေးဝဝအိပ်၊ မျက်လုံးကို အနားပေးထားရမယ်၊ မနက်ကျတော့ ဆေးကို သောက်လဲသောက်ရမယ်၊ လိမ်းလဲလိမ်းရမယ်... ကြားလား'

သူမက ဝမ်းသာကျေနပ်သော အမူအရာဖြင့် မော့၍ကြည့်ဟာ ခေါင်းညိတ်ပြရှာသည်။ သူမမျက်နှာလေးအား အပြစ်ကင်းစင်ပါဘိ၏။

'အစ်ကိုချွန်ကို ဖူယန် သိပ်သိပ်ချစ်တယ် အစ်ကိုရယ်'

သူမနှုတ်မှ တိုးသက်စွာ ရေရွတ်လိုက်သံ ကြားရ၏၊ ဝန်းလ ကြ ရီးသားဖြူစင်သည့် မိန်းကလေးအား နက်မှောင်သော ကေသာရှည်များကို ပွတ်သပ်ရင်း နှစ်သိမ့်လိုက်မိသည်။

'အစ်ကိုလဲ ဖူယန်လိုပါပဲ ညီမရယ်'

အိမ်သူတစ်ယောက်အား အိမ်ထောင်ဦးစီး တစ်ဦးက ကြင်နာတွယ်တာသည့် စိတ်များနှင့် အမှန်တကယ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးလိုသည့်ဆန္ဒများ ဝန်းလ ရင်ထဲတွင် တဖွားဖွားပေါ်လာမိလေတော့သည်။

* * *

ဝန်းလ မှာ မျက်မမြင်မိန်းကလေး ဖူယန်အား မျက်ဝိနှစ်ကွင်း အလင်းရနိုင်စေရန် နတ်ရေစင်ခွက်အားသူဝယ်ချင်း ဝမ်ကို အပ်နှံကာ သူ၌ အရေးကြီးသောတာဝန်ကိစ္စကြီးတစ်ခု ပေါ်သဖြင့် အင်ဝိုးရွာသို့ ထွက်ခွာရမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုသည်။

'ဟောဒီ နတ်ရေစင်ကို တိုက်ကျွေးပြီး မျက်လုံးနှစ်လုံးကိုလဲ မျက်စဉ်းခတ်ပေးပါ ဝမ်၊ ဖူယန်မေးတဲ့အခါ ငါမှာတဲ့အတိုင်းသာပြောပေးပါ၊ မင်းတို့လင်မယား သူ့ကို စောင့်ရှောက်ကြပါဦးလို့ ငါ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ ဝမ်ရယ်'

သူ့မျက်နှာက ညှိုးနွမ်းနေခဲ့ရှာသည်။ရင်ထဲမှာလည်း နင့်နေအောင် နာကျင်၏။

'ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ချွန်ရယ်၊ရောက်လာတာမှ မနေ့တစ်နေ့ရယ်၊ခု မနက်ပြန်ထွက်ရဦးမယ် ဆိုတော့ မိန်းကလေးခမျာ ထနားစရာကွာ၊ငါ ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး....ဟင်း'

ဝမ်က စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူအား ဆို၏။သူက ချွန်နှင့်ပတ်သက်၍ အနှံ့တာ အနစ်နာခံလျက် အမြဲတမ်း ကူညီ၏။ ပန်းချီဆရာတစ်ဦးဖြစ်ကာ ချွန်၏သိုင်းပညာရပ်များကိုလည်း လေးစားမြတ်နိုးခဲ့သူ တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

'အင်း....ငါလဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဝမ်ရာ၊ ဒါပေမယ့် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ခုတစ်ခေါက် ကြာမယ်ထင်ပါရဲ့ကွာ'

'ငါကတော့ မင်းကို အင်မတန် အံ့ဩမိတယ်၊ ဒီလောက် လှပချောမောပြီး ဝယ်ချယ်လီမှာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ရရှိထားတာတောင် မင်းကြည့်ရတာ လင်သားတစ်ဦးအဖြစ် သိပ်ပြီး အေးစက်လွန်းတယ်၊သူ့ ခမျာ မင်းကို အတော်ချစ်ရှာ တာ၊မင်းမရှိမှ တို့တစ်တွေ ပိုသိရတယ်၊နေ့ရှိ မင်းအကြောင်း မပါရင် မဖြစ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းကတော့ မင်းအလုပ်မင်း တာဝန်တွေကိုသာ....'

သူငယ်ချင်း ပန်းချီဆရာက ရှေ့ဆက်ပြီး မပြောသာ တော့။

'အေးပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ဒါကလဲ အကြောင်းရှိပါတယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် မင်းတို့လဲ သိလာမှာပါ၊ ကဲ....ငါသွားဦးမယ်၊ သူ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်နေလေရဲ့၊နိုးလာရင်သာ မင်းကြည့် ပြီး ပြောလိုက်ပါကွာ၊ နုတ်ရေစင်ကိုလဲ ငါပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးပါ၊ဖူယာန်ရဲ့ မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းရဖို့အတွက် ငါ့ အသက် ငါ့နှလုံးသားနဲ့ ရင်းနှီးလာခဲ့ရတယ်လို့သာ ပြောပေး ပါ၊ သူငယ်ချင်း၊ဖူယာန် အလင်းတာဝ ပြန်လည် ရောက်နိုင်ပါ စေလို့ ငါ ဆုတောင်းပေးခဲ့ပါတယ်'

ဝန်းလဲမှာ သူငယ်ချင်းဝမ်အား တတွတ်တွတ်မှာကြား ကာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းသည့်အသွင်နှင့် နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာခဲ့ ရှာ၏။

ဝေးကြပြီပေါ့ ဖူယာန်ရယ်၊ ငါဟာ မင်းတစ်ယောက် အမှောင်ဘဝမှာရှိနေမှ မင်းအနားမှာရှိနေရမယ့် လူပါ၊ ငါ

အလင်းရလာတဲ့ တစ်နေ့ဟာ ငါ့အတွက် အသည်းကွဲရတဲ့ နေ့တစ်နေ့ပါပဲကွယ်။

မြင်းဖြူကြီးပေါ် သူ လွှားခနဲတက်ရောက်ကာ အိမ်ကလေး ၏ ခြံဝင်းထဲမှထွက်ခဲ့၏။ အိမ်ပေါ်ဝယ် နုတ်ရေစင်ခွက်အား ကိုင်ကာ အံ့ဩငေးငိုင်ကျန်ရစ်သည့် ဝမ်အား တွေ့ရှိရလေ သည်၊တကယ်တော့ သူကနံနက်လင်းအားကြီးအချိန် မိန်းမ များ မနိုးမီ သူငယ်ချင်းဝမ်အား နိုးကာ မှာစရာရှိသည်များ ကို မှာကြားနေခြင်းဖြစ်၏။

သူ၏မြင်းဖြူကြီးက အရှေ့ဘက်အရပ်သို့ ခပ်လှမ်းလှမ်း ထွက်ခွာစိုင်းနှင်ခဲ့လေသည်။

နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်ဖြစ်၍ အရုဏ်ကပျို့ပြီ ဖြစ်သည်။ အလင်းရောင်က အရှေ့ဘက်မှသမ်းစပြုနေပြီ။ မကြာသော အချိန်၌ ဤကမ္ဘာမြေအပြင်အား နေမင်းကြီးက အလင်းစွမ်း အားကို နှင်းအပ်တော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် သူ၏ရင်ထဲ၌မူ မျှော်လင့်မှု၊ မျှော်ရှင်မှု၊ ကြည်နူး မှုတို့ကား အမှောင်ထုသို့ စုံးစုံးမြုပ်ပျောက်ကွယ်ရတော့မည် ဖြစ်ပါ၏။

မကြာမီ လိုယာန်းမြို့လေးမှာ သူ၏ ဘဝ၌ ဘယ်တော့မှ ပြန်လည်မဆုံစည်းကြရတော့မည့် နေရာဒေသတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါ ပြီတော့။

မြို့ပြင်သို့ ရောက်လာသဖြင့် သူ့မြင်းကြီးကို မြို့ဘက်သို့ ပြန်လည် လှည့်ပြီး မျှော်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မြို့လေးတစ်ား အရှက်ဦးဝယ် ခပ်ရေးရေး။

'နေရစ်တော့ လိုယန်းမြို့ကလေးရယ်၊ အတူအယောင် သမား ငါ့ဘဝကို ကိုယ်ချင်းစာပြီး ငါ့ချစ်သူလေးဖူယန်ကို ကြင်နာစွာ ငါ့အစား ထွေးပွေ့ထားစမ်းပါကွယ်'

သူ ချာခနဲ မြို့ကိုလှည့်ကာ ကျောခိုင်းပြီး ဒုန်းစိုင်းနှင် လိုက်မိတော့၏။

* * *

အိပ်ရာမှ ဖျတ်ခနဲနိုးလာသောအခါ သူမက နံဘေးမှ ချစ်သူ အစ်ကိုချန်အား စမ်းလိုက်မိ၏။ အိပ်ရာကိုသာစမ်းမိသဖြင့် သူမက ဆတ်ခနဲထထိုင်လိုက်မိသည်။

'ဟင်....အစ်ကိုချန်လဲ မရှိပါလား'

သူမစိတ်ထဲ တွေခနဲဖြစ်သွားမိ၏။ ဘယ်များသွားပါလိမ့်။

'အစ်ကို....အစ်ကိုချန်'

သူမက အခန်းထဲမှ အသံပြုလိုက်သည်။

'ဪ....ဖူယန် နိုးနေပြီလား'

ကျောင်ကျောင်၏ အပြင်ခန်းမှ မေးမြန်းသံကြားရသဖြင့်...

'ဟုတ်တယ် မမ၊ အစ်ကိုရော ဟင်'

ဖူယန်၏ ပြန်လှန်မေးလိုက်ခြင်းကြောင့် အပြင်ခန်းဝယ် ဝမ်တို့ လင်မယားမှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်လျက် သူဖြေ ငါဖြေနှင့် ဖြစ်နေကြရှာသည်။ သည်အဖြေကို မည်သူမျှ ပြန်လည်မဖြေကြားရက်ကြချေ။

'အစ်ကိုချန်ရော ဘယ်သွားလဲဟင်'

'သူ တာဝန် ရုတ်တရက်ပေါ်လာလို့ အစောကြီးခရီးထွက် သွားတယ် ဖူယန်၊ နတ်ရေစင်ကို အစ်ကိုဝမ်တို့သင်မယားကို အပ်ခဲ့တယ်၊ ညီမကိုတိုက်ကျွေးထားနှင့်လို့မှာခဲ့တယ်'

'အို'

ဖူယန်မှာ ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် အိပ်ရာထက်မှောက်လျက် လှဲကာ ငိုကြွေးလိုက်မိတော့သည်။

'ရက်စက်လိုက်တာ အစ်ကိုချန်ရယ်၊ အစ်ကို့ဆီမှာ အဝယ် အနှောင်းများ ရှိနေပြီလားဟင်'

ဝမ်တို့လင်မယားက သူမအခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ နတ်ရေစင်ခွက်ကိုလည်း ယူလာခဲ့ကြ၏။

'ငိုကြွေးမနေနဲ့လေ ဖူယန်၊ မင်းအတွက် ခုချိန်ဟာ မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါကွယ်၊ မကြာမီ အမှောင်ခွင်းပြီး အလင်းရောင် ရောက်တော့မယ်၊ ဟောဒီ နတ်ရေစင်ဆေးကိုသောက်ရတော့မယ် မဟုတ်လား'

ဝမ်က ညီမအရင်းတစ်ဦးသဖွယ် သူမအား ချော့မော့နှစ်သိမ့်၏။

'အစ်ကိုပြောတာ ဟုတ်တယ် ညီမရယ်၊ ညီမရဲ့ မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းရတော့မယ့်ဟာ၊ မျက်စိပြန်မြင်လို့ကတော့

နောက်ဆို ညိုမချစ်တဲ့ အစ်ကိုချွန် ဘယ်သွားသွား နောက်ပါးက လိုက်လို့ရတော့မယ် မဟုတ်လားဟင်'

ကျင်ကျင်ကလည်း ထပ်မံချော့လိုက်ပြန်သည်၊ သူမအား အိပ်ရာထက်မှ အသာဖေးမကာ ထိုင်စေ၏။

'ကဲ...ကဲ... ငိုမနေနဲ့ တိတ်တော့၊ နတ်ရေစင်ဆေးကို သောက်ရမယ်'

ဝမ်က နည့်ရေစင်ကို တိုက်ရန်ပြင်သည်။

'အစ်ကိုချွန် မကြွင်နာတဲ့ဘဝမှာ ဖူယန် မျက်စိအလင်း မလိုချင်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်'

'ဒီလိုမဟုတ်ဘူးလေ၊ သူက ဖူယန့်ကို မကြွင်နာလို့လား'

'ဖြော်...မကြွင်နာသို့ ခုလို မပြောမဆို ထွက်သွားခဲ့တာပေါ့'

သူမက မျက်ရည်လည် ရွှဲနှင့် တုံ့ပြန်ပြောဆိုရှာသည်။

'အဲဒါ ဖူယန် အထင်လွဲနေခဲ့တာပဲကွယ့်၊ သူ့ခမျာ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကြောင့် ကမန်းကတန်း ထွက်သွားရှာတာ၊ ညိုမကိုလဲ အိပ်ရေးပျက်မှာစိုးလို့ မနှိုးရက်ခဲ့ဘူး၊ မနက်နတ်ရေစင်တိုက်ကျွေးဖို့ အိပ်ရေးဝဝအိပ်မှ ကောင်းမှာလို့ ပြောတယ်၊ အစ်ကို့ကိုလဲ တတွတ်တွတ် မှာခဲ့တယ်၊ နတ်ရေစင်ကို ဘယ်လိုတိုက် ဘယ်လိုခတ် စသည်ဖြင့် ညိုမနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူ့ခမျာ စိတ်မချရှာဘူး၊ နောက်ပြီး ညိုမကို လဲ မှာခဲ့သေးတယ်၊ သူဟာ နတ်ရေစင်ကို အသက်နဲ့နှလုံးသားနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ပြီးမှ ရယူခဲ့ရတာပါတဲ့၊ ညိုမရဲ့မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းရဖို့ သူက ဆုတောင်းပေးနေမှာတဲ့လေ၊ ဲ...အဲဒါ

လေ့ဟာ ညိုမကို မကြွင်နာထဲ့ အပြုအမူတွေလားကွယ် ပြောစမ်းပါဦး'

ဝမ်၏ရှည်လျားသော စကားများကြောင့် ဖူယန်မှာ မျက်ရည်များတိတ်ပြီး တွေဝေးနေရှာ၏။

'သူ့အသက်နဲ့နှလုံးသားနဲ့ ရင်းနှီးရတာပါတဲ့၊ ဘာကို ဆိုလိုတာပါလိမ့်'

သူမစိတ်ထဲဝယ် မေးနေမိလေသည်။

(၁၄)

‘ကဲ….ပါးစပ်ဟ ဖူယန်၊ နတ်ရေစင်သောက်ရအောင်’

ဝမ်ကာ နတ်ရေစင်ခွက်ကို သူမအနီးသို့ယူဆောင်ပြီး ပြောသဖြင့် ဖူယန်မှာ ပါးစပ်ကို ဖွင့်ဟပေးလိုက်မိတော့သည်။ ဝမ်က နတ်ရေစင်အား သူမ ပါးစပ်ထဲလောင်းထည့်လိုက်၏။ သူမကာ အေးမြလှသော နတ်ရေစင်အား မျိုချလိုက်ရသည်။

‘ကဲ….မျက်စဉ်းခတ်ရဦးမယ်၊ ပက်လက်လှန်’

သူမ အိပ်ရာထက် လှဲအိပ်လိုက်ရပြန်သည်၊ ဝမ်က နတ်ရေစင် ဆေးစက်ကို မျက်လုံးထဲ ခတ်ပေး၏၊ နှစ်ဖက်စလုံး ခတ်ပြီးသော်….

'အိပ်ပျော်အောင် တစ်ရေးအိပ်လိုက် ဟုတ်သလား'

သူမက သူတို့ပြောကြားသည့်အတိုင်း မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို စုံမှိတ်ကာ ထားလိုက်သည်။

'နိုးလာရင် မျက်လုံးမြင်ရတော့မှာ ညီမရဲ့ အိပ်လိုက်' ကျောင်းကျောင်းကလည်း သူမ မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ပေးပြီး ပြောလာသည်။

'ကဲ.... အမြင်တွက်ကြရအောင်၊ သူ့ခမျာ အိပ်ပါစေ ကျောင်းကျောင်'

ထိုသို့ပြောပြီး လင်မယားနှစ်ယောက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့၏။ ဖူယန်မှာ ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်ချင်၊ အစ်ကိုချန်၏ အကြောင်းများကိုသာ တွေးနေချင်၏။

သူမ၏ မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းရမှာကိုလည်း သူမတွေးမိ၊ သူမ ဤကမ္ဘာ၌ အလိုလားဆုံးအရာမှာ အစ်ကိုချန်၏ ချစ်ခြင်း မေတ္တာနှင့် အကြင်နာများသာ ဖြစ်ပါ၏။

နတ်ရေစင်အတွက် အစ်ကိုချန် ၏အသည်းနှလုံးကို ရင်းရတယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောချင်တာပါလိမ့်၊ သူမအဖို့ ထိုစကားရပ်အား သိချင် နားလည်ချင်နေမိလေသည်။

အစ်ကိုချန် ဘာကြောင့်များ သူ့အပေါ် အသီးကျန်ထားရစ်ကာ မကြာခဏခရီးထွက်သွားနေသည်မှာအကြောင်းအရာ တင်ခုခုရှိရမည်ဟု ယူဆသည်။ အို... သည်ဘစ်ခါ ဘာဖြစ်ဖြစ် မျက်စိမြင်နိုင်ပြီဆိုပါက အစ်ကိုချန်နောက် တကောက်ကောက် လျှောက်လိုက်တော့မည်ဟု စိတ်ဘူးသည်။

ထိုသို့ တောင်တောင်အီအီတွေးချင်း သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ မှေးစင်းလာခဲ့၏။ သူမက အိပ်မပျော်ချင် အစ်ကိုချန်ကိုသာ တွေးနေချင်သည်၊ စဉ်းစားနေချင်သည်၊ ချစ်သော အစ်ကိုချန်၏ ရုပ်ပုံလွှာကိုသာ မျက်လုံးထဲမြင်ယောင်နေလိုက်သည်။

သို့သော် သူမဆန္ဒကမပြည့် နတ်ရေစင်၏တန်ခိုးအာနိသင်က သူမ၏အာရုံကြောများ အမြင်ကြောများ စသည်တို့ထဲ စိမ့်ဝင်နေခဲ့လေပြီ ဖြစ်သည်။ မကြာမီပင် ဖူယန်တစ်ယောက် အိပ်ရာထက်၌ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပဲ အိပ်စက်ပျော်သွားခဲ့တော့သည်။

ထင်ဒေဝ
၂၁၇၄၅

* *

သူမ နိုးလာတော့ မျက်လုံးများမှာ ကျိန်းစပ်သွားလေသည်။ နေအစင်းပေါင်းများစွာ အလင်းများ စုပြုံပေးလိုက်ခြင်း ခံရသည့်သို့ လင်းထင်းနေတော့၏။ မျက်လုံးအစုံကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါဝယ် မျက်နှာကြက်ကို စတင်မြင်ရ၏။ ပြီးတော့ အိပ်ခန်း၏မြင်ကွင်းများ သူမအဖို့ အသစ်အဆန်းများ ဖြစ်သည်။

သူမ မျက်လုံးအစုံမှာ အလင်းဘဝကို ပြန်လည်ရရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဝမ်းမြောက်ရမည့်အခါကာလ၌ ချစ်သော အစ်ကိုချန် သူ့အပါး၌မရှိသည်တော့ ဝမ်းသာရမည့်အစား ဝမ်းနည်းသလိုလိုပင် ဖြစ်မိသည်။

တစ်ဖန် အိပ်ပျော်စဉ်လည်း အိပ်မက်တာ မခကောင်း၊ အိပ်မက်၌ သူနှင့်အတူ အိပ်စက်နေခဲ့သော ချစ်သည့် အစ်ကိုချန်မှာ ဘီလူးတစ်ဦးဖြစ်နေသည်ကို ေ ာသည်။

သူမက ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်မည်ပြုသော အခါ ထိုဘီလူးက မျက်ရည်ကျရှာသည်။

သူမက ဘီလူးအနီးမှ ထွက်ပြေး၏။ ဘီလူးက တောင်းပန်သည်။ သို့သော် သူမက နားမထောင်၊ ဘီလူးထံမှ ပြေးသည်။ ထိုအခါ ဘီလူးမှာ ဝမ်းနည်းပက်လက်နှင့် ရင်ကွဲနာ ကျလျက်ကျန်ရစ်၏။

အိပ်မက်က ထိုသို့ဖြစ်၏။ လန့်နိုးလာတော့ အလင်းနှင့်ဆုံ၏။ ဝမ်းနည်းမှုနှင့်ဆုံ၏။ ပြီးတော့ အံ့သြမှုနှင့် ကြုံရလေသည်။

သူမ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ပန်းချီကားချပ် တစ်ချပ်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဖူယန်မှာ ထိုပုံကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ထိတ်လန့်ပြီး ရုတ်တရက် ထအော်လိုက်မိတော့သည်။

'အ…အ…အ အမယ်လေး'

သူမ၏ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်သံကြောင့် ဝမ်တိုလင်မယားမျာ လျင်မြန်စွာ အခန်းထဲ ပြေးဝင်လာကြလေသည်။

(၅၁)

'ဘာ....ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖူယန့်'

'ဟို....ဟို....ဟိုမှာ သူ....သူ'

သူမက ခုတင်ဘေးစားပွဲပေါ်တွင် ထောင်ထားသော မေးနက် ဝန်းလ၏ ပုံတူပန်းချီကားကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောနေ၏။

'ညီ....ညီမချစ်သူ ချန်....ချန်လင်ဟိုးလေ ညီမရယ်'

ကျင်ကျင်က ပြုံးပြီး ပန်းချီကားပုံတူကို ဆွဲယူလိုက်လေသည်။

သူမက အသံကုန်အော်လိုက်သဖြင့် ဝမ်တို့လင်မယားမှာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရှာလေသည်။

သူမမျော မျက်လုံးကွယ်ခြင်းမှ အမြင်အာရုံကို ပြန်လည်မရှိသော်လည်း ကြောက်ရွံထိတ်လန့်မှုများနှင့် ကြုံတွေ့နေရပြန်ရှာသည်။

'အဲ....အဲဒါ မင်းရဲ့ ယောကျ်ားလေ တရားခံ ချန်လင်ဟိုး'

'မဟုတ်ဘူး....မဟုတ်ဘူး'

'ဟာ....အစ်ကို ဝမ် ကိုယ်တိုင် မင်း လွမ်းလှပါတယ် ပြောလွန်းလို့ နားငြီးပြီး အစ်ကိုချန် ပုံတူပန်းချီရေးပေးခဲ့တာပဲကွာ၊ မင်းယောကျ်ားမှ ယောကျ်ားအစစ်ဟာ'

'အို....မဟုတ်ဘူး....မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ လူ....လူသတ်သမား လူ....လူယုတ်မာ၊ ဖူ....ဖူယန်ကို မျက်စိကန်းအောင် လုပ်တဲ့လူ'

'ဟေ'

'ဟင်'

သူမထံမှ တုံ့ပြန်အဖြေစကားကြောင့် ဝမ်တို့လင်မယားလည်း အံ့သြမှင်တက်မိသွားကြ၏။

'မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဖူယန်ရဲ့၊ ချန်ဟာ တရားသောဘက်တအမြဲရပ်တည်ခဲ့တဲ့ တရားခံ ကိုင်စွဲသူတစ်ဦးပါ၊ ဖူယန်ကို မျက်လုံးကန်းအောင်လုပ်ဖို့ နေနေသာသာ ကန်းနေတဲ့မျက်လုံးကိုတောင် ပြန်မြင်လာရအောင် သူ့ခမျာ ဟိုးဝေးလံလှတဲ့ တစ်ကျွန်း တစ်ဒေသကို သွားပြီး အသက်စွန့် ရင်းနှီးလို့ ရယူ

လာခဲ့တာ လက်တွေ့ပဲ မဟုတ်လားကွယ်၊ ချန့်ကို အဲဒီလို မပြောပါနဲ့'

'တို့များလဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါတယ်၊ သူ့ခမျာညီမ ဖူယန်အပေါ် တုန့်နေအောင် ကြင်နာရှာတာ တို့မျက်မြင်ပါပဲကွယ်'

ဖူယန်မှာ အစ်ကိုဝမ်၏စကားကြောင့် အံ့အားသင့်နေမိ၏၊ သည်လူ၏ လူသတ်မှု၊ မိမိကို မျက်လုံးကွယ်သွားအောင် ကျူးလွန်မှု စသည်တို့အား မည်သို့ သက်သေပြနိုင်ပါမည်နည်း။

သူတို့ကတော့ သည်လူ၏ ကောင်းမှုအစုစုကို မျက်မြင်သက်သေနှင့်တကွ ပြောဆိုနေကြသဖြင့် သူ ပြန်မပြောသာတော့။ မိမိ၏ယောကျ်ားအဖြစ် သည်လိုယန်းမြို့လေးဝယ် အတူ နေလာခဲ့သည်ပင် ကြာတောင် ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ ဖြစ်သည်။

တစ်ခုတော့ရှိသည် ခုထိ မိမိအား သူ ခင်ပွန်းယောကျ်ားတစ်ဦးအဖြစ် မကျူးလွန်ခဲ့ရှာသေး။ သူကသာလျှင် မယားဝတ္တရားနှင့်အညီ ပြုစုရန် ကြိုးစားတိုင်း သူ၏ ငြင်းဖယ်ရှောင်လွဲမှုကို အကြိမ်ကြိမ် ဆုံတွေ့ခဲ့ရဖူးလေသည်။

တွေးလိုက်မိတော့ သူမမှာ ကြက်သီးမွေးညင်းပင် ထ,မိရှာသည်။ ဆိုဆိုလျှင် သူမ၏ချစ်သူ ချန်လင်ဟိုးကား ဘယ်သို့ရောက်နေပြီနည်း။ ပဟေဠိ ပုစ္ဆာများဖြင့် ချာချာလည်နေတော့၏။

ချစ်သူ ချန်လင်ဟိုအား သတ်ဖြတ်၍ ချစ်သူကိုယ်စား သူမ၏ မျက်စိအမြင်ကွယ်ခြင်းအား အခွင့်အရေးယူလျက် ဟန်ဆောင် နေထိုင်လာခဲ့ခြင်းလော ဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

ထို့ကြောင့်ပင် ရှန်ယန်မြို့မှသည် လိုယန်းမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ ဇာတ်မြုပ်နေခဲ့ခြင်းပေလား။

သည်သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေဟု ဆိုသော အစ်ကိုဝမ်တို လင်မယားသည်ပင် သူ၏လူ၊ သူ၏တပည့်လင်မယားမဖြစ်နိုင်ဟု မည်သူပြောနိုင်ပါမည်နည်း။

ဖူယန်ကား အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ စဉ်းစားလျက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေလေ၏။

'ကဲ....ထပါဦး ဖူယန်ရယ်၊ မျက်စိနှစ်လုံးလဲ ပြန်လို့ကောင်းမွန်လာပြီပဲ၊ အစ်ကိုဝမ်တို့ လင်မယားနဲ့ လိုယန်းမြို့ထဲကို လိုက်လည်ပတ်ကြရအောင်နော်'

ဝမ်က သူမအား စိတ်ပြောင်းလဲသွားစေရန် လိုယန်းမြို့ထဲ လျှောက်လည်ကြဖို့ ခေါ်ဆောင်လိုက်၏။

'ဟုတ်သားပဲကွယ်၊ ထစမ်း.... အိပ်ရာထဲချည်း လှဲမနေနဲ့တော့၊ မျက်စိအလင်းရပြီပဲ၊ လမ်းလေးဘာလေး လျှောက်ကြမယ်လေ'

ကျင်ကျင်ကလည်းယောကျ်ား၏စကားကိုနှင်းထားစည်းရုံးပါသော်လည်း ဖူယန်ထံမှ မလှုပ်မယှက်။

'နေပါစေတော့မမရယ်၊ ဖူယန်ဘာစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါမယ်'

ဝမ်လင်မယားအား သူမအား စိတ်ချေတကျပြီး ထွက်သွားတော့၏။

(၂၆)

နဂါးနက်ဂိုဏ်းရန်စွယ်

နဂါးနက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဇော်ရှမ်းခေါ် သွေးလက်ဝါးဇူရောင်သည် ပန်းတစ်ရာတောင်ထွတ်မှ မိုးအောက်မြေပြင်သိုင်းဘုရင် ကျွမ်းမဟာနှင့်အတူ လွင့်မြောက်သွားခဲ့သောတရားခေါ်ချန်လင်ဟိုးဆိုသည့် ခေါ်သမားအား အခဲမကျနိုင်အောင် ရှိလေသည်။

သူ၏ လက်ရုံးနှစ်ဦးသည်လည်း ထိုပန်းတစ်ရာတိုက်ပွဲ၌ ကျဆုံးခဲ့ကြသဖြင့် အလွန်ပင် မကျေနပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

'တောက်… ဒီတရုတ်ဘုန်းကြီးဆိုတဲ့ကောင်ကို မိဖို့ဟာ ကြားက ဟိုပန်းသည်မအဘွားအိုက ဝင်ပြီး အသေခံတိုက်သွားတယ်၊ ဒီဟာမကြီး နှောင့်ယှက်လို့ လက်မတင်ခလေး လွတ်သွားရတာ….ဟင်း….'

နဂါးပတ်တောင်ထိပ်၌ သေးလက်ဝါး ဇူဒရင်က မကျေမချမ်းဖြစ်ကာ ကြိမ်းဝါးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

'တပည့်ကြီး ပါမသွားလို့ အဲဒီ တရုတ်ဘုန်းကြီးဆိုတဲ့ကောင် လွတ်သွားရတာပေါ့ အာစရိ၊ နောက်မို့ဆို ဒီကောင်ကို ကြွက်ကလေးတစ်ကောင် ဖမ်းသလို မိလာမှာ အမှန်ပဲ'

နဂါးနက်ဂိုဏ်း၏ လက်ထောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တစ်ဦးဖြစ်သော သံခြေထောက်ဟိုလင်စွမ်းက ဝင်ရောက်ပြောကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သူက သူ့ကိုယ်သူ နဂါးနက်ဂိုဏ်းချုပ်ပြီးလျှင် သူသာလျှင် သိုင်းစွမ်းရည် အကောင်းဆုံးဟု ဘဝင်မြင့်ထင်မှတ်နေသူ ဖြစ်၏။ နဂါးနက်ဂိုဏ်း၏ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်အဖြစ် နေရာအဆင့် ပေးထားခြင်း ခံရသော်လည်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူ၏ လက်ရုံးနှစ်ဦး ဖြစ်သည့် သံဆူးအဆိပ်လက်ဝါး ကျင့်စွမ်းတောက်နှင့် ဓားမုန်တိုင်း လူစုန်းတို့ကိုသာ အရေးပေး အားကိုးနေသဖြင့် မခံချိမခံသာဖြစ်လျက် မရှုဆိတ်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် ခပ်ခွာခွာနေထိုင်ခဲ့ရ၏။ ခုတော့ ပန်းတစ်ရာတောင်မှ ပြန်လာသော ဂိုဏ်းချုပ်

ကြီးဇောင်ရမ်းမှာ နဂါးပတ်တောင်ကို ရောက်ရှိလာကတည်းက ကဖျစ်တောက်တောက်နှင့် ရှိ၏။

သူ၏ လက်ရုံးနှစ်ဆူ ကျဆုံးခဲ့ရခြင်းအတွက် နှမြောသည်ထက် မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင်ကျမ်းကို ရရှိရန် လူတစ်ဦး၏ အသက်ကို သတ်ဖို့ပဲ လိုသောအချိန်၌ လွတ်ထွက်သွားခြင်းအား ရင်ထုမနာအဖြစ်ဆုံး၊ မကျေမချမ်း အဖြစ်ဆုံး၊ ခံစားပြန်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

မည်သို့ဖြစ်စေလက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ် ဟိုလင်စွမ်းကတော့ ဇောင်ရမ်း၏ လက်ဝဲလက်ယာရံ နှစ်ကောင် ပြုတ်သွားကြခြင်းအတွက် ကျေနပ်အားရခြင်း ဖြစ်မိလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦး လူ့လောကမှ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့တာမင်သူ့အဖို့ ခပ်ကောင်းကောင်း ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ်ပါက သည်နှစ်ကောင်နှင့် သူ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ဝယ် အသက်လုယှဉ်ပြိုင်ကြရဦးမည်မှာ ဧကန်မုချပင်။

ခုတော့ ဆူးညောင့်ခလုတ် ရှင်းလင်းသွားခဲ့လေပြီ။ သူတို့အား အနိုင်ယူတိုက်သွားခဲ့ကြသည့် ပန်းတစ်ရာအဘွားအိုနှင့် တရုတ်ဘုန်းကြီးဆိုသည့် ခေါင်းသမားတို့ကိုပင် သူ ကျေးဇူးတင်မိ၏။

'အေး….မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ၊ ဒီခွေးနှစ်ကောင်က ညံ့ညံ့ပါတယ်၊ သူတို့ နိုင်အောင်မတိုက်လို့ ဒီသိုင်းကျမ်းကို လွတ်သွားခဲ့ရတာပေါ့၊ တောက်….မြေပုံလဲ လက်ထဲရပြီ၊ ကျမ်းစာအုပ် ရထားတဲ့လူလဲ တွေ့ပြီ၊ ဒါကို မရယူနိုင်ခဲ့တာ အနာဆုံး'

'ဒါပဲပေါ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့၊ အရေးကြီးတော့ သက်လုံကောင်းတဲ့သူမှ အသုံးဝင် အကျိုးရှိတာ၊ ဒီကောင်တွေကို ဂိုဏ်းချုပ်က မြှောက်စားနေကတည်းက သူတို့က ဘဝင်မြင့်နေခဲ့ကြတာ၊ လေ့ကျင့်မှု မရှိတဲ့ ဘယ်လို သက်လုံကောင်းပါ့မလဲဗျာ'

သံခြေထောက် ဟိုလင်စွီးက ပြောအားရှိနေသဖြင့် သေသူများ၏ သတင်းအဖျင်းများကို ပြောဆိုပြစ်တင်နေသည်။

'အင်း....ငါ့ရဲ့ အမှားပဲလို့ နောက်ဆုံးတော့ ကောက်ချက်ချရမလို ဖြစ်နေတာပေါ့ကွာ'

နှုတ်ခမ်းမွေးများကို တောင်နေအောင် မကျေမချမ်းဖြစ်ရင်း နဂါးနက် ဂိုဏ်းချုပ်မှာ နိဂုံးချုပ်ရလေတော့သည်။

ထိုစဉ် သံခြေထောက် ဟိုလင်စွီးက တောင်အောက်နဂါးပတ်လမ်းကို ငုံ့ကြည့်နေရာမှ လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး....

'အထောက်တော်တစ်ဦးတော့ ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ တက်လာနေတာပဲ၊ ဘယ်လိုသတင်းထူးများ ပါလာမလဲမသိဘူး'

ဟိုလင်စွီးက ပြောလိုက်၍ ဇောင်ရမ်းက တောင်ပတ်လမ်းကို ငုံ့ကြည့်လေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးက တောင်ထွတ်ရှိသော ကျောက်တုံးကြီးနှစ်တုံးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ပြောဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာမှ အရပ်လေးမျက်နှာကို ရှင်းသင်းစွာ တွေ့ရှိနိုင်သကဲ့သို့ တောင်ခြေကိုသည်း အပေါ်မှ ကြို၍မြင်တွေ့နိုင်လေသည်။

'ဟာ... အကြောင်းထူးတော့ ပါလာပြီထင်တယ်၊ ငါ့ခိုင်းထားတဲ့ မြားနက်ချန်းလျူပဲကွ'

ဇောင်ရမ်း၏ မျက်နှာမှာ စိတ်ဝင်စားမှုများနှင့် ထင်ဟပ်နေ၏။ သူက ထိုအထောက်တော်အား မမှိတ်မသုန် ကြည့်ရှုနေသည်။

(၅၃)

‘ဂိုဏ်းချုပ်က ဘာများ ခိုင်းထားလို့လဲ ခင်ဗျာ’

‘မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင်ကျမ်းရသွားတဲ့ တရားခား ဆိုတဲ့ကောင်ကို ခြေရာခံခိုင်းတာ သဲလွန်စ ရလာလို့ဖြစ်မယ်’

သူတို့ စကားပြောနေစဉ်ပင် ထိုအထောက်တော်ချန်းလျူ မှာ နဂါးပတ်တောင်ထိပ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ပေါက်ရှိ လာလေ၏။

‘ကဲ....ဘာများထူးလဲ၊အမြန်ဆုံးပြောစမ်း ချန်းလျူ’

ရောက်မဆိုက် ဂိုဏ်းချုပ်က မေး မြန်း လိုက် သ ဖြင့် အထောက်တော်မှာ....

'ကျွန်တော် တရားခံ၏အိမ်ကို သိခဲ့ရပါပြီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ သူ့ မိန်းမဖြစ်သူ မိန်းကလေးကိုလဲ တွေ့မြင်ခဲ့ရပါပြီ၊ သူ့ကိုတော့ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး ခင်ဗျာ'

'ဟာ...ဟန် ကျတာပဲ၊ ဒါလောက်ဆို တို့လိုက်သွားလို့ရတာပဲ'

'ရပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ အိမ်အခြေအနေကလဲ ကောင်းပါတယ်၊ ပန်းချီဆရာ လင်မယားနှစ်ဦးပဲရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော် တရားခံကို တွေ့လိုတွေ့ငြား စောင့်ကြည့်ပါသေးတယ်၊ နှစ်ရက်သာ ကုန်သွားပါတယ် သူ့ကို လုံးဝမတွေ့ရပါဘူး၊ ကြည့်ရတာတော့ ခရီး လွန်နေပုံရပါတယ်ခင်ဗျာ'

'ဘယ်မြို့ကို လိုက်ရမှာလဲ'

လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ် ဟိုလင်စွမ်းက ဝင်ရောက်မေးသည်။

'လိုယန်းမြို့လေးပါခင်ဗျာ'

'အင်း....သိပ်တော့ မဝေးလှပါဘူး၊ နှစ်ရက်ခရီးသာသာတော့ သွားရမယ် ထင်ပါရဲ့'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဇောင်ရှမ်းက မေးလိုက်ရာအထောက်တော်က....

'သုံးရက်ပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'

'အေး....အေး မနက်ကျ ခရီးထွက်မယ်၊ ခု မင်းအနားယူရော့....မင်းအတွက် ငွေစ'

ဇောင်ရှမ်းက ပြောလိုက်ရာ ချန်းလျူက ဖမ်းယူပြီး ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ဖယ်ရှားကာ ကျောက်တုံး အောက်မှ အခေါက်သို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

* * *

ဇောင်ရှမ်း၊ ဟိုလင်စွမ်းနှင့် အထောက်တော် ချန်းလျူတို့သည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် လိုယန်းမြို့လေးသို့ချီတက်ရောက်လာကြသည်။

'ဘယ်နားမှတုန်း ချန်းလျူရဲ့'

သူ၏ ဂိုဏ်းသားအား ဇောင်ရှမ်းက မေးမြန်းလိုက်ရာ....

'ဟိုဘက်မြို့စွန်နားမှာပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'

သို့နှင့် သူတို့ မြို့တွင်းသို့ ဖြတ်သန်းသွားကြရလေသည်။ မြို့လေးမှာ ခပ်သေးသေး ခင်ကျဉ်းကျဉ်းမျှသာ ဖြစ်၏။

လူဦးရေမှာလည်း ကျဲပါးလှသည်ဖြစ်ရာ အိမ်များမှာ ကိုယ့်ဝင်းနှင့် ကိုယ့်ခြံနှင့် တသီးတခြားစီ နေထိုင်ကြပုံရ၏။

သူတို့အားလည်း တခြားရပ်ရွာမှ လူစိမ်းများဟူ၍ မည်သူမှ အထူးအဆန်းလုပ်၍ မကြည့်ရှုကြ၊ ဘာသိဘာသာ နေထိုင်

ကြလေ၏။ မကြာမီ တစ်ဖက်မြို့စွန်သို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်၊ ထိုနေရာ၌ ပို၍ လူနေကျဲပုံရသည်။

'ဟိုး....အစွန်က အိမ်လေးပါပဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'

အိမ်လေးက ဝင်းနှင့်ခြံနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး ဖြစ်၏၊ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ်လည်း မနီးကပ်လှပေ။

'မင်း ခြံဝကစောင့်၊ တို့နှစ်ယောက် အိမ်ထဲဝင်မယ်၊ ကြားလား....ချန်းလျူ'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး'

သူတို့မြင်းများက ထိုအိမ်ကြီးဆီသို့ ဦးတည် စိုင်းနှင်သွားကြ၏၊ အိမ်၏ခြံဝသို့ရောက်သော် ဂိုဏ်းချုပ် ဇောင်ရမ်းနှင့် သံခြေထောက် ဟိုလင်စွမ်းတို့ နှစ်ဦးက ခြံထဲသို့ ဣန္ဒြေပျက် ဝင်ရောက်သွားကြသည်။

ချန်းလျူက ခြံဝတွင် မြင်းကို ရပ်တန့်ကာ စောင့်ကျန်ရစ်၏၊ ခြံလေးအတွင်း၌ကား ပန်းပင်အချို့ စိုက်ထားသဖြင့် ရုတ်တရက် အပြင်မှ အိမ်ထဲသို့ မမြင်ရနိုင်ချေ။

အိမ်တံခါးကို ပိတ်ထားခြင်းမရှိ၍လည်း အလွယ်တကူပင် ဇောင်ရမ်းတို့က တက်ရောက်သွားနိုင်ခဲ့ကြသည်။

အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း၌ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ထိုင်ဆွဲနေလျက် ကျင်ကျင်က အိမ်မှုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်နေလေသည်။

နဂါးနက် ဂိုဏ်းချုပ်တို့နှစ်ဦး အိမ်ပေါ်တက်လာကြသောအခါ တံမြက်စည်းလှည်းနေသည့် ကျင်ကျင်က ဧည့်သည်များထင်ပြီး....

'လာကြပါရှင်၊ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါလဲ'

သူမက ပျူပျူငှာငှာ ဖိတ်ခေါ်ရင်း မေးမြန်းလိုက်၏၊

'တရားခံ ချန်လင်ဟိုး ရှိလား'

'ခရီးသွားနေပါတယ်၊ သူ့မိန်းမတော့ ရှိပါတယ်'

'သူ့မိန်းမက မင်းလားကွ'

'အို....မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်ခန်းထဲမှာပါရှင်'

ဇောင်ရမ်းက မည်သူမျှ ဂရုမစိုက်သည့်အသွင်နှင့် အိပ်ခန်းထဲသို့ ခြေလှမ်းလိုက်၏။

(၅၈)

‘ကျွန်မခေါ်ပေးပါ့မယ်၊ ဒီကခဏစောင့်နေပါရှင်’

ကျောင်ကျောင်က အိပ်ခန်းထဲသို့သွားရန် ပြင်နေသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား တားဆီးလိုက်ကာ မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘စကားမရှည်နဲ့’

ဂိုဏ်းချုပ် ဇောင်ရမ်းက ကျောင်ကျောင်အား ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ နောက်ပြန်လဲကျသွားလေ၏။

‘ဟာ....

ပန်းချီကားရေးဆွဲနေသော ဝမ်မှာ သူ့မိန်းမ ပက်လက် လန် လဲကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ဝုန်းခနဲ ခုန်ထ လိုက်မိ၏။

သူက ဂိုဏ်းချုပ် ဇောင်ရမ်းအား လှမ်းခုန်အုပ်လိုက်လေ သည်။ သို့ရာတွင် လမ်းခုလတ်မှာ သံခြေထောက်က ဝမ်၏ ရင်ဘတ်အား ခြေကန်တစ်ချက်ကို ဆတ်ခနဲ ပို့လွှတ်လိုက်ရာ...

'ဘုံး....'

'အား....'

ဝမ်မှာ နောက်မှ တုံ့ဆွဲခံလိုက်ရသည်သို့ လန်လဲကျသွား သည်၊ ဇောင်ရမ်းကမူ အိပ်ခန်းထဲသို့ စွတ်ခနဲ ဝင်ရောက်သွား သည်။

ဝမ်က ပြန်လည် ထ,မည်ဟု ကြိုးစားလိုက်သောအခါ သံ ခြေထောက်က ရင်ဘတ်ကို ခြေထောက်နှင့် ဒုတိယအကြိမ် ဆောင့်နင်း ပစ်လိုက်လေသည်၊ သည်တစ်ခါတော့ သံခြေ ထောက်နှင့် ဖြစ်၏။

ခြေဖဝါးထိပ်ဝယ် သံဆူးချွန်လည်း တပ်ဆင်ထားသေး သည်၊ သို့ရာတွင် သံဆူးချွန်ခြေထောက်က ဝမ်၏ ရင်ဘတ်ကို မနင်းမိ၊ ယောကျ်ားဖြစ်သူအား ကာကွယ်ရန် သူမ၏ ခန္ဓာ မိုးအုပ်လိုက်သည့် ကျောင်ကျောင့် လည်မျိုအား ထိုးဖောက်မိသွား လေသည်။

'အ....အ....အ'

ကျောင်ကျောင့်လည်မျိုမှ သွေးတို့က ဝမ်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ စီးယို ကျလာသည်၊ ဝမ်က လူးလှဲထလိုက်သော်လည်း သံခြေထောက်

က လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်ရာ ဝမ်မှာ အခန်းထောင့်သို့ လွင့်စဉ် ကျရောက်သွားခဲ့လေသည်။

တစ်ဖန် အခန်းနံရံနှင့် ဆောင့်မိပြန်သဖြင့် သတိလစ် မေ့မြောသွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ် ဇောင်ရမ်းကား ဖူယန်၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက် သွားပြီ ဖြစ်သည်၊ ဖူယန်ဆိုသည့် မိန်းကလေးမှာ သိုင်းပညာ တတ်မြောက်သူ တစ်ဦး မဟုတ်သည့်ပြင် သတ်ဖြတ် သတ်ပုတ် ကြသော မြင်ကွင်းများကိုလည်း ကြောက်ရွံ့ စိတ်လန့်သူ လည်း ဖြစ်၏။

အိမ်ရှေ့ခန်း၌ အစ်ကိုဝမ်တို့ လင်မယားနှင့် သံခြေထောက် ဆရာတပည့် နှစ်ဦး သတ်ပုတ် ပြောဆိုနေကြသည်အား ကြား သိနေရသောအခါ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဘဲ အိပ်ခန်းထဲ၌ တွေ့ရသော ခေါင်းနက် ဝန်းလ^ဗ ချုန်ထားရစ်ခဲ့သည့် ပတ်စုံနက် နှင့် ပတ်ထားသည့် ခေါင်းနက်ကြီးကို ကောက်ကိုင်ကာ တုန်တုန် ယင်ယင်ဖြင့် အခန်းထောင့်တစ်နေရာဝယ် စောင့်နေရှာ၏။

ဇောင်ရမ်းက သူမအခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ ခေါင်း နက်ကြီးကို ကိုင်စွဲကာ တုန်ယင် ကြောက်လန့်နေသည့် မိန်းမ ချောလေး ဖူယန်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။

'အိုး....ဟိုး....ခေါင်းကြီးကိုလဲ ကိုင်လို့ တစ်ကိုယ်လုံးလဲ တုန် ယင် နေပါလားကွယ်'

သူက ဖူယန်အားခပ်ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ကာ ချဉ်းကပ်သွား၏။

'ရှင်....ရှင် ရှေ့....ရှေ့ မ....မတိုးနဲ့ဒနော်'

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ထစ်ထစ်အအဖြင့် သတိပေး လိုက်သည်။

'ဟဲ....ဟဲ....ဟဲ ဘာလဲ မင်းလေးက ငါ့ကို ဓားနဲ့ထိုက်မလို့ လားကွယ်'

ဇောင်ရှမ်း၏အမေးအား သူမက နှုတ်နှင့်မဖြေဘဲ ခေါင်း ငုံ့ ညိတ်ပြသည်။

'ဟား....ဟား....ဟား'

'ဟား....ဟား....ဟား'

သူက တဟားဟားနှင့် ဟစ်အော်ရယ်လိုက်ပြီး....

'သိုးကလေးက အစွယ်မရှိဘဲ ကျားတစ်ကောင်လို ဘာလို့ သွားဖြဲပြတာလဲကွယ်၊ အကျည်းတန်သွားမှာပေါ့'

သူက ပြောပြောဆိုဆို ဖူယာန်ထံပါး တိုးကပ်လာပြန်လေ သည်။

'မင်းလို လှပချောမောတဲ့ မိန်းကလေးက ဓားကြီးနဲ့ မလိုက်ဖက်ပါဘူးကွယ်၊ ပစ်ချလိုက်စမ်းပါ'

ဖူယာန်အား မျက်လုံးအစုံနှင့်စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သူကချော့ လိုက်၏။

'မချဘူး'

သူမကလည်း ခါးခါးသီးသီး ပြန်အော်လိုက်၏။

'ဟဲ....ဒါဖြင့် မင်း ငါ့ကိုသတ်ရဲလား သတ်စမ်း'

နဂါးနက်ဂိုဏ်းချုပ်က ဦးခေါင်းကို သူမထံ တိုးဝင်ပြီး လည်ပင်းကိုစင်းပေး၏။

ထိုအခါ ဖူယာန်မှာ ဓားနက်ကြီးကိုကိုင်ကာ မည်သို့ လုပ် ရမည်မသိ တုန့်ခါနေရှာသည်။

သူ့အား ရန်မမူဘဲ ခေါင်းငုံ့ပေးနေသည့် လူကြီး၏ လည်ပင်းကို အငေးသားကြည့်ကာ ကြောင်နေမိလေသည်။

'ဟဲ...ဟဲ အဲဒါကြောင့် မင်းကို ငါက သိုးကလေးလို့ ပြောတာပေါ့ကွယ်၊ မင်းရုပ်ရည်အဆင်းလေးက သိုးကလေး လို ရိုးစင်းတဲ့ သူတစ်ဦးဆိုတာ ငါသိတာပေါ့ကွယ်၊ ဟဲ....ဟဲ ဟဲ....ဟဲ'

သူက အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပြောဆိုပြီး သူမ လက်ထဲမှ ဓားနက်ကြီးကို အလွယ်တကူပင် ဆွဲယူလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူမ၏လက်ကိုလည်း ဆုပ်ဖမ်းလိုက်၏။ မိန်းကလေး က ထိတ်လန့်စွာ ရုန်းကန်ရှာသည်။

ထို့သော် သူမအား ယုန်ကလေးတစ်ကောင်နှယ် နဂါးနက် ဂိုဏ်းချုပ် ဇော်ရမ်းက လွယ်ကူစွာပင် ဖမ်းဆီးသွားနိုင်၏။

'လွှတ်....လွှတ် ...လွှတ်နော်၊ ကျွန်မအော်လိုက်မယ်'

'ဟဲ....ဟဲ ခင်းကိုကူညီမယ့်သူတွေတောင် အပြင်ခန်းမှာ သေကုန်ကြပြီလားမသိဘူး'

'ရှင် ရှင်တို့တွေဟာ လူ...လူယုတ်မာ'

သူကပြောရင်း အစွမ်းကုန်ရုန်းသည်။ ဇော်ရမ်း၏လက်တို့က ပြွတ်တူကြီးများကဲ့သို့ ခိုင်မာမြဲမြံလှသဖြင့် သူမခမျာ မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ရှာချေ။

'ဟဲ....ဟဲ တရုတ်မှာဆိုမှာ ဒီလောက်ချော ဒီလောက်လှတဲ့ ဇနီးမယားငယ်ငယ်လေးရှိတယ်ဆိုတာခုမှသိတယ်၊ အင်း.... ဒီကောင်က လူကသာ ဘာမှမဟုတ်တယ် မိန်းမကျတော့ ကောင်းကောင်းယူတတ်သားပဲ၊ ဟင်း....ခုတော့ ဒီကောင့်အသည်းထဲ ကျွဲခတ်ပြီပေါ့ကွာ၊ ဟား....ဟား ...ဟား'

သူက သူ့စကား သူ့ဘာသာသဘောကျစွာ ဟားတိုက်ရယ်မော၏။ ထို့နောက် သူမအား အခန်းအပြင်သို့ တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ညှို့ခန်းပြင်၌ကား သံခြေထောက် ဟိုလင်စွီးနှင့် လဲနေသော ဝမ်ကျိုလင်မယားကို တွေ့ရှိရသည်။

'ဟ....အကုန်သေကုန်ပြီလား သံခြေထောက်'

'ကောင်မကတော့သေပြီ၊ ဟိုကောင်ကတော့ မသေသေးဘူးထင်တယ်၊ သတ်လိုက်ရမလား ဂိုဏ်းချုပ်'

သံခြေထောက်က ပြောပြောဆိုဆို သူ၏ သံခြေထောက်ချွန်ကြီးနှင့် နင်းသတ်ရန် ခြေထောက်ကိုမြှောက်လိုက်သည်။

'ဟာ....နေစမ်းပါဦး သံခြေထောက်ရယ်၊ မင်းမလဲ သတ်ဖို့ချည်းပဲ၊ လိုအပ်မှသတ်ရတယ်ကွ'

'မသေသေးရင် သံသရာရှည်မှာစိုးလို့ပါ၊ သူ့ဒို့အတွက်လဲ မြန်မြန်ကျွတ်တာပေါ့ ဟဲဟဲ'

သံခြေထောက်က မဲ့တာရွဲ့ကာနှင့်ပြောနေရာ—

'လူသတ်သမားတွေ ဟင့်....ဟင့်'

ဖူယန်က အော်လိုက်ပြီး ငမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငိုယိုလေသည်။

'ဟေ့ သံခြေထောက်...ဟိုကောင်ကို မသေသေးရင် သတိရအောင် လုပ်စမ်း'

ဝမ်အား လက်ညှိုးထိုးလျက် ဇော်ရမ်းကအမိန့်ပေး၏။ သံခြေထောက် ဟိုလင်စွီးက နားမလည်စွာနှင့်ငွဲကြည့်သည်။

'ဟာ....ဂိုဏ်းချုပ်ကလဲ ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီကောင်မေ့နေတာကို သတိရအောင် လုပ်ပေးမှာလဲ'

လုပ်မှာသာ လုပ်စမ်းပါ သံခြေထောက်ရာ၊ မင်းဟာလေ အင်မတန် လူလည်လုပ်တဲ့ကောင်ပဲ'

ဇော်ရမ်းက စိတ်မရှည်ဘဲ ခပ်ထန်ထန် ပြောလိုက်သဖြင့် သံခြေထောက်က ဝမ်အား မျက်နှာကို သောက်ရေတစ်ခွက် ခပ်ပြီး လောင်းချကာ....

'ဟေ့...ဟေ့ကောင် ထစမ်းကွာ၊ ဒါလေး ထိခိုက်တာ မျှား ရေမွှေးဖြူသတိလစ်သွားတယ်၊ ဒါနဲ့များ သူက ခုခံမလို လုပ်တယ်၊ ဟာဟာ တော်တော်ရယ်ရတဲ့ ငနဲ'

ဝမ်ရဲ့ မျက်နှာအား လှုပ်ယမ်းဆွဲခါနေသဖြင့် မကြာမီပင် ဝမ်မှာ တအင့်အင့်တအဲအဲဖြင့် နိုးထလာလေတော့သည်။

'ဟင်း...ခွေးမသား ခုမှ သတိရလာပြီ'

သံခြေထောက်က စိတ်မရှည်တဲ့ လှုပ်ခါငြင်းအား ရပ်၍ ဝမ် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်စဉ် ဖူယန်အား ဖမ်းဆီးဆုပ်ကိုင် ထားသည့် ဇောင်ရှမ်းနှင့် မျက်နှာကို ထမင်ခက်ထန်အောင် လုပ်ထားသော သံ ခြေထောက်တို့အား တွေ့ရသဖြင့် မုန်းတီး ရှုံ့ရှုံ့ မော့ကြည့်လေသည်။

သူ့မိန်းမ၏ အခြေအနေကို မချိတင်ကဲ ကြည့်လိုက်ပြီး...

'လူသတ်ကောင်တွေ ကျုပ်မိန်းမကို သတ်လိုက်ကြပြီ၊ ဘာအငြိုးနဲ့ သတ်ကြတာလဲဗျာ'

'မင်းမေးစရာ မလိုသေးဘူး၊ နားထောင်ဖို့ပဲ လိုတယ်'

ဇောင်ရှမ်းက ဝမ်အား ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီး မေးစေ့ကို ဆွဲ မော့တင်လိုက်၏။

'တရားခံ ချွန်လင်ဟိုးဆိုတဲ့ကောင်ကို ပြောလိုက်၊ မိုး အောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင်နဲ့ သူ့မိန်းမ ချောချောလေး ဘယ်ဟာကို ဟန်ဖိုးထားလဲ သို့၊ ဟဲ...ဟဲ မိန်းမကို မသိုဘော့ ဘူးဆိုရင်တော့ မသေနဲ့ပေါ့ကွာ၊ အဲ...မိန်းမကို နှမြောတယ် သနားတယ်ဆိုရင် ငါ ရှိတဲ့နေရာကို ဂမ်းဒမ်းမြန်မြန်ပို့လိုက်ခဲ့ လို့၊ သိုင်းကျမ်းလဲ အတူပါလာခဲ့စေသို့၊ နားနှက် ဂိုဏ်းချုပ်

ကြီး ဇောင်ရှမ်းအဲတော့ သူမလာရင် သူ့မိန်းမချောချောလေး ကို ဟဲ ဟဲ ဟဲ'

ဖူယန်အား ပြူးတီးတီး မျက်လုံးမွှေးစင်းပြီးကြည့်လျက်ပြော လိုက်ရာ မိန်းမလေးချော ကြက်သီး မွေးညှင်းများထသွား လေသည်။

(၆၀)

'လူယုတ်မာကြီး....ထွီ'

ဝမ်က ဇောင်ရမ်းအား ရွံရှာမုန်းတီးစွာ အော်လျက် တံတွေးနှင့် လှမ်းထွေးလိုက်လေသည်။

'ဟာ'

ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ ဇောင်ရမ်း၏ မျက်နှာကို တံတွေးများ ပေကျံကုန်လေသည်။ ဇောင်ရမ်းမှာ မျက်နှာကြီးနီမြန်းပြီး ဒေါသထွက်သွားသော်လည်း ဝမ်အား သတ်လို့မဖြစ်ကြောင်း နားလည်၏။ ထို့ကြောင့် စိတ်ကို မျိုသိပ်ချုပ်တည်းကာ ဝမ်အား ခြေထောက်နှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ကန်ထည့်လိုက်လေသည်။

‘ခွပ်’

သူ့ကန်ချက်က ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးဖြစ်သော်လည်း ဝမ်၏ မေးဖျားကို တည့်မတ်စွာ ထိမှန်သွားခဲ့၏။

ဝမ်မှာ နောက်ပြန်လန်လျက် လဲကျသွားရပြန်သည်။ သည်ကန်ချက်က လူတစ်ယောက်အတွက်မသေစေနိုင်ကြောင်းကိုလည်း ဇောင်ရှမ်းက သိရှိပြီး ဖြစ်သည်။

‘ကဲ… သံခြေထောက် လစ်စို့’

ဇောင်ရှမ်းက အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် သံခြေထောက်က မိန်းကလေး၏ ကိုယ်လုံးအား ခွေ့ခနဲဆွဲမကာ ပခုံးပေါ်ထမ်းတင်လိုက်လေသည်။

ဖူယန်မှာ သံခြေထောက်၏ ပခုံးထက်ဝယ် ရှန်းကန်ရင်း ပါသွားရှာလေတော့သည်။

ခြံဝင်းပေါက်ဝယ် စောင့်နေခဲ့သော အထောက်တော် ချန်းလျူမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့၏ အရိပ်အကဲကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့ရာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာကြသောအခါ မိန်းကလေးတစ်ဦးကိုထမ်းလျက် တွေ့ရှိလိုက်ရသဖြင့် မျက်လုံး ပြူးကျယ်သွားမိတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်ဓားသမားနှစ်ဦးက လမ်းလျှောက်လာနေကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့က ခြံပေါက်ဝနားသို့ ရောက်ရှိလာကြပြီ ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးများကလည်း အိမ်ပေါ်မှ မိန်းမတစ်ဦးအား ထမ်းပိုးချလာသော ဟိုလင်စွံအား အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်နေကြ၏။

‘ယော့… ဒါ တစ်ခုခု ဖြစ်နေကြတယ်ထင်တယ်’

‘ဓားပြလား သူခိုးလား၊ တစ်ခုခုပဲကွ’

သူတို့လက်များက ဓားရိုးများအားဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်ကို အထောက်တော် ချန်းလျူက တွေ့ရှိရသည်။

သည်တော့ သူက ခြံပေါက်ဝမှ ဆီးကြိုပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ဟေ့ လူတွေ… ဟိုမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ် ထင်တယ်ဗျာ’

သူကလည်း ခုမှတွေ့သယောင်ယောင်လုပ်ပြီး ဟန်ဆောင်ပြော၏။

‘အေးဗျ ကျုပ်တို့လဲ အဲဒါကြည့်နေတာပဲ’

‘မတရားမှုဘဲ ထင်တယ်’

ချန်းလျူက ဝင်ထောက်လိုက်ရာ ဓားသမား တစ်ဦးက တုံ့ပြန်၏။

‘ဝင်မေးကြရအောင်ဗျာ’

‘ကောင်းသားပဲ’

ဓားသမားနှစ်ဦးက အထောက်တော် ချန်းလျူ၏ ထောင်ချောက်ထဲသို့ တန်းဝင်သွားကြ၏၊ သူတို့က ရှေ့မှ စိတ်မောစွာ ခြံထဲဝင်သွားခဲ့၏။

ချန်းလျူက မြင်းနှင့် နောက်မှ အသာလိုက်သွားသည်။ နဂါးနက်ဇောင်ရှမ်းနှင့်သံခြေထောက်တို့မှာလည်း မိန်းကလေးအား ထမ်းပိုးရင်း တန်းလန်းနှင့် ပက်ပင်း ကြုံနေကြတော့သည်။

‘ကယ်ကြပါဦးရှင်… သူ သူတို့ ကျွန်မကို…’

ဖူယန်က လူစိမ်းသုံးဦးအားတွေ့လျှင် အားတက်ပြီး အကူအညီ တောင်းလိုက်၏။

'ဟဲ ... တိတ်စမ်း'

နဂါးနက် ဇောင်ရမ်းက လှမ်းဟန့်တားလိုက်သဖြင့် ခေါင်းသမား နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးက....

'ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲဗျ'

အသံမာမာနှင့် လှမ်းမေး၏။ တစ်ဦးကလည်း ဓားကို လက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ သူတို့နှစ်ဦးအား အကဲခတ်သည်။

သုန်မှုန်စွာကြည့်၏။ ဇောင်ရမ်းနှင့် သံခြေထောက်တို့က ထို လူတို့နောက်မှ ချန်းလျူပါလာသည်ကို တွေ့သဖြင့် သဘောပေါက်နားလည်လိုက်သည်။

'မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ'

ဇောင်ရမ်းကလည်း သူတို့အား ဂရုမစိုက်သည့် အမူအယာဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်၏။

ဓားသမားနှစ်ဦးမှာ နဂါးနက်၏ အဖြေစကားကြောင့် ကျဲမြီးတိုသွားကြပုံရသည်။

'မြင်တဲ့အတိုင်းဆို ခင်ဗျားတို့ မတရားမှုကို လုပ်နေကြတာပဲ'

'သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့က တာဆိုင်လို့လဲ၊ အနေသာကြီးပဲဟာ'

'ဆိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့က လိုယန်းမြို့သားတွေပဲ၊ ဒီအိမ်က လိုယန်းမြို့ထဲက အိမ်တစ်အိမ်'

'ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တို့ကို တိုက်ချင်တယ်ပေါ့'

'အို....တိုက်ရမှာပေါ့၊ ကျုပ်တို့မြို့သားတွေ မတရားအလုပ်ခံနေရတာကို ဒီအတိုင်းကြည့်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ'

ဓားသမားတစ်ဦးက တင်းမာစွာ တုံ့ပြန် ပြောကြားလိုက်သည်။ နဂါးနက် ဂိုဏ်းချုပ် ဇောင်ရမ်းက ထိုဓားသမား၏ ခြိမ်းခြောက်မှုအား မထိမဲ့မြင်ပြုလျက် နောက်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်....

'ကောင်းပြီလေ တိုက်ကြတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ အနောက်ကိုလဲ လှည့်ကြည့်ပါဦး'

ဓားသမားတစ်ဦး၏ လည်ကုပ်ကို အထောက်တော် ချန်းလျူအား ဓားဦးနှင့် ထောက်ထားခြင်းအား အခြားတစ်ဦးက တွေ့မြင်သွားလေရာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဇောင်ရမ်း၏ လက်ဖဝါးကြီး ရိုက်ချက်က ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်လာလေသည်။

'ဝုန်း'

'အား'

ရိုက်ချက်မှာ ပြင်းထန်လှသဖြင့် ဓားသမား၏ ရင်ဘတ်ကို ထိမှန်ကာ လွင့်စဉ်သွားရှာတော့သည်။ မြေပေါ်သို့ ပြောက်တက်ကာ ကျသွားရှာလေသည့် ဓားသမားခမျာ ပြန်လည်ထ,မလာနိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်တွင်းမှ သွေးများ အန်ကျလာလေသည်။

ထို့အတူ ချန်းလျူကလည်း ဓားသမားတစ်ဦး၏ လည်ကုပ်ကို ထောက်ထားသည့် ဓားဦးကို ထိုးသည့်လိုက် ရာ

ခါးမှာ ဓားသမား၏ ရှေ့လည်မျိုက ဖောက်ထွက်လာလေတော့သည်။

'ဟား ဟား ဟား ဟား'
'ဟား ဟား ဟား ဟား'
'ဟား ဟား ဟား ဟား'

နဂါးနက်ဂိုဏ်းသား သုံးဦးက အောင်မြင်စွာ ရယ်မောလိုက်ကြပြီး အိမ်ခြံဝင်းထဲမှ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းနှင်၍ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

အိမ်လေးက တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ထိုအဖြစ်များအား ဝန်းလဲကာ သိရှိလျှင် မည်မျှ ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေမည်မသိ။ သို့သော် ဒေါသများ ပေါက်ကွဲကာ နဂါးနက်ဂိုဏ်းသားတို့အား လက်စားချေ တိုက်ခိုက်မည်မှာ မတော့ ကောနံပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဝမ်ကား နာကျင် ညည်းညူလျက် လူးလွန့်ပြီး ဖြည်းညင်းစွာ လှုပ်ရှားလ နိုင်ခဲ့လေသည်။

(၆၁)

သေရွာပြန် ချန်လင်ဟိုး

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေသော ညီဖြစ်သူ ဓားနက်ဝန်းလဲအား ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခဲ့သော်လည်း ညီ၏ ဓားနက်ဓားချက်ကို ထိမှန်ခံလိုက်ရသဖြင့် အဆိပ်ဒဏ်ရှိသွားခဲ့သော တရားဓားချန်လင်ဟိုးအား ရဲဘော့မကြီး အတွားဝယူကာ မျောက်ခေါင်းတောင်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့လေသည်။

ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့် ခရီးသွားနေရသဖြင့် တရားဓားချန်လင်ဟိုးခမျာ မျောက်ခေါင်းတောင်သို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ သေလုမြောပါး ဖြစ်နေခဲ့ရရှာလေပြီ။

ရသေ့မကြီး အဘွားဝေယူက သူ့အား ကျောတွင် ပိုးချီလျက် တောင်ထိပ်သို့ တက်ရောက်သွားခဲ့၏။ အဘွားဝေယူ အဖို့ သည်ချန်လင်ဟိုးမှာ တပည့်ဖြစ်ရုံသာမက သူမ၏ မွေးစားသား တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သောကြောင့် အလွန်ပင် စိုးရိမ်ပူပန်နေမိလေ၏။

ဤတောင်ထိပ်၌ သူမ၏မိတ်ဆွေ သမားတော်ကြီး ဓါးကုန်း အဘိုးကြီး တန်ရင်ကွေး ရှိ၏။ ထိုသမားတော်ကြီးအား အဆိပ်မျိုးစုံအား နိုင်နင်းသည်။ သူမနှင့်ငယ်စဉ်က တစ်ဆရာတည်းထွက် သိုင်းသင်ဖက် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤမျောက်ခေါင်းတောင်သို့ တပည့်ဖြစ်သူအား မျှော်လင့်ကြီးစွာ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မျောက်ခေါင်းတောင်ကား မျောက်ဦးခေါင်းပုံသဏ္ဌာန်ရှိကာ ဆေးဥဆေးမြစ်များ ပေါကြွယ်ဝသော တောင်တစ်တောင် ဖြစ်လေသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ဘေးဘိုးစဉ်ဆက် ဆေးဖက်ဝင် သစ်ပင်များကို ဤတောင်ထိပ် ပတ်ဝန်းကျင်တွင်သာ လာရောက်ရှာဖွေကြရလေသည်။

ဓါးကုန်းအဘိုးကြီး တန်ရင်ကွေးကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဤတောင်သို့ မကြာခဏလာ၍ ဆေးသစ်ပင်များကို ရှာဖွေရာ၊ သံယောဇဉ်ဖြစ်ကာ ခင်တွယ်သွားပြီး ထိုဒေသတွင်သာ အခြေချ နေထိုင်ခဲ့ရလေ၏။

ဤမျောက်ခေါင်းတွင်နေထိုင်ပါက သူ့အဖို့ သမားတော်ကြီးများအနက် ထူးချွန်သော သမားတော်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဆေးကျမ်းနိဿာရည်းများတွင် ပါဝင်သော ဆေးမြစ်ဆေးပင်များအား အလွယ်တကူ ရရှိသဖြင့် ဆေးများ ဖော်ထုတ်ရလွယ်ကူကာ ထူးဆန်းသော အစွမ်းထက်သည့်အပင်များကိုလည်း လေ့လာ အကဲခတ်ရနိုင်၏။

သို့ဖြင့် သူက ဤမျောက်ခေါင်းတောင်၌ ပျော်မွေ့ကာ ဆေးအတတ်ပညာကို လေ့လာလိုက်စားခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့၏။

ခုတော့ အဆိပ်များနှင့်ပတ်သက်၍ အလွန် နိုင်နင်း ကျော်ကြားခဲ့လေပြီ ဖြစ်သည်။

ရသေ့မကြီး ဘွားဘွားဝေယူက ချန်လင်ဟိုးအား နေ့တစ်ဝက်ခန့် ချီပိုးလျက် တောင်ပေါ်သို့ တက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ချန်လင်ဟိုးမှာလည်း အလွန်မှပင် အတွင်းအားကောင်းသူ တစ်ဦးဖြစ်၍ သည်မျှ ရက်ကာလထိ ကြာရှည် ခံနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သာမန် သိုင်းသမားတစ်ဦးဆိုလျှင်ဖြင့် ဓားနက်၏ အဆိပ်များကား အလွန်ပြင်းထန်သဖြင့် ခြစ်ရာ ပွန်းရာမျှဖြင့်ပင် အဆိပ်တက်ကာ နေ့ချင်း သေဆုံးနိုင်သည်။

မျောက်ခေါင်းတောင်မှာ သစ်ပင် ပန်းမန်များဖြင့် စိမ်းလမ်း စိုပြည်သော တောင်ဖြစ်၍သာ နေ၏၊ အပူရှိန်ကို မခံစားရဘဲ တက်လာနိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တောင်ထိပ်သို့ မွန်းတည့်ချိန်တွင် ရောက်ရှိသွားကြ၏။

ခါးကုန်း ဘိုးဘိုးကြီး တန်ရင်ကွေးက ဆေးမြစ်တစ်ဖုံ ထောင်းနေစဉ်ခိုက် ရောက်သွားလေသည်၊ သမားတော်ကြီး တန်ရင်ကွေးကား ခါးကိုင်းနေရှာသော သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်၊ အသက်အယ့်လေးနှစ်အရွယ်တွင် သိုင်းကစားနေရာမှ တောင်အောက်သို့ လိမ့်ကျသဖြင့် ခါးကျိုးသွားရာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆေးကုသ ခံနေရရှာသည်။

ထိုသို့ ဆေးကုသခံနေစဉ်အတွင်း ဆေးဝါးများကိုလေ့လာလိုက်စားရာမှ ဆေးပညာချပ်များ၏ ခက်ခဲ နက်နဲမှုများကို သိရှိခဲ့ရလေ၏။

ထို့ကြောင့် သိုင်းပညာရပ်များကို မသင်ကြားတော့ဘဲ ဆေးပညာကိုသာ အပြင်းအထန် ဆည်းပူး သင်ကြားခဲ့လေတော့သည်။

ထိုဒဏ်ကြောင့်ပင် ခါးမှာလည်း ပြန်လည် တည့်မတ်လာခြင်း မရှိတော့ဘဲ ကိုင်း၍သာ နေတော့၏၊ ထိုအချိန်မှစ၍ ခါးကုန်းကြီး ဟူသော နာမည်ကိုရရှိလာပြီး ဆေးကုပညာရပ်တွင်လည်း အစွမ်းထက်မြက်လာသူ တစ်ဦးအဖြစ် ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်၊ ထို့ကြောင့် သူ့အား 'မျောက်ခေါင်းတောင်ပေါ်မှ ခါးကုန်း ဘိုးဘိုးကြီး သမားတော် တန်ရင်ကွေး' ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြလေသည်။

'ဟေ့…ရသေ့မကြီး ဝေယူ၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာတုံး'

သူက ဘွားဘွားဝေယူတို့ ဆရာတပည့် နှစ်ဦးအား ထမ်းပိုးလာသည့် မြင်ကွင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ အံ့အားသင့်လျက် မေးမြန်း နှုတ်ဆက်၏၊

'ဟင်း…သားတပည့်လေး ခါးကုန်း၏ အဆိပ်ဒဏ်ရာရလာလို့၊ ကယ်တင်ပါဦးရှင်'

'အို…ဒဏ်ရာက ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ'

သူက ဆေးထောင်းခြင်းအား ရပ်လိုက်ပြီး တရားခံ၏ မျက်လုံးကို လာရောက်ဖွင့်ကြည့်၏။ လျှာကို ထုတ်ကြည့်၏၊ လက်မောင်းမှ သွေးကြောတစ်ချောင်းကို ဖောက်ကြည့်၏၊ အမျိုးမျိုးစမ်းသပ် ကြည့်ရှုသည်။ ဆံပင်ခြည်အား နုတ်ကြည့်ခြင်း အပါအဝင် လက်ထိပ် ခြေထိပ်များကိုလည်း ဖောက်၍ သွေးများကို စစ်ဆေးခြင်းများပါမကျန် အဆက်မပြတ်ပြုလုပ်လေသည်။

လုံးဝ စကားပြောဆိုခြင်း မရှိဘဲ ဆက်တိုက် လှုပ်ရှား စစ်ဆေးပြီးမှ နဖူးမှချွေးများကိုသုတ်ရင်း…

'အင်း…. တော်သေးတယ် ရသေ့မရယ်၊ အချိန်မီလေး ရောက်လာခဲ့တယ်၊ နောက်တစ်မွန်းဘည့်သာ နောက်ကျခဲ့ရင် ဘယ်လိုဆေးမျိုးမှ မကယ်နိုင်တော့ဘူးကွယ်'

'ကျေးဇူးပါပဲ ခါးကုန်းရယ်၊ အတတ်နိုင်ဆုံး ကုသပေးပါ၊ ကျုပ်ရဲ့ သားတပည့်လေးက စိတ်ဓာတ်မှန်မြတ်ပြီး သိုင်းပညာမှာလဲ သိုင်းရည်ချွန်လေးတစ်ဦး ဖြစ်နေတယ်၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ခုနစ်ရက်ခရီးကို ချီပိုးသယ်ဆောင် ခဲ့ရတာပါ၊ မျောက်ခေါင်းကို လာရကျိုးနပ်အောင် ကယ်တင်ပါဦးနော်'

ဘွားဘွားဝေယူက တရားခံအတွက် ပူပန်သောက ရောက်စွာ တောင်းပန်၏။ ခါးကုန်းကြီး တန်ရင်ကွေးက ပြုံးလိုက်ပြီး....

'စိတ်ချစမ်းပါ ရသေ့မရယ်၊ ဒါက မရတဲ့ မပြောပါဘူးဟ၊ နင့်ကလေးကို ငါမုချကယ်တင်နိုင်လို့ နှုတ်က ထုတ်ပြောပြီ ပြီပဲ၊ စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ နေပေတော့၊ နင် အေးအေးလူလူ အနားယူပေ၊ တောတို့ဂူထဲမှာ သစ်သီးဝလံတွေ အပြည့်အစုံရှိတယ် ယူစား၊ ညှိဝတ်ပြုဖို့ လူပိုမရှိဘူး၊ ညည်းသည် လုပ်မနေနဲ့ဟဲ့'

သို့ဖြင့် ဘွားဘွားဝေယူမှာ ဂူထဲသွားရောက် အပန်းဖြေလေတော့သည်။ ခါးကုန်းဘိုးတိုးကြီးကတော့ လူနာဖြစ်သူ တရားခံ၏အသက်ကို ကယ်တင်ရန် အကြိတ်အနယ် အလုပ်ရှုပ်နေလေတော့၏။

ဆေးမှုန့်များ၊ ဆေးလုံးများ၊ ဆေးရည်များ၊ ဆေးခဲများဖြင့် လိမ်းသည်၊ ကျွေးသည်၊ တိုက်သည်။ မန်းလည်းမန်း၏၊ မှုတ်လည်းမှုတ်၏။

ရောက်လာသည့် တစ်နေ့လုံးနှင့်တစ်ညလုံး အပြင်းအထန်ကုသနေရရာ အစားအစာပင် စားသောက်နိုင်ခြင်း မရှိပေ။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းပါမှ သမားတော်ကြီးမှာ နားရတော့သည်။

ထိုအခါ၌ သူပါ အားကုန်စိတ်ပန်းကာ မလှုပ်ချင် မရှားချင်အောင် ဖြစ်သွားရှာတော့သည်။

ရသေ့မ ဘွားဘွားဝေယူက ခါးကုန်းဘိုးဘိုး တန်ရင်ကွေးထံသို့ သစ်သီးဝလံများကို ယူလာချပေး၏။

'ကျုပ်သားအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ခါးကုန်းရယ်'

'နက်ဖြန်မနက် လူကောင်းပကတိအဖြစ် ပြန်လည်နိုးလာလိမ့်မယ် ရသေ့မ'

'အို....ဝမ်းသာလိုက်တာ တန်ရင်ကွေး၊ ရှင့်ကိုတော့ ကျုပ် ဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး'

ရသေ့မ ဘွားဘွားဝေယူက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလျက် ရေရွတ်၏။ ခါးကုန်း ဘိုးဘိုးက ပြုံးရယ်လျက် သစ်သီးတစ်လုံးအား ကိုက်ဝါးကာ....

'ကျေးဇူးဆပ်ချင်ရင်တော့ တစ်နည်းရှိပါတယ်'

'ဘာများလဲ ခါးကုန်းရယ်၊ ဆပ်သင့်ရင် ဆပ်တာပေါ့ ရှင်၊ ရှင်အလိုရှိတာ ပြောစမ်းပါ'

'ဟဲ....ဟဲ....အဲဒီလို လူနာတစ်ဦးကို နောက်ကြိမ် ချီမိုးပြီး ဒီတောင်ကိုအရောက် ပို့ဆောင်ပေးပါဦးလေ'

'ဟင်း....ဟင်း....ဟင်း.... ကျုပ်က အကောင်းပြောနေတာ မှတ်လို့ နားထောင်နေတာ၊ သူက ကျုပ်သားပဲ၊ ကျုပ်ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့ရတာပဲ၊ ကျုပ်အသက်နဲ့ လဲတန်လဲရမယ်ရှင့်'

'ငါသိပါတယ် ရသေ့မရယ်၊ နင် ကောင်လေးပေါ် ဘယ်လောက် သံယောဇဉ်ရှိမှန်း တောင်ပေါ် ရောက်ကတည်းက ငါသိပါတယ်'

ရသေ့မ ဘွားဘွားဝေယူက တရားခံချုန်လင်ဟိုးအား သွားရောက်ကြည့်ရှုလေသည်။

'အင်း.... ငါ့သားလေး အားအန္တရာယ်က လွတ်မြောက်နိုင်ပါစေကွယ်'

တရားခါးကား သတိလစ်မေ့မြောနေဆဲရှိ၏။ ရောက်လာစဉ်ကထက်တော့ အသားအရောင်မှာ မွန်ကန်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ယခင်က ပြာနှမ်းနေခဲ့၏။ မည်သို့ဖြစ်စေ မနက် ဘျလျှင် လူကောင်းတစ်ဦးနှယ် ပြန်လည်နိုးထလာမည် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့မနက်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဘွားဘွားဝေယူ နိုးလာသောအခါတွင် သူမ၏နံဘေးဝယ် သစ်သီးဝလံများနှင့် ရေတစ်ခွက်က အဆင်သင့်ရှိနေခဲ့လေသည်။

သူမအား ခါးကုန်းကြီးက ထိုသို့ပြုလုပ်ပေးမည် မဟုတ်၊

သူမအား ပြုလုပ်ပေးဖို့ နေနေသာသာ သူကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် တခေါခေါနှင့် အိပ်မောကျနေသည်အား တွေ့ရှိရ၏၊

သူ၏ဘေးတွင်လည်း သူမနှယ်ပင် သစ်သီးဝလံများ အဆင်သင့်နှင့် ရေတခွက်ရှိနေလေသည်။ ဒါဆို ငါ့သားချင်းဆင်ပေးတာဖြစ်မည်ဟုတွေးလိုက်ပြီး ဝုန်းခနဲ ခုန်ထလိုက်မိ၏။

'ချစ်ရေ၊ သားချစ်...ရေ'

သူမက တကြော်ကြော်အော်ခေါ်လိုက်လေရာ ဂူထဲသို့ တဘုတ်ဘုတ်နှင့်ပြေးဝင်လာသံ ကြားရ၏။

တရားခါးချိန်လင်ဟိုးက သူမထံ လျှင်မြန်စွာ ပြေးလာနေသည်အား မြင်တွေ့ရလေသည်။ သားအမိနှစ်ဦးက ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပွေ့ဖက်လိုက်မိကြ၏။

* *

ရက် ၂၀၇၄၅

'သားရယ်...သား မသေဘူးနော်'

'မသေပါဘူးဘွားဘွားရဲ့၊ သားနိုးလာတော့ လူကောင်းပကတိအတိုင်း ဖြစ်နေတာတွေ့ရလို့ အံ့ဩမိတယ်၊ နောက်ပြီးဟို ခါးကုန်း ဘိုးဘိုးကြီးကိုလဲတွေ့ရော သမားတော်ကြီးက သားကိုကုသပေးတာပဲလို့ နားလည်လိုက်တယ်'

'ဟုတ်တာပေါ့ သား၊ ခါးကုန်းကြီးက မင်းကိုကယ်တင်လိုက်တာပဲကွယ်'

'အိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘွားဘွားရယ်၊ ဘွားဘွားကိုရော ခါးကုန်းဘိုးဘိုးကိုရောပေါ့'

'ဟေး....ဟေး....ဟေး'

ရယ်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် သူတို့ဆရာတပည့် နှစ်ဦးက လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ခါးကုန်း ဘိုးဘိုးကြီးက အိပ်နေရာမှ သူတို့အားကြည့်ရှုလျက် ရယ်မောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

'ဟေး....ဟေး သားအမိနှစ်ဦး အလွမ်းသယ်နေလိုက်တာ၊ အင်း....မင်းတို့မြင်တွေ့လိုက်ရတော့ ငါလဲ ကယ်တင်ရကျိုးနပ်တာပေါ့ကွယ်၊ ကြည်နူးစရာပဲ'

'ကျေးဇူးပါပဲ ဘိုးဘိုး၊ ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေသမျှ ဘိုးဘိုးပေးတဲ့အသက်ပါ ဆိုတာကို အမြဲအမှတ်ရ သတိရနေမှာပါ ခင်ဗျာ'

'အေး....အေး....ကောင်းပါလေ့ကွာ'

ဘွားဘွားဝေယူက တရုတ်ခား၏ မွန်မွန်ရည်ရည် ကျေးဇူးစကားနှင့်တုံ့ပြန်နေခြင်းအား ပီတိဖြစ်စွာ ငေးမောကြည့်ရှု နေလေသည်။

'ဒါဆို မင်းတို့ ဘယ်တော့ပြန်ကြမှာလဲ'

'ကျွန်တော်တို့ မနက်ပြန်ကြမယ် ဘိုးဘိုး'

'ဟာ....မြန်လှချည်လားကွ၊ နေကြပါဦး'

'ကျွန်တော့်မှာ ကိစ္စလေးတွေရှိနေလို့ပါ ခင်ဗျာ'

'အင်း....ငါသွားကတော့ မိန်းကလေးဆီ ပြေးတော့မယ် ဆိုတာ ဘွားဘွားသိပါတယ်'

တရုတ်ခားက ဘွားဘွားဝေယူအား ရှက်ရွံ့စွာမော့ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

'ကဲ....ရှက်မနေနဲ့၊ သွားသာသွား၊ ဘွားဘွားလဲ မျောက်ခေါင်းပေါ်မှာ သူငယ် ငင်းနဲ့ဆုံတုန်း ငယ်တုန်းကအဖြစ်တွေ စားမြုံ့ပြန်ဖို့ နေခဲ့ဦးမယ် သိလား'

တရုတ်ခားချန်လင်ဟိုး မျက်နှာညှိုးသွားသဖြင့် ခါးကုန်း ဘိုးဘိုးက....

'ဘာလဲ....မင်းဘွားဘွား ငါနဲ့နေခဲ့မယ်ဆိုလို့ စိတ်မချဘူးလား၊ တို့နှစ်ယောက်က ဟိုးကလေးဘဝကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေ ဟား....ဟား....ဟား'

သို့နှင့် မျောက်ခေါင်းတောင်ပေါ်မှ တရုတ်ခား ဆင်းလာခဲ့လေတော့သည်။

(၆၂)

ချစ်သူထံအပြန်ခရီး

တရားဓားချွန်လင်ဟိုးမှာ ချစ်သူဖူယန်အား အလွန်သတိရလျက် ရှိ၏။ ညီဖြစ်သူ ဓားနက်ဝန်းလီအား မိမိအဖြစ်ဘဝကို ပေးအပ်လျက် စောင့်ရှောက်ထားခိုင်းခဲ့ရာ အဆင်ပြေ၊မပြေ သိချင်လှ၏။

မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရရှာသော ချစ်သူ မျက်မမြင်ဒုက္ခိတလေးအား သူ သနားမိသည်။ ညီ ဓားနက်သည် ချစ်သူဖူယန်အပေါ်ဝယ် မိမိကဲ့သို့ စိတ်ရှည်စွာ မေတ္တာထားနိုင်ပါမည်လား။

စိတ်ဆက်သူ၊ ကြမ်းတမ်းသူ ဝန်းလမှာ ချစ်သူအား စိတ်မရှည်တဲ့ ဆူပူမာန်မဲနေမည်လား။ သူ ပူမိ၏။

သို့မဟုတ် ချစ်သူက ခေါ်နက်အား မိမိမဟုတ်မှန်းသိပြီး လက်မခံပါက အခြေအနေမှာ ပို၍ဆိုးရွားနိုင်သည်။

သည်အခြေအနေအားလုံးကို သူသိရှိလို၏။ ထို့ကြောင့် ရှန်ယန်မြို့သို့ ခရီးပြင်းနှင်ခဲ့မိသည်။ တရားခေါ်မှာ သိုင်းလောကဝယ် လူသိများ ထင်ရှားသူ တစ်ဦးဖြစ်ရာ အသိအကျွမ်း အပေါင်းအသင်းများလှသူ ဖြစ်၏။

ခရီးတစ်လျှောက် တရားခေါ်၏ဝတ်စုံဖြူနှင့် ရှည်လျားသော တရားခေါ်မပါရှိခဲ့ပါသော်လည်း သူ့ကိုမှတ်မိသိရှိနေကြသဖြင့် နှုတ်ဆက်လာကြ၏။

'ဟေး….တရားခေါ်၊ ဘယ်လဲဗျို့၊ အသွင်ပြောင်းနေပါလား'

'ဒီလိုပေါ့ဗျာ၊ အပြောင်းအလဲဆိုတာ လုပ်ပေးရတယ်ဗျ'

သူကလည်း အလိုက်အထိုက် ပြန်လည်တုံ့ပြန်ခဲ့မိ၏။

'ဟျို့….တရားခေါ် ဘယ်လဲဗျ၊ ဟိုတလောက လိုယန်းမြို့ဘက်မှာ တွေ့လိုက်သေးတယ်၊ မျက်နှာဖုံးကြီးနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး၊ အဲဒီတုန်းကမေးတော့ ဒဏ်ရာရလားလို့ဆို ခုတော့လဲ အကောင်းပါလားဗျာ'

ခေါ်နက်နှင့်တွေ့ခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်မည်။ ချန်လင်ဟိုး အခက်တွေ့သွား၏။ သို့ရာတွင် သူ့ထံမှ စကားကိုပင် အသာလိုက်ကာ ဖြေကြားလိုက်ရသည်။

'အင်း….ပျောက်သွားပြီဗျာ'

'ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ မိန်းမရနေပြီဆို'

'ဟုတ်….ဟုတ်ကဲ့'

သူ အလျင်အမြန် ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်မိ၏။ ဘုရား…. ဘုရား….ခေါ်နက် ဝန်းလ သစ္စာမရှိမှုဖြင့် သူတို့ ညားကုန်ကြမလား….ဟင်း။

အင်း….ငါကိုယ်တိုင် စောင့်ရှောက်ဖို့လွှတ်လိုက်တာပဲဟာ။ ငါကိုယ်စား သွားခိုင်းခဲ့တာပဲ၊ ညားရင်လဲ ညားကုန်ရော ပေါ့၊ ငါ့ရဲ့ ချစ်တဲ့ ညီတစ်ယောက်ပဲ့ဟာ ငါ ကြည်ဖြူရမှာ ပေါ့လေ။

တရားခေါ် စိတ်ကို ပြန်လည် ဖြေဖျောက်ရပြန်သည်။ ရင်ထဲနှယ် ဖူယန်နှင့်ပတ်သက်၍ ယောက်တက်ခတ်နေမိလေ သည်။

'သွားမယ်ဗျို့'

ချစ်သူအား သတိရစိတ်၊ ပူပန်စိတ်နှင့် ဝေးဝိုင်နေမိသော သူ့အား နှုတ်ဆက်သူ အသိအကျွမ်းမှာ နားမလည်စွာ ငေးကြည့်၍ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

တရားခေါ်လည်း ဆက်လက် ခရီးနှင်ခဲ့ပြန်သည်။

ချစ်သူရှိရာ ရှန်ယန်မြို့သို့ အလျင်အမြန် သွားနေမိသည်။ ရွှေကင်းမြီးကောက်ဝင်းကြီးမှာ စံအိမ်နီကြီးပေါ်ဝယ် ချစ်သူ ဖူယန်သည် ခေါ်နက် ဝန်းလအား သူ ထင်မှတ်ကာ ပျော်ရွှင် ကြည်နူးနေမည်လား။

တကယ်တော့ ထိုစံအိမ်နီကြီး၌ ဖူယန် ရှိမနေတော့သည်ကို ချန်လင်ဟိုးခမျာ မသိရှာ။

ချစ်သူ၏ စံအိမ်နီကြီးကိုသာ မျက်လုံးထဲ မြင်ယောင်ပြီး အငြိမ်းယူသွားနေမိသည်။

ထိုစဉ် သူ့နောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက် နောက်ယောင်ခံလိုက်လာသည်ဟု ရိပ်မိသဖြင့် လမ်းခရီး၌တွေ့ရသော သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်ဝယ် ဝင်ရောက် နားနေရင်း အကဲခတ်နေလိုက်သည်။

ထိုလူမှာ ဓားသမားတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသူကလည်း သူ ဝင်ရောက်ခိုးနားသော သစ်ပင်ရိပ်အောက်သို့ ဝင်လာကာ သူ့အား စိုက်ကြည့် အကဲခတ်နေ၏၊ သူ မမျှော်လင့်နိုင်ပါတော့။ ထိုလူအနီး သွားရပ်ကာ မေးမြန်းလိုက်မိတော့သည်။

'ခင်ဗျား ကျုပ်နောက်က ဘာလို့လိုက်နေတာလဲ'

သူက တည့်တိုးကြီး မေးချလိုက်မိသည်။ ထိုလူ မျက်လုံးကြီး ပြူးသွား၏။

'ကျုပ်....ကျုပ်....ကျုပ်....ခင်ဗျားနောက် လိုက်...လိုက်တာ'

'ဘာကြောင့်လဲ ပြောစမ်းဗျာ'

တရားခံက စိတ်မရှည်တဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်လေသည်။

'ခင်....ခင်ဗျားဟာ တရားခံ ချန်လင်ဟွီးပါနော်'

'ဟုတ်တယ်....အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ'

ထိုဓားသမား၏မျက်နှာမှာ ဝင်းထိန်သွားပြီး တစ်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်လျက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

'ဟေ့ လူ....အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ'

ထိုဓားသမားက မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်မခဖြကြားဘဲ ပြုံးနေသည်။

တစ်နေရာမှ လူနှစ်ဦး ထပ်မံပေါ်လာလေသည်။ တစ်ဦးက သံခြေထောက်ကြီး ဟိုလင်စွီး၊ တစ်ယောက်က ကျောက်လက် ဟန်ချင်၊ သူတို့က နဂါးနက်ဂိုဏ်း အဖွဲ့ဝင်များ။

'တရားခံဆိုတာ မင်းလား'

သံခြေထောက် ဟိုလင်စွီးက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း မေးလိုက်သဖြင့် တရားခံက မကျေမနပ်ဖြင့် မျက်မှောင်ကုတ် ကြည့်လိုက်၏၊ ထို့နောက်....

'ဘယ်အကြောင်းအရာမဆို တစ်ခါပဲ ဖြေတတ်တယ်'

'တစ်ခါပဲ ဖြေတတ်ရုံမက လုံးဝ မဖြေတတ်ဘူးဆိုလဲ ခုတော့ ငါမေးရင် ဖြေမှကြိုက်တယ်၊ သိုင်းကျမ်း ဘယ်မှာလဲ'

'မသိဘူး....သိလဲ အဲဒီလို အချိုးမျိုးနဲ့ဆို မဖြေနိုင်ဘူး'

'ဒါဆို စိန်ခေါ်တဲ့သဘောပေါ့'

'ယူသော်ရ၏ပေါ့ဗျာ... ဟဲ... ဟဲ'

သံခြေထောက်က သူ့ဘေးမှ ကျောက်လက် ဟန်ချင်ကို မော့ကြည့်၏။ ဟန်ချင်က သူ၏ လက်တံရှည်ကြီးနှင့် လှဲရိုက်ချလိုက်သည်။

'ဖြောင်း'

တရားခံက နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်ရသည်။ ထိုအခါ နောက်ဘက်မှ ဓားသမားကလည်း သူ့အား ဓားချက်နှစ်ချက် ဆင့်ပြီးတိုက်၏။

သွား၊မိလျှင်ပင် အန္တရာယ်ရှိနိုင်သော တိုက်ခိုက်မှုများဖြစ်လေသည်။

တစ်ကြိမ်ဝယ် နဂါးနက်ဂိုဏ်းသမား၏ ဓားချက်တစ်ချက်က သူ့အား ရှောင်တိမ်းမရသောအောင် ကျရောက်လာလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးခေါင်းတည့်တည့်ထက်သို့ ကျလာသည့် ဓားသွားအား မတတ်နိုင်သည့်အဆုံး လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဆီးညှပ်ဖမ်းလိုက်ရတော့သည်။

ဓားသွားမှာ လက်ဝါးနှစ်ခုကြား၌ ညှပ်နေရှာ၏၊ ဓားသမားက ထိုဓားအား ပြန်လည်နုတ်လိုက်သည်၊ သို့သော် ဓားမှာ လှုပ်၍ပင် မရ။

ထိုစဉ်ခိုက် ကျောက်လက် ဟန်ချင်က သူ၏ ဓာက်တံရှည်ကြီးဖြင့် လွှဲရိုက်လိုက်ပြန်သည်၊ ထို့ကြောင့် တရားဓားလည်း ဓားကို လက်ဝါးဖြင့် ညှပ်ဖမ်းထားရင်း ခုန်ပျံ ရှောင်လိုက်ရ၏၊ သူ ရှောင်တိမ်း လှုပ်ရှားမှုကြောင့် နဂါးနက် ဂိုဏ်းသား ဓားသမားလည်း ဓားကိုဆွဲကိုင်ရင်း မြောက်ပါ လာရလေသည်။

ထိုအခါ သံခြေထောက်ကလည်း ချန်လင်ဟိုး မြေဝယ် ပြန်အကျတွင် သူ၏ ခြေထောက် ဆူးချွန်နှင့် ဆီးကြိုကန်ထည့်လိုက်သည်။

သို့သော် တရားဓားက သူ့ထံ အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်ရောက်လာသည့် သံဆူးချွန်နှင့် သံခြေထောက်ကြီးအား ဓားကို မလွှတ်ဘဲ တန်းလန်းပါလာသည်။

ဓားသမားကို လှည့်ပြီး ခံပေးလိုက်ရာ သူ့လူ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင် သံဆူးချွန်ထောက်ကြီးက သွားရောက်၍ ထိမှန်လေသည်။

'ဝှစ်'

'ဘုန်း'

'အင့်'

ဓားသမား၏ရင်ဝသို့ ထိုသံဆူးချွန်က ပြင်းထန်စွာ စိုက်ဝင် ဆန့်မိလေသည်။ သံခြေထောက် ကန်ချက်ကြောင့် ဓားသမားမှာ ဓားကို ကိုင်ထားရာမှ လွင့်ထွက်သွားပြီး လွင့်စဉ်သွားခဲ့ရလေသည်။

'ဟာ'

သံခြေထောက်နှင့် ကျောက်လက် ဟန်ချင်တို့၏ ပါးစပ်မှ အာမေဍိတ်သံက ပြိုင်တူထွက်ပေါ်လာ၏။

တရားဓားသမားလက်ဝယ် ဓားသမား၏ ဓားက ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

'ဝှစ်....ဝှစ်....ဝှစ်'

တရားဓားက သူ့လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည့် ဓားနှင့် ဓားချက် သုံးချက်ဆင့်ပြီး ပို့လွှတ်လိုက်ရာ ကျောက်လက် ဟန်ချင်မှာ ပြူးပြူးပျာပျာဖြင့် ဣန္ဒြေမရစွာ ရှောင်တိမ်းထွက်ခဲ့ရ၏။

'ဟား ဟား ဟား ဟား ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ သေမှာကြောက်လှချည်လားဗျ'

ထရားခေးက လှောင်ပြောင်လိုက်ရာ ကျောက်လက်ဟန်ချင်မှာ ရှက်သွားသဖြင့် သူ၏ကျောက်လက်ဖြူးနှင့် ရိုက်ချလိုက်ပြန်သည်။

'ဝုန်း'

'ချွင်'

ချန်လင်ဟိုးက ဓားနှင့်ပက်ထုတ်လိုက်သဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းသွားလျက် မီးပွားများ လွင့်စဉ်ထွက်သွားလေသည်။

'ဝုန်း'

သံခြေထောက်က ထန်ချက်တစ်ချက်ကိုလွှဲပြီး အရှိန်ပြင်းစွာ ကန်ထည့်လိုက်ပြန်သည်၊ ချန်လင်ဟိုးက ဓားနှင့် ဆီးခံလိုက်နိုင်သော်လည်း သံခြေထောက်၏အဘွင်းအားက ကောင်းမွန်လှသဖြင့် လွင့်ထွက်သွားရသည်၊

မြေပေါ်ဝယ် ကျရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကျောက်လက်ဟန်ချင်၏ ရိုက်ချက်က ကျလာပြန်၏။

'ဝုန်း'

'ထန်'

ဓားနှင့် လှန်ပင့်လိုက်မိသော်လည်း ဓားမှာ အရှိန်ပြင်းထန်လှသော ရိုက်ချက်ကြောင့် လွင့်သွားခဲ့၏။

လက်နက်မဲ့ဖြစ်သွားသောသူ့အား သံခြေထောက်၏ ဆူးချွန်တပ် မြေထောက်က ရောက်လာပြန်၏။

'ဝုန်း'

သူ လိမ့်ရှောင်လိုက်သဖြင့် မြေသားကိုသာ သံခြေထောက် ဆူးချွန်က စိုက်ဝင်သွားသည်။ ချန်လင်ဟိုးက သံခြေထောက်အား ခြေကန်ချက်တစ်ချက် ပစ်သွင်းလိုက်၏။

'ဗုန်း'

သံခြေထောက် နောက်ပြန်လန် လဲကျသွားတော့သည်။

'ဟင်....သေပေတော့၊ မင်း....'

သံခြေထောက်ကြီးမှာ လဲနေရာမှ ခက်ထန်စွာ ကြိမ်းဝါးပြီး ထလာ၏။

(၆၃)

ချန်လင်ဟိုး၏ ကန်ချက်တစ်ချက် ထိသွား၍လည်း ပို၍ ကျွဲမြီးကို ဒေါက်ကန်သွားလေသည်။ မျက်လုံးအစုံမှာ ကျားနာ တစ်ကောင်၏မျက်လုံးကဲ့သို့ ဝင်းလက် တောက်ပြောင်နေ၏။

သူက ထလာပြီး တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် ကန်ချက်များပို့လွှတ်နေ သကဲ့သို့ ကျောက်လက်ဟန်ချင်ကလည်း တဘုန်းဘုန်းနှင့် ရိုက် ချက်များ ရိုက်ချနေလေသည်။

ချန်လင်ဟိုးမှာ လှုံးဝထရပ်၍ ခွင့်မသာသေးခဲ့ချေ။

မြေပြင်ပေါ်၌သာ ဟိုလူ့မ်သည်လှိမ့်ဖြင့် ရှောင်တိမ်း ကာကွယ်ခဲ့ရ၏။

'ဝုန်း'

'ဘုံး'

ရန်သူနှစ်ဦး၏ လက်ဝါးရိုက်ချက် နှင့် ခြေကန်ချက်များကြောင့် ချန်လင်ဟိုးမှာ အလူးလူးအလဲလဲဖြင့် ဖြစ်နေလေသည်။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင်ဖြင့် ချန်လင်ဟိုးမှာ တစ်ချက်မဟုတ် တစ်ချက် ထိမှန်ကာ သည်တိုက်ပွဲ၌ ကျဆုံးဖို့ များနေလေပြီဖြစ်သည်။

သူ့ [illegible] ယံ၌ကလည်း ရိပ်မိ၏။ ထို့ကြောင့် အထူးဂရုစိုက် ရှောင်ရှားနေရ၏။

ထိုစဉ်ခိုက် သူမဲ့မျှော်လင့်သည့် လူနှစ်ဦး ရုတ်တရက်ပေါ်လာ၏။ သူတို့ကား ဝန်းလီနှင့် အင်ဝိုးရှာမှ သိုင်းဆရာကြီး ဟန်ယူတို့ ဖြစ်လာသည်။

ဝန်းလီ၏ လက်ထဲ၌ ရှည်လျားသော တရားဓားအား ကိုင်စွဲထားသည်။ သိုင်းဆရာကြီးဟန်ယူ၏ လက်ထဲတွင်လည်း လှံတစ်ချောင်းအား ကိုင်ထား၏။

သူတို့က ချန်လင်ဟိုးအား အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေသည့် သံခြေထောက်ဟိုလင်စွီးနှင့် ကျောက်လက် ဟန်ချင်တို့အား ရုတ်တရက်ဝင်တိုက်ရာ သူတို့နှစ်ဦးကို ပြန်လည် တိုက်ခိုက် ခုခံနေရသဖြင့် ချန်လင်ဟိုးမှာ မတ်တတ်ရပ်လာနိုင်ခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် သူတို့ဘက်က သုံးဦး၊ သံခြေထောက်တို့ဘက်က နှစ်ဦး။ အခြေအနေက ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားရလေသည်။

ချန်လင်ဟိုးကိုလည်း သိုင်းဆရာကြီး ဟန်ယူက ဓားတစ်လက် လှမ်းပေးလိုက်သောကြောင့် ဖမ်းယူကာ သံခြေထောက်တို့အား အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။

သံခြေထောက်နှင့် ကျောက်လက်ဟန်ယူတို့မှာလက်နက်မဲ့သော ချန်လင်ဟိုးအား အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သော်လည်း လက်နက်များနှင့် အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာရှင်များ ရောက်လာသောအခါတွင်မူ ခုခံကာကွယ်ရသည့် အနေအထားသို့ ပြောင်းလဲသွားရလေတော့သည်။

သံခြေထောက်နှင့် ကျောက်လက်ဟန်တို့ကား သူတို့၏ ခြေကန်ချက်နှင့် လက်ဝါးရိုက်ချက်မှာ ရန်သူကို အန္တရာယ် မပေးနိုင်တော့ဘဲ ရန်သူများ၏ လျင်မြန် သွက်လက်လှသည့် ဓားကွက်များကိုသာလျှင် ရှောင်တိမ်းခုခံနေရလေသည်။

အထူးသဖြင့် မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင်ကျမ်းမဟာထဲမှ သိုင်းကွက်များဖြင့် တိုက်ခိုက်လာသည့်ဝန်းလီ၏ ထူးဆန်းသည့် ဓားကွက်များကို သံခြေထောက်နှင့် ကျောက်လက်ဟန်တို့မှာ အသေအလဲ ကာကွယ်နေရ၏။

ဝန်းလီက မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင်ကျမ်းမှ ဓားကွက်တစ်ခုဖြစ်သည့် လေနီကြမ်းဓားကွက်ကို ထုတ်ယူ တိုက်ခိုက်လေသည်။

လေနီကြမ်းဓားကွက်က မုန်တိုင်းတစ်ခုနှယ် အရှိန် ပြင်းထန်စွာ ဓားချက်များ ပို့လွှတ်နိုင်သည့် တိုက်ခိုက်မှုဖြစ်သည်။ ဝန်းလီက ခုန်ပျံနိုင်မှုမှာလည်း ဟိုလင်စွီးတို့ နှစ်ဦးထက်

ဖိုမိုလျှင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားနိုင်သည်ဖြစ်ရာ သူတို့အဖို့ခုခံရာတွင် ပြုံးတူးဖြတဲ ဖြစ်ရ၏။

သည်ကြားထဲ သိုင်းဆရာကြီးဟန်ယွ၏ လှံချက်ကလည်း တစ်ခါတစ်ခါ စွပ်ခနဲစွပ်ခနဲ မျက်လုံးထဲတည့်တည့် ဝင်လာတတ်၏။ အနီးရောက်မှ ကမန်းကတန်း ရှောင်တိမ်းရသည် ချည်း ဖြစ်ရာ၊ ရင်ဖိုစရာ ထိတ်လန့်စရာများသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

တရုတ်မားကလည်း သူတို့နှစ်ဦးအား စောစောတုန်းက သူ့အား ဒုက္ခပေးထားသောကြောင့် အခဲမကျေဖြစ်လျက် တရကြမ်း ဖိတိုက်နေရာ ကျောက်လက်ဟန်နှင့် ဟိုလင်စွံ့းတို့ နှစ်ဦးမှာ နေရာတစ်နေရာဘည်း၌ ရပ်တည် မနေနိုင်အောင် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေကြလေသည်။

'အာစရိ....ဘယ်လိုလဲ၊ အခြေအနေ မကောင်းဘူးနော်'

အနီးကပ်ရောက်လာသော သံခြေထောက်ကို တီးတိုးမေးလိုက်၏။

'နေစမ်းပါဦးကွ၊ ဒီကောင်တွေကို ငါခြေထောက် တိုက်ခွင့်ရတာနဲ့ အခြေအနေအသာစီးရအောင် ငါလုပ်ပြပါမယ်၊ စောင့်ကြည့်နေ'

သူ့စကားက မဆုံးသေး၊ သူတို့နှစ်ဦးကြားသို့ လှံဖျားက တိုးဝင်လာသဖြင့် နှစ်ဦးသား ခွဲသွားကြရသည်။

ဟိုလင်စွံ့းထံသို့လည်း ဓားနက်ဝန်းလီ၏ ရှည်လျားသော တရုတ်မား ဓားချက်က ရိပ်ခနဲ ကျရောက်လာပြန်သဖြင့် သူက သံခြေထောက်နှင့် ဆီးခံ ကာကွယ်လိုက်ရသည်။

'ဝှစ်'

'ထန်'

မီးပွင့်တို့က လက်ခနဲပွင့်သွားသည်။ တစ်ဖန် ဓားချက်က လည်မျိုသို့ ဆတ်ခနဲ တိုးဝင်လာပြန်၏။ သူက ကမန်းကတန်း တိမ်းရှောင်လိုက်ရသည်။

ကျောက်လက်ဟန်ကမူ တရုတ်မား၏ရှည်လျားသော ဓားချက်က သူ့ရင်ဝသို့ လျှပ်တစ်ပြက်ကျရောက်လာသဖြင့် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် ကျောက်လက်ကြီးနှင့် ရိုက်ပုတ်ချလိုက်ရပေသည်။

တရုတ်မားက သူ့ရင်ဝသို့ တစ်ဖန်သာသာခန့်သာ လိုတော့သည့် အနေအထားဖြစ်သောကြောင့် သူ့မျက်လုံးပြူးသွားခြင်း ဖြစ်၏။

'ရှပ်'

'ဖြောင်း'

သို့ရာတွင် သူ့ရင်ဘတ်သို့ ဓားချက်တစ်ချက်က ဝင်ရောက်လာ၏။ တရုတ်မားက ဓားချက်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဓားချက်ကို ပါ ပို့လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

'ဘုတ်'

'အင့်'

သူ ဝေးလံသော နေရာသို့ လွင့်စဉ်ထွက်သွားလေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာနှင့် သွားရောက် တိုက်မိ၏။ သူတို့စီးနင်းလာသော မြင်းညိုကြီး ဖြစ်နေသည်အား တွေ့ရှိရရာ စဉ်းစားမနေ

တော့ဘဲ လွှားခနဲ မြင်းထက်သို့ ခုန်တက်ပြီး ဒုန်းစိုင်းပြေးနှင်သွားလေတော့သည်။

'ဟင်'

မြင်းခွာသံကြားရ၍ သံခြေထောက်က လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့လူ ကျောက်လက်ဟန်မှာ မြင်းနှင့် အပြင်းစိုင်းနှင်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဒေါပွသွားလေသည်။

'တောက်'

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ရန်သူသုံးယောက်နှင့်သူ မည်သို့မျှ ခုခံနိုင်စရာ အကြောင်းမဖြစ်တော့။ သူ့ရှေ့မှ ဝန်းလဲကလည်း အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေခဲ့သည်။

'အဲဒီ သံခြေထောက်ကို ဖြတ်ပစ်မယ်'

ဝန်းလဲက ဓားချက်တစ်ချက်ကို ပို့လွှတ်ရင်း ကြိမ်းဝါးလိုက်သဖြင့် သူ့မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို မြင့်သွားကာ တုန်လှုပ်သွားရလေသည်။

တိုက်ရင်းလည်း သူ၏ မြင်းနက်ကြီးအနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ထို့ကြောင့် မြင်းနက်ကြီး၏ ကျောထက်သို့ လွှားခနဲ တက်လိုက်ဖြစ်သည်။

'ဟေး'

မြင်းဗိုက်ကို ခြေဖနောင့်နှင့် ဆတ်လိုက်သဖြင့် မြင်းကြီးက ခုန်ထွက်၏။ သိုင်းဆရာကြီး ဟန်ယူတ လှံတံနှင့်ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

'ရှပ်'

'ထန်'

သံခြေထောက်ကြီး ကုံးတောင်းသွား၏။ မြင်းနက်ကြီးအခုန်ပြီးအထွက်၌ လှံတံက အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးအဝင် သံခြေထောက်အား လှံသွားက သွားရောက်မှန်လေသည်။

(၆၄)

သို့မဟုတ်ပါက မြင်းဗိုက်သို့ လှံမှန်ပြီး သံခြေထောက် ပြေးမှင့်သာမည် မဟုတ်ချေ။

ခုတော့ မြင်းနက်ကြီး၏ ဒုန်းစိုင်း ပြေးနှင်ရာသို့ သံခြေထောက် ပါသွားလျက် တိုက်ပွဲမှ လွတ်မြောက်သွားလေတော့သည်။

'တောက်'

တရုတ်ဓား ချွန်လင်ဟိုးက ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ တက်ခေါက်လိုက်မိ၏။

ဝန်းလဓိက အစ်ကိုဖြစ်သူ ချွန်လင်ဟိုးအား ဝမ်းသာအားရ ဖက်ပြီး....

'ခုတော့ လွတ်သွားပေ အစ်ကိုရာ၊ တစ်နေ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဒီကောင်တွေ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြဦးမှာပါ၊ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး အစ်ကို၊ အဆိပ်ဒဏ်ရာက ဘယ်လို ပျောက်ကင်းသွားတာလဲ ဟင်'

သူက ဝမ်းမြောက်စွာ မေးမြန်းလာသည်။

'အင်း....ငါ့ကိုသိလိုက်ပေါ့ကွ၊ သမားတော်ကြီး တစ်ဦးက ကုသပေးလိုက်တာပေါ့၊ ဘွားဘွား ဝေယူရဲ့ ကျေးဇူးတွေပေါ့ ညီလေးရာ၊ ဒါနဲ့ ဖူယန့်ရော၊ နေကောင်းရဲ့လား'

ဝန်းလီ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားမိ၏။

သို့သော် သူက ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီး ပြန်လည်ဖြေကြားသည်။

'ကောင်းပါတယ် အစ်ကို၊ သူ ခုလောက်ဆို မျက်စိ ပြန်မြင်နေလောက်ပါပြီ ခင်ဗျာ'

'ဟေ....မျက်စိပြန်မြင်မယ် ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်....ပန်းတစ်ရာတောင်ထိပ်က နတ်ရေစင်ကို ကျွန်တော် ရှာဖွေခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီရေစင်က ဖူယန့်ရဲ့မျက်လုံးအစုံကို အလင်းပြန်ရစေမှာပါ၊ ဒါပေမယ့်....'

ဓားနက် ဝန်းလီက ရှေ့ဆက်ပြောရမည့် စကားအား ပြောမထွက်ဘဲရှိသည်။ သို့သော် မပြောလည်း မဖြစ်၊ ပြောရပြန်သည်။

'ဒါပေမယ့် သူ မျက်စိပြန်မြင်တဲ့အခါ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့ပြီး သိပ်စိတ်ဆိုးသွားမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် နတ်ရေစင်ကိုပေးပြီး ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့တာပါ၊

အခု အစ်ကိုမသေဘဲ ပြန်ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ အစ်ကိုရာ'

တရားခံမှာ ချစ်သူ ဖူယန့်တစ်ယောက် မျက်လုံးပြန်လည်မြင်ရတော့မည်ဆို၍ အလွန်ဝမ်းသာနေတော့သည်။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီငယ်ရယ်'

ဝန်းလီ၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ညှစ်၍ ချန်လင်ဟိုးက ကျေးဇူးစကား ဆိုရှာသည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး၏ ဆုံတွေ့မှုကို အင်ဝိုးရွာမှ သိုင်းဆရာကြီး ဟန်ယွူက ကြည်နူးပီတိဖြစ်နေသည့် အမူအရာဖြင့် ပြုံး၍ကြည့်နေလေသည်။

'ဪ....မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ အစ်ကို ဒါက အင်ဝိုးရွာက သိုင်းဆရာကြီး ဟန်ယွူတဲ့'

တရားခံလည်း မှန်ရည်စွာ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

'ဆရာကြီးကို ကျွန်တော် ပြောပြဖူးတဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကွဲနေတယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်အစ်ကို တရားခံ ချန်လင်ဟိုးပါ ခင်ဗျာ'

ဆရာကြီး ဟန်ယွူက ဖော်ရွေစွာပြုံး၍ နှုတ်မှပြောလေသည်။

'အေး....အေး....မင်းအကြောင်းကို မင်းညီက ပြောပြပါသကွယ်၊ မောင်ရင့်ရဲ့သတင်းကို ကြားရတော့ ဝမ်းနည်းမိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုလိုမသေဘဲ သေရွာကပြန်လာနိုင်တယ် ဆိုတော့ ဝမ်းသာစရာပါပဲ၊ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကူညီစောင့်ရှောက်နိုင်ကြတာပေါ့'

သိုင်းဆရာကြီးက သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးအား ခင်မင်ပုံရလေသည်။

'ဒါနဲ့ ခေါနက်ရဲ့….ခု ဒီကောင်တွေက ငါ့ဆီကသိုင်းကျမ်းကို လာတောင်းကြတာကွ၊ ငါက မပေးနိုင်ဘူးဆိုတော့ ဗိုင်းတိုက်ကြတာပဲ၊ အဲဒါ ဘာသိုင်းကျမ်းလဲ၊ ငါ့ညီ သိလား'

ဆရာကြီးဟန်ယူနဲ့ ဝန်းလဲ့တို့ နှစ်ဦးစလုံးက တစ်ဦးကို တစ်ဦးကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ကြလေသည်။

'သိပ်သိတာပေါ့ အစ်ကိုရာ၊ အဲဒါ နဂါးဂိုဏ်းသားတွေပဲပေါ့'

'အဲဒီဂိုဏ်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ'

တရားခေါ်ကား နားမလည်စွာ မျက်မှောင်ကုတ်ပြီးမေးလိုက်သည်။

'ဒီလို အစ်ကိုရဲ့'

ဝန်းလဲ့က ရှင်းပြရန် စကားချီလိုက်၏။ တရားခေါ်ကား စိတ်ဝင်စားစွာသော အသွင်နှင့် နားစွင့်လျက်ရှိ၏။ ဆရာကြီးဟန်ယူကားမူ ပြုံးနေမြဲ။

'မဟာဗီ အင်ဝိုးရွာက သိုင်းဆရာကြီးကား ဇာတ်လမ်းစတာပါပဲ အစ်ကို'

ဝန်းလဲ့ကား လက်သီးတိုးပြီး ပြောရာ တရားခေါ်လည်း သိုင်းဆရာကြီးအား ကြည့်လိုက်မိစဉ် ဆရာကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

'ဆရာကြီးတို့ရွာမှာ မိုးခေါင်လို့ ဒီနှစ် ရွာသူရွာသားတွေ ဒေါက်ပဲသီးနဲ့ အစာရေစာ ရှားပါးပြတ်လတ်ကျန်တယ်

အစ်ကို၊ ဒါနဲ့ ဆရာကြီးက သူ့ဆီမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ သိမ်းဆည်းထားတဲ့ မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင်ကျမ်း မဟာကြီးရှိတဲ့ အရပ်ကို ညွှန်နိုင်တဲ့ မြေပုံတစ်ချပ်ကို အရှေ့ကျွန်းသခင်ကြီးဆီမှာ ထုတ်ရောင်းဖို့ အချိန်းအဆို လုပ်ကြတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီကရတဲ့ငွေနဲ့ ရွာအတွက် စားရေရိက္ခာတွေဝယ်ခဲ့လို့ သားဖြစ်သူနဲ့ ရွာသားနှစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်တယ်၊ အဲ….လမ်းခရီးမှာ လူဆိုးတွေရဲ့ လုယက်ခြင်းခံလိုက်ရတယ်၊ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်က ရောက်သွားပြီး ကူညီတော့ ကျွန်တော်ပါ ဒီဇာတ်လမ်းထဲပါလာရတာပေါ့'

'မင်းရဲ့ ညီကား စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ လူကောင်း တစ်ဦးပဲကွယ်'

ဆရာကြီး ဟန်ယူကား ကြားဖြတ်ဝင်ပြောသဖြင့် ခေါနက်ကား ပြုံးလေသည်။

တရားခေါ် ချိန်လင်ဟိုးကမူ ညီဖြစ်သူ၏ ကောင်းသတင်းအတွက် ဂုဏ်ယူသောအကြည့်နှင့် ကြည့်ရှာသည်။

'ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ကား လုသွားတဲ့လူတွေဆီ လိုက်ရာက ဒီမြေပုံကို နဂါးနက်ဂိုဏ်းဆီ ရောက်သွားကြောင်း သိရတော့တယ်၊ ဒီနဂါးနက်ဂိုဏ်းချုပ်နာမည်က ဇောင်ရမ်းတဲ့အစ်ကို၊ သူတို့နဲ့ ကျွန်တော်တိုက်တော့ မနိုင်လို့ ထွက်ပြေးခဲ့ရတယ်၊ မြေပုံလဲ ပြန်မရခဲ့ဘူး၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဖူယန်ရဲ့ မျက်လုံး နှစ်လုံးကို ကုသနိုင်တဲ့ နတ်ရေစင်ကား ပန်းတစ်ရာတောင်ပေါ်မှာ ရှိတယ်။

'ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ ပန်းတစ်ရာ ဘွားဘွားနဲ့ တိုက်ကြရပြီတယ်၊ ကျွန်တော် ရှုံးပြီး ချောက်ထဲကျသွားတယ်၊ ကံကောင်းလို့ မသေတဲ့အပြင် မမျှော်လင့်တဲ့ မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင်ကျမ်းမဟာ စာအုပ်ကိုပါ တွေ့ရှိခဲ့ရတော့တယ်၊ အဲဒီမှာ ခုနက မြေပုံရသွားတဲ့ နဂါးနက်ဂိုဏ်းသားတွေ ရောက်လာတော့တာပဲ၊ သူတို့က ကျွန်တော့် ဆီက ကျမ်းကို တောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်က မပေးတော့ ဝိုင်းတိုက်ကြတယ်၊

'ပန်းတစ်ရာ ဘွားဘွားက ကျွန်တော့်ဘက်က အသေခံတိုက်ပေးလို့ ကျွန်တော် လွတ်မြောက်လာခဲ့ရတာပဲ၊ ဒါနဲ့ ဒီဂိုဏ်းကလူတွေက တရားခေါ် ချန်လင်ဟိုးဆီမှာ သိုင်းကျမ်းရှိတယ်လို့ ယင်နေကြတာ၊ ကျွန်တော်က မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး နေခဲ့တာကိုး၊ ဇာတ်လမ်းက အဲဒါပဲပဲ အစ်ကို'

ဝန်လဗ်က သူ့ဇာတ်လမ်းရှည်ကြီးကို အကျဉ်းချုံးလျက် ပြောပြလိုက်၏။

'အင်း....ဒါကြောင့် အစ်ကို့ဆီမှာသိုင်းကျမ်းလာတောင်းတာကိုး'

တရားခေါ်က ခေါင်းကို ငုညိတ်ညိတ်လုပ်ကာ သဘောပေါက်စွာ ပြောသည်။

'ဒါနဲ့ အစ်ကို့ကို စိတ်အဝင်စားရဆုံး သတင်းတစ်ခုပြောရဦးမယ်'

'ဘာများလဲ ခေါ်နက်ရယ်၊ ပြောစမ်းပါဦးကွ'

တရားခေါ်က ညီဖြစ်သူအား ချစ်ခင်စွာသော မျက်နှာအမူအရာနှင့် မေးမြန်း၏။

'တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ခုနက အစ်ကို့ကို ဝိုင်းတိုက်ခဲ့ကြတဲ့ နဂါးနက်ဂိုဏ်းသားတွေရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဇောင်ရမ်းဆိုတာ သေွးလက်ဝါး ဇူရောင်ပါပဲ အစ်ကို'

'ဘာ....သွေးလက်ဝါး ဇူရောင်'

* * *

တရားခေါ်၏ အံ့ဩမှုဖြင့် မေးမြန်းလိုက်သော အသံက ကျယ်လောင်သွား၏။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ သူဟာ ဒုစရိုက်မျိုးစုံ ကျူးလွန်ပြီး နဂါးနက်ဂိုဏ်းကို တည်ထောင် ဇာတ်မြှုပ် နေခဲ့တဲ့သူပါပဲ'

'ခု သူတို့ဂိုဏ်းက ဘယ်မှာလဲ၊ သွားတိုက်ကြမယ်'

ဝန်းလဗ်က ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းပြီး....

'နဂါးပတ်တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ လူတို့စခန်းရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သွေးလက်ဝါးက အတွင်းအား အလွန်ကောင်းမွန်ပြီး သိုင်းအဆင့်မြင့်တဲ့ သိုင်းဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်တယ်၊ ကျွန်တော်တောင် ပန်းတစ်ရာ ဘွားဘွားက အသေခံတိုက်ပေးလို့ တာပြီး

လွှတ်လာခဲ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လဲ အဲဒီ သွေးလက်ဝါးကို လက်စားချေနိုင်ဖို့ ယောဂီဆရာကြီးထံမှာ အကူအညီ လာတောင်းနေတာပါ အစ်ကို’

သိုင်းဆရာကြီး ဟန်ယွကား ညီအစ်ကို နှစ်ဦးကြား၊ ပြုံးမြုံးပြုံးလျက် တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းဆရာကြီးက ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးအား ပြုံးရွှင်စွာ ပြောဆိုသည်။

‘မင်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးရဲ့စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းတွေကို ဆရာကြီး အကဲခတ်မိပါတယ်၊ နောက်ပြီး မင်းတို့တွေရဲ့ခံစားမှုတွေကိုလဲ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်ကွယ်၊ ဒါကြောင့် ဆရာကြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ မင်းတို့ အခင်မတန်တိုက်ချင်နေတဲ့ သွေးလက်ဝါး ဇူရှောင်ဆိုတဲ့ သိုင်းသမားဟာ တစ်ချိန်က အလွန်ဆိုးရွားခဲ့တဲ့ အနက်ရောင်သိုင်းသမား တစ်ဦးပဲလေ၊ ခုလဲ သူဟာ ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းကို အုပ်ချုပ်ပြီး ထင်ရာစိုင်းနေခဲ့တဲ့ လူပဲ၊ တစ်နေ့ သိုင်းလောကကို ကိုင်လှုပ်ဖို့ အကြံအစည်ရှိနေခဲ့တဲ့လူ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်ကယ်၊ ဒါနဲ့ သူ့ကို ဖြိုခွင်းဖို့ လိုလာပြီ၊ သိုင်းလောကမှာတော့ သူ့ကိုနိုင်မယ့်သူ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ရဲ့ လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို ခံနိုင်တဲ့လူ ရှားတယ်ကွယ်၊ ဆရာကြီးဟာ သိုင်းလောကကို စွန့်လွှတ်ခဲ့တာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီပဲ၊ ခုဘော့ မင်းတို့ ညီအစ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိုင်းလောကထဲ တတ်စွမ်းတဲ့ ပညာနဲ့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ပေတော့မှာပဲ၊ ကဲ....ကဲ...ရွာကို ပြန်ရအောင်၊ ရွာရောက်ရင် ဆရာကြီးစီစဉ်ပေးပါ့မယ်’

ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး၏ မျက်လုံးများဝယ် မျှော်လင့်အားတက်မှုများဖြင့် အရောင်ဖိတ်တောက်လျက် ရှိတော့၏။

(၆၂)

မိုးအောက်မြေပြင်သိုင်းဘုရင်

သိုင်းဆရာကြီး ဟန်ယူ၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် တရားဓားချန်လင်ဟိုးနှင့် ဓားနက်ဝန်းလဂ တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးမှာ အင်ဝိုရွာလေးသို့ လိုက်ပါခဲ့လေသည်။

သူတို့သုံးဦး ရွာထိပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ရွာသားတစ်ဦး၏ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက်မှုကြောင့် တစ်ရွာလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေရာ ကလေးရောလူကြီးပါမကျန် ထွက်လာကြပြီး ကြိုဆိုကြတော့သည်။

'ဟော....ဆရာကြီးတို့ ပြန်လာကြပြီလား၊ ဧည့်သည်တွေလဲ ပါလာတယ်'

တရုတ်ဘေးချန်လင်ဟိုးမှာ အံ့အားသင့်စွာ ငေးကြည့်မိ၏။

'ဟာ....ဝန်းလီဆရာလေး ပြန်ပါလာတယ်ကွ'

ရွာသားတစ်ဦးက အော်ပြောလိုက်ရာ ရွာသားများမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခုပ်လက်ဝါးများပင် တီး၍ ကြိုဆိုကြ၏။

ရှေ့ဆုံးမှ မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး ပြေးလာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

'အို....ဟန်ဝေ၊ ညီမလေး'

ဝန်းလီ၏နှုတ်မှ ရေရွတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

'အဲဒါ သမီးလေး'

သိုင်းဆရာကြီးဟန်ယူက တရုတ်ဘေးကို ပြောပြသည်။

မိန်းကလေးက အပြေးအလွှား လာပြန်၏။

'သူတစ်ယောက်တည်းလား ဆရာကြီး'

တရုတ်ဘေးက မေးမြန်းလိုက်ရာ သိုင်းဆရာကြီး၏မျက်နှာမှာ ညှိုးငယ်သွားသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

'မိတဆိုးလေးပါကွယ်၊ သနားစရာ မိန်းကလေး'

မကြာမီ မိန်းမပျိုလေးက သူတို့အနီးသို့ မောပန်းကြီးစွာ ရောက်ရှိလာ၏။

'ဘာလို့ ပြေးလာရတာလဲ သမီးရယ်၊ မောလှပါတယ်'

ဆရာကြီးက သမီးဖြစ်သူ၏မောဟိုက်နေသည်အား မကြည့်ရက်သဖြင့် ပြော၏။

'အို....သူများတွေ အရင်ဦးသွားမှာ စိုးလို့ပေါ့'

သူမက ဝန်းလီအား တစ်ချက်စောင်းငဲ့ကြည့်လျက် ပြောလိုက်သဖြင့် ဓားနက်က သူ့အား ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

တရုတ်ဘေးက မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် သူတို့နှစ်ဦး၏ အပြုအမူကို တွေးဝေလျက် စဉ်းစား၏။

သို့နှင့် ရွာသားအချို့နှင့် ကလေးများ သူတို့ထံရောက်ရှိလာကြသည်။

'ဟေ့....ဆရာလေးဓားနက်....နေကောင်းလား'

'ကောင်းပါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ရော ထမင်းစားပြီးပြီလား'

'ဟဲ....ဟဲ....ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ ဆရာလေး၊ မစားရသေးဘူးလေ'

သူက ရှက်ရှက်နှင့် အမှန်အတိုင်း ဖြေလိုက်သဖြင့် ကျန်သော ရွာသားတို့က ဝါးခနဲ ရိုင်းရယ်ကြကုန်သည်။

အတန်ကြာ လျှောက်မိကြလျှင် ဆရာကြီးဟန်ယူတို့၏ အိမ်လေးသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

'ကဲ....ကဲ.... ပြန်ကြ ပြန်ကြ၊ မင်းတို့ဆရာလေး ဒီရွာမှာ ကြာဦးမှာပဲ ဟုတ်လား၊ တို့များ လုပ်စရာကိုင်စရာလေးတွေ ရှိသေးတယ်'

ဆရာကြီးဟန်ယူက ရွာသားများနှင့် ကလေးတို့အား ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး နှင်လွှတ်နေလေသည်။

'အင်း.... ငါ့ညီကိုတော့ တစ်ရွာလုံးက ခင်နေကြတာပဲ၊ တယ်ဟုတ်ပါလားကွ'

တရုတ်ဘေးက အံ့သြစွာဆိုလိုက်သဖြင့် ဆရာကြီးက....

'ခင်ဆို ဒီရွာရဲ့ ကယ်တင်ရှင်တစ်ဦးလေ၊ ဒီရွာမှာ အစာရေစာငတ်နေတုန်း သူက လှေငါးကောင်နဲ့ အစာရိက္ခာတွေ ယူဆောင်လာတာကို၊ ခုတော့ ဘာမှမပါလာတော့ လက်ချည်းပြန်ကြပေါ့၊ ဟား....ဟား....ဟား'

ဆရာကြီးက သူ့စကားသူ သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်မောလေသည်။

'အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရယ်၊ သူတို့ အစ်ကိုလီကို ခင်ကြပါတယ်'

မိန်းကလေးက ရွာသားများကို ထိသဖြင့် ဖခင်အား ဝင်ရောက်ပြောဆို၏။

'အလကားပြောတာပါ သမီးရယ်၊ သူတို့တွေ ဝန်းလီကို စာကယ်ခင်မင်ကြတာ ဖေဖေသိပါတယ်ကွယ်'

သည်တော့မှ ဟန်ဝေမှာ မျက်နှာလေး ပြန်လည်ပြုံးရွှင်လာတော့သည်။

'ကဲ....ကဲ.... သမီးလဲ ဧည့်သည်တွေစားဖို့ တစ်ခုခု လုပ်ခဲ့ပါဦးကွယ်'

ဆရာကြီးဟန်ယူက သမီးဖြစ်သူကိုပါ အနားမှ နှင်လိုက်လေသည်။ ထိုနောက် သူတို့သုံးဦးသား ဝိုင်းထိုင်ပြီး စကားပြောကြ၏။ တရုတ်ဓားချန်လင်ဟိုးက စတင်ပြောလေသည်။

'သွေးလက်ဝါးဗူခရင်ဆိုတဲ့ မိစ္ဆာကောင်ကို လက်စားချေဖို့ ဘာငဲလုပ်ရလုပ်ရ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုက လုပ်ဖို့ အသင့်ပါပဲဆရာကြီး'

'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်တို့အသက်ကို အဲဒီကိစ္စအတွက် အပ်နှင်းထားပါတယ်'

ဓားနက်ဝန်းလီက အားတက်သရော ဝင်ရောက်ထောက်ခံသည်။

ဆရာကြီးဟန်ယူက ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး၏ စကားများကို ကြားသောအခါ ပြုံး၏။

'အေး....မင်းတို့ညီအစ်ကို ဘယ်လောက် စိတ်ဓာတ်သန်နေကြလဲဆိုတာ ဆရာကြီး အကဲခတ်မိပါတယ်၊ မင်းတို့ကို ဆရာကြီး မကူညီမီ ဆရာကြီးအကြောင်း ပြောပြမယ်၊ နားထောင်ကြကွယ်'

'ပြောပြပါ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဝင်စားကြပါတယ်'

ချန်လင်ဟိုးက စကားကို ထောက်လိုက်ရာ ဆရာကြီးမှာ သူ့အကြောင်းအချို့ကို ပြောပြလေတော့သည်။

သိုင်းသမားချင်ပိုးသည် လူရွယ်တစ်ဦးဖြစ်၍ သိုင်းပညာရပ်ကို အလွန်လေ့လာလိုက်စားသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သိုင်းပညာအစွမ်းထက်လှသူဖြစ်ရာ သိုင်းလောကဝယ် မသိသူမရှိလောက်အောင် ထင်ရှားခဲ့၏။ ရွယ်တူတန်းတူ၌ သူ့အား မည်သည့်သိုင်းသမားများမှ ယှဉ်မရနိုင်သည့်ပြင် ဆရာကြီးအဆင့် သိုင်းပညာရှင်များကိုပင် ယှဉ်နိုင်သည့် အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်လာ၏။

သူ၏ စိတ်ထဲတွင်လည်း တစ်နေ့ဝယ် သိုင်းဘုရင်တစ်ဦး ဖြစ်လာရမည်ဟု ရည်ရွယ်ချက် ထားရှိခဲ့သည်။ မာန်မာနလည်း ကြီးမားသူ ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူကား မိဘစကားအား မပယ်ရှားဝံ့သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်သည့်ပြင် မိဘများကိုလည်း ချစ်ခင်လေးစားသူ ဖြစ်သော ကြောင့်ပင်။

လူမှုန်းသိတတ်စကတည်းကပင် သိုင်းပညာကိုသာ တစိုက် မတ်မတ် လေ့လာဆည်းပူးခဲ့သော သူ့အား မိဘများက ငယ်စဉ်ကပင် စကားကမ်း လှမ်းခဲ့ထားဖူးသော မိတ်ဆွေများ၏ သမီးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ပေးလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့ တွင် သားဖြစ်သူအား မိဘများက စကားပြောဆိုကြသည်။

'သားရေ....သားလဲ အရွယ်ရောက်လာပြီကွယ်၊ သား ကြည့်ရတာလဲ တစ်နေ့လဲသိုင်း တစ်နေ့လဲသိုင်းနဲ့သာ အချိန် ကုန်နေတော့တာပဲ၊ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ မျက်နှာမလွှဲခင် သားကို မိတ်ဆွေတစ်ဦးရဲ့ သမီးလေးနဲ့ လက်ထပ်ပေးချင် တယ်ကွယ်၊ သားသဘော ဘယ်လိုလဲဟင်၊ မိန်းကလေးက လိမ္မာရေးခြားလဲရှိတဲ့ မိန်းကလေးကွယ့်'

ချင်ပိုးမဲ့ ရင်ထဲ၌ ဒိန်းခနဲလှုပ်ခါသွား၏။ သူ့ရည်မှန်းချက် ပျက်စီးဖို့ ဖြစ်လာရသည်ဟု သူယူဆသည်။ သူကလုံးဝ မလို သား၊ ရည်မှန်းချက် အပျက်မခံနိုင်။ ထို့ကြောင့် မိခင်နှင့် ဖခင်အား အချိုသတ်ကာ ပြန်လည် ဖျောင်းဖျလိုက်ရသည်။

'ဟာ....မေမေတို့ကလဲဗျာ၊ သားက ငယ်သေးတာပဲ၊ အမေတို့အဖေတို့နဲ့ နေထိုင်ရတာ ဘာရှိသေးလို့လဲ၊ အိမ်ရာ

ထောင်လိုက်ရင် မိဘတွေနဲ့ ခွဲနေရမှာလေ၊ သားမလိုချင် သေးပါဘူး၊ အမေတို့အဖေတို့နဲ့လဲ နေချင်ပါသေးတယ်'

သူ့စကားက မိဘများ လက်ခံချင်စရာ စကားဖြစ်၏။

'အင်း...မိဘများကတော့ သားကို ဇနီးနဲ့သားသမီးနဲ့ မြင်ချင်ကြတယ်၊ သား ခုလုပ်နေတဲ့ သိုင်းနဲ့ချည်း အချိန်ကုန် မခံနဲ့ သားရယ်'

'မှန်ပါတယ်၊ တစ်နေ့ အမေတို့အဖေတို့ ဆန္ဒပြည့်ဝပါ စေ့မယ် ခင်ဗျာ'

သို့ဖြင့် ထိုစဉ်က မိဘများမှာ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း အချိန်ကို စောင့်၏။ သို့သော် နောက်တစ်နှစ်၌ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ လူကြီး ရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်၏။ ထိုအခါ မုဆိုးမကြီးမိခင်က သူ့ အား အကျပ်ကိုင်လေတော့သည်။

'ကဲ....ဒီနှစ်တော့ ငါ့သား အမေ့စကားကို မငြင်းနဲ့တော့ ကွယ်၊ မင်းရဲ့အဖေတော့ သူမြင်ချင်တဲ့ သားရဲ့အိမ်ထောင်စု လေးကို မြင်မသွားရရှာဘူး၊ အေး....အမေလဲ အဲဒီလို အဖြစ် မျိုး မရောက်ချင်ဘူး၊ မေမေမသေမီ ငါ့သားရဲ့ မိသားစုကို မြင်ချင်တယ်'

နောက်ဆုံးတော့ မိခင်ကြီး၏ စိတ်ဆန္ဒကို မဆန့်ကျင်လို သဖြင့် လက်ခံခဲ့ရလေသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ထဲ၌ သူသည် မိန်းမ ကြောင့် သူ၏ သိုင်းပညာရပ် ဆည်းပူးရာတွင် အနှောင့် အယှက် ဖြစ်ရသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆနေဆဲရှိ၏။

မိခင်ကြီးမှာလည်း သူ အိမ်ထောင်ပြုပြီး နောက်တစ်နှစ်၌ ပင် ကွယ်လွန်သွားပြန်၏။ ထို့ကြောင့် မိဘများ၏ နေထိုင်ရာ

ဒေသကို စွန့်လျက် သိုင်းပညာရပ်များကို လျှို့ဝှက် လေ့ကျင့်သဖြင့် ပန်းတစ်ရာ ချောက်လျှိုထဲသို့ သွားရောက်ကာ လေ့ကျင့် ဆည်းပူးလေသည်။ မိန်းမ ဖြစ်သူကား သူ့အား အစစအရာရာ ဖြည့်ဆည်းကူညီ၏။ အန္တိတာ အနစ်နာလည်းခံ၏။ မိန်းမပီသစွာ ဝတ္တရားကျေ၏။ ဂူထဲဝယ် နေထိုင်ပြီး ယောကျ်ားဖြစ်သူ၏ ဆန္ဒသဘောအတိုင်း နေထိုင်လေသည်။

သိုင်းသမား ချင်ပိုးမှာ ဇနီးသည်အား ရှိသည်ဟုပင်မထင်မှတ်၊ တစ်မိုးသောက်လို့ တစ်နေကုန်သည်အထိ သိုင်းပညာနှင့်သာ ပျော်မွေ့နေ၏။

ထိုအချိန်၌ သူက မိုးအောက်ကမြေပြင်သိုင်းဘုရင် ကျမ်းမဟာကို တီထွင်ပြုစုနေခဲ့သည်။

မိန်းမ ဖြစ်သူမှာလည်း ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိလာခဲ့လေသည်။

မပေါ့မပါးနှင့် နေ့စေ့လစေ့ ဖြစ်လာသောအခါဝယ် ဇနီးသည်က သူ့အား မေတ္တာရပ်ခံသည်။

'အစ်ကိုချင်ရယ်....ညီမ နေ့စေ့လစေ့ဖြစ်လာတဲ့အခိုက်မှာတော့ အစ်ကို့သိုင်းလေ့ကျင့်မှုကို ခဏရပ်တန့်ပြီး အနားမှာ နေပေးပါလား ဟင်'

မိန်းမဖြစ်သူ၏စကားက သူ၏ရည်ရွယ်မှုကို ပျက်ပြားစေသော စကားများဟု ထင်သည်။ သူက မျက်နှာမဲ့လိုက်ပြီး....

'ဟာ....မင်းကလဲ အင်မတန်ရှုပ်တာပဲကွာ၊ ငါ့ရဲ့သိုင်းလေ့ကျင့်ချိန်တွေကို အပျက်မခံနိုင်ဘူး၊ ကမ္ဘာဦးလူတွေတုန်းက

ဘယ်သို့လုပ်မလဲ လယ်ထွန် တောင်ယာစိုက်နေရင်း ကလေးမွေးသွားကြတာပဲ၊ ယောကျ်ားမလိုဘူးကွ နားလည်လား'

ဇနီးသည် ဖြစ်သူက အန္တိတာ အနစ်နာခံသော်လည်း ချင်ပိုးကမူ သူ၏သိုင်းပညာမှတစ်ပါး ဘာကိုမှဂရုမစိုက်ချေ။

(၆၇)

သူ၏စိတ်ထဲဝယ် သိုင်းလောက၌ တစ်နေ့ သိုင်းဘုရင် အဖြစ် ဘွားခနဲပေါ်ပေါက်လာသူဖြစ်ရမည်ဟုရည်ရွယ်လျက် အပြင်းအထန်လေ့ကျင့်နေလေသည်။ အိပ်ချင်လို့အပင် မဟန် နိုင် မတတ်နိုင်မှ အိပ်သဖြင့် အလွန်အကျွံမှ ဖြစ်လာလေ သည်။

ဇနီးဖြစ်သူခမျာ ယောကျ်ားဖြစ်သူ၏ ဥပေက္ခာပြုမှုနှင့် သည်သိုင်းကြောင့် သူမအား ထိုသို့စိမ်းကားရက်စက်သည်ဟု ထင်ပြီး သိုင်းပညာရပ်ကိုပါ မကြည့်ချင် မမြင်ချင်အောင် မုန်းတီးရွံရှာနေတော့သည်။

သည်လိုနှင့် ဇနီးသည်၏ကိုယ်ဝန်မှာ နေ့စေ့လစေ့ ဖြစ်လာ၏၊ ထိုနေ့ကလည်း ချင်ပို့းက ထုံးစံအတိုင်း ဂူအပြင်ဘက်၌ လေ့ကျင့်မှုပြုလုပ်နေ၏။

သိုင်းကွက်အသစ်အဆန်းတစ်ခုကို တွေ့ရှိထားသဖြင့် စိတ်ဝင်တစား လေ့ကျင့်နေ၏။ သူ၏ ထိုသို့ပင် သိုင်းကွက်သစ်များ ရရှိလာပြီဆိုလျှင် ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ အိပ်ဖို့ပင်မေ့နေတတ်ခဲ့၏။ မိန်းမဆိုသည်ကိုမူ ရှိသည်ဟုပင်သဘောမထားပေ။

ထိုနေ့ကလည်း ထိုနည်းနှင်နှင် အရာရာ မေ့လျော့ကာ လေ့ကျင့်နေစဉ် ဂူဘက်မှ အော်သံကြားရလေသည်။

'အစ်ကိုချင်....အစ်ကိုချင် ကယ်ပါဦးရှင်၊ ကျွန်မ....ကျွန်မ ကလေးထွက်တော့မယ် ကယ်....ကယ်ပါဦး၊ အမယ်လေး...နာလိုက်တာ လုပ်....လုပ်ပါဦး ဟီး ဟီး ဟီး'

သူမ၏ အော်ဟစ်ညည်းညူသံများအား ကြားနေရလေသည်။ သို့သော် သူ့အမလှုပ်၊ နားနှင့်ကြားနေရသော်လည်း အာရုံထဲမရောက်၊ မည်သို့မျှမခံစားရ။

ရင်မှဖြစ်သောသွေးထက် ချွေးမှဖြစ်သည့် သိုင်းပညာကိုသာ ပို၍အာရုံထား စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိသည်။

'အမယ်လေး....အစ်ကိုချင်ရဲ့ လာကြည့်သို့လှည့်ပါဦး၊ ကျွန်မ ကျွန်မ သေရတော့မယ်ရှင့်'

နာကြည်းလွန်းသဖြင့် ငိုရှိုက်အော်ဟစ်နေသည့် ဇနီးသည်အား သူ၏ ပိုသည်ဟု ယူဆသည်။ သည့်သားမွေးခြင်းမှာ

သဘာဝအလျောက် ပြီးသည်ဟုလည်း သူ နားလည်ထားသည်။

တိရစ္ဆာန်တွေ ရွေးကျောက်ခေတ်ကလူသားတွေ ထိုသို့ပင် တစ်ဦးတည်းအထီးကျန်ကာ သည့်ကိစ္စများကို ဖြေရှင်းခဲ့သည် ချည်းပင်။

လူသားလာဖြစ်သည်နှင့် ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာချည်း ထွန်းကားလာသည်နှင့် သည်မိန်းမတွေ ပိုကဲ အခွင့်အရေးယူလာကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူတွေးသည်။

သဘာဝအရမွေးမည်၊ သဘာဝအရ ပြန်လည်ဖြစ်တည်မည်။ ယောကျ်ားဆိုတာ ဘာလုပ်တတ်တာမှတ်လို့၊ မလိုအပ်ဟု သူယုံကြည်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ဘာသာ အော်ချင်သလောက်အော် သူကမူ နားရှိ၍သာကြားလိုက်ရသည် စိတ်အာရုံထဲမရောက်။

'အစ်ကိုချင်....ရှင် ရှင် မလာတော့ဘူးလား၊ကျွန်မ ကျွန်မ သေ သေ သေရတော့မယ်'

တကယ်လည်း ကိုယ်ဝန်သည်မှာ မမွေးနိုင်ဘဲ သေလုမြောပါးဖြစ်နေရှာ၏။ ယောကျ်ားတစ်ဦး၏အကူအညီလိုအပ်နေ၏။ အနည်းဆုံး စိတ်ဓာတ်အား ပေးမအား ပေးဖို့လိုသည်။

ခုတော့ စိတ်တက်ကြွရမည့်အစား နာကြည်းမှုများက ဖိစီးလာခဲ့သည်။ သွေးနုနု သားနုံနုကလေးဝယ် ဒေါသများအား မခံချင်ဖြစ်မှုများက ပြင်းထန်စွာပေါက်ကွဲလာခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူမက ရင်သွေးလေးအတွက် အားကုန်ထုတ်သုံး၍ အသည်းထုတ်လိုက်ပြီး စိတ်ကမ္ဘာ့ယောကျာ်း ခေါင်ပွန်းဖြစ်သူအား ကျိန်ဆဲသွားခဲ့ပြီး အသက်ကုန်ဆုံးသွား တော့သည်။

'ဒီလောက် ရက်စက်စိမ်းကားတဲ့ ယောကျာ်း၊ သူ့ရဲ့ ဗိသုံ၊ပညာရပ်တွေ သိုင်းစွမ်းတွေ ပျောက်ပြီး ခွန်အားတွေ ဆုတ်ယုတ်တဲ့လူဖြစ်ပါစေ'

မိခင် ဖြစ်သူကား အသက်ဝိညာဉ် ကွယ်သွားလေသဖြင့် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားသော်လည်း မွေးကင်းစကလေးမှာမူ အသက်ဝင်လာသဖြင့် လူ့လောကထဲ၌ စတင်တိုက်ပွဲဝင်ခြင်း ကို ပြုလုပ်လေတော့သည်။

'အူဝဲ....အူဝဲ—အူဝဲ'

မွေးကင်းစလေးက အဆက်မပြတ် ငိုကြွေးမှုဖြင့် သောကမံ အား စတင်အခံလေတော့သည်။

'ဟင်'

သိုင်းကျွက် အသစ်တစ်ကွက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော ချင်ပိုး အဖို့ ထိုအသံက အသစ်အဆန်း ဖြစ်နေသဖြင့် ရုတ်တရက် ငိုင်သွား၏။

ဇနီးသည်ဖြစ်သူ၏ အသံများကလည်း မကြားရတော့၊ သူ၏ သိုင်းလေ့ကျင့်မှုများက အသိအလျောက် ရပ်တန့်သွား ခဲ့သည်။

သူ အံ့ဩသွားရ၏။ သူ့စိတ်ထဲ၌ သိုင်းပညာနှင့် ပတ်သက် ၍ သူ့အား မည်သူကမှ နှောင့်ယှက်ဟန့်တားနိုင်မည် မဟုတ်

ဟု ထင်ထားခဲ့၏။ သည်အတိုင်းအညီး သူက နေထိုင်ကျင့်သုံး ခဲ့ပေသည်။ ယခုသော် ယခု သူ၏မသိစိတ်က အလိုအလျောက် ရပ်ဆိုင်းသွားစေခဲ့သည့်အတွက် သူကိုယ်တိုင် အံ့အားသင့်သွား မိသည်။

စိတ်ထဲ၌လည်း အူစဲ အူဝဲဟူသည့် ငိုကြွေးသံတို့က ရင်ကို ဆောက်တည်ရာမဲ့စေသည်။

သူ့ခြေလှမ်းတို့က မိန်းမ ငိုကြွေး ညည်းညဲ့နေစဉ်တုန်းက တောင့်ခံထားနိုင်ကြသော်လည်း ရင်သွေးကလေး တစ်ဦး၏ ငိုကြွေး အော်ဟစ်သံကိုမူ ခံနိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

တုံ့ပြန်မှုများကလည်း ရက်စက်မှု၊ ဥပေက္ခာပြုမှု အေးစက်မှုတို့ မဟုတ်ကြ။ သနားခြင်း၊ ညှာတာခြင်း၊ မေတ္တာသက်ဝင်ခြင်းတို့သာလျှင် ဖြစ်နေ၏။

ဇနီးသည်၏ အသက်ဘေးအန္တရာယ်အား စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုထက် ကလေးမွေးကင်းစ၏ ဟစ်ငိုကြွေးသံတို့က ပို၍ သူ့အား ရိုက်ခတ်လှုပ်ရှားစေခဲ့သည်။

ဂူထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ တုံးလုံးပက်လက် လဲကျ သေဆုံးနေသော ဇနီးသည်နှင့် သွေးရဲရဲသံရဲရဲထဲ၌ ကိုယ်တုံးလုံးလေးနှင့် သွေးစများပေကျံနေသည့် မွေးကင်းစလေးကို တွေ့ရှိရလေသည်။ လျင်မြန်စွာ သူ ကောက်ချီလိုက်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ရင်ခွင်နှင့် ထွေးထားလိုက်မိ၏။ ကလေး အငိုတိတ်သွားခဲ့လေသည်။

'အို....မိန်းကလေး၊ သမီးလေး....ငါ့သမီးလေး'

သူ့နှုတ်မှ မမျှော်လင့်ဘဲ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ထို့နောက် လက်ထဲဝယ် ကလေးကို လှုပ်ယမ်းချော့နေမိသည်။

ရင်ထဲ၌လည်း မေတ္တာစေတ်များ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ဖခင်စိတ်တို့က တောင်ကျရေနှယ် တသွင်သွင်စီးဆင်းလာသည်။

'အင်း....ငါ့သမီးလေးက သနားစရာကွယ်'

ဖြူဖွေးနုငယ်လှသည့် ကလေးအား သေချာစွာ ရှုကြည့်ကာ ချင်ပိုး စုတ်သပ်လိုက်မိပြန်သည်။

'အူဝဲ ...အူဝဲ'

ကလေးက အသံကုန် ငိုကြွေးပြန်လေသည်။

'ဟင်....သူငိုနေပြီ၊ ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ'

ရင်ငွေ့ သူပေးမိ၏။ လှုပ်ယမ်းချော့မော့၏၊ နှုတ်မှလည်း သို့မြည်မိ၏။ ကလေးကား မဘိတ် ငိုမြဲငိုဆဲ။

'အူဝဲ....အူဝဲ'

'အော့....အော့....အော့....သမီးရယ် မငိုပါနဲ့'

ကလေးက သည်လောက်နှင့် မရချေ။ ဆက်လက် တိုက်ပွဲဝင်ပြန်သည်။

'အူဝဲ....အူဝဲ'

ဂူထဲ၌ ကလေး၏ ငိုကြွေးအော်မြည်သံများက ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

တကယ်တော့ သူ့ဘဝသို့ ရောက်ရှိလာသည့် လူသားတစ်ဦး၏ ရှုန်းကန်လှုပ်ရှားမှု အစတည်း။ တောင်းဆိုမှုတည်း။ ကလေးက သူ၌လိုအပ်သည့် မိခင်၏နို့ချိုကို စို့သောက်လိုခြင်းတည်း။ သိုင်းပညာရှင်လေး ချင်ပိုးမှာ ထိုအချိန်ထိ မတွေးမိသေးပေ။ ကလေးက ငိုကြွေးရင်း သူ့လက်ချောင်းများအား ပါးစပ်ထဲသို့ သွင်းလျက် တပြွတ်ပြွတ်နှင့် စို့၏။

'အို....ကလေးက နို့ဆာနေတာပဲ၊ ဟား....ဟား'

သူ သဘောကျစွာရယ်ရင်း ဇနီးသည်၏ရင်ခွင်ထဲ နို့ကို လှစ်၍ ပါးစပ်နှင့် တပ်ပေးလိုက်၏။

ကလေးမှာ သေဆုံးနေရှာသည့် မိခင်၏နို့ကို အားပါးတရ ပကာမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သောက်စို့သည်။

ချင်ပိုး အငမ်းမရ နို့သောက်စို့နေသည့် သမီးလေးအား ငုံ့ကြည့်လျက် ပီတိများ စိမ့်ယိုစီးကျမိ၏။

သမီး နို့စို့နေရှာသည်မှာ အလွန်သနားစရာကောင်း၏၊ ချစ်ချင်ဖွယ်လဲ ရှိသည်။ ချစ်စရာသမီးလေး ရှုမဝနိုင်သည့် ရင်သွေး။

'ဟင်....သူ....သူ....ခုလောက်ကြီးတော့ နောက်တစ်ကြိမ် မှိနို့က ထွက်ပါဦးတော့မလား ဘုရား....ဘုရား'

ကလေး၏နို့ချိုသောက်စို့ဖို့ သူ စတင်ပူပန်မိလေပြီ။ ဇနီးသည်က သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် နို့ရည်ထွက်ဖို့ဆိုသည်မှာ မျှော်လင့်စရာ မရှိ။ နို့အုံထဲရှိ နို့ရည်တို့ကိုသာလျှင် သမီး ကုန်စင်အောင်စို့ချင် စို့လို့ရနိုင်မည်။

နောက် သည်နို့ရည်များက သေဆုံးပြီဖြစ်သော မိန်းမ တစ်ဦး၌ မည်သို့ ရောက်ရှိလာပါတော့မည်နည်း။

သူ အကြံရခက်သွား၏။ အင်း....သည်ကလေးနဲ့ သည်လှိုဏ်ထဲ ငါနေလျှင် အသက်ရှင်ဖွယ်ရာ မရှိနိုင်ဟု တွေးမိပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် လူ့အသိုက်အဝန်းထဲ ပြန်၍ ပထမဦးဆုံး အကြိမ် စဉ်းစားမိသည်။ လောလောဆယ်တော့ တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်၏နို့ရည်ကို တိုက်ကျွေးထားရမည်ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ချင်ပိုး ဇနီးသည်၏နို့ရည် မကုန်ခန်းမီ နို့တိုက်သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်ကို ဖမ်းဆီးနိုင်ဖို့ အရေးကြီး၏။ ထို့ကြောင့် ဇနီးသည်၏အလောင်းရင်ခွင်ထဲ၌ ထားရစ်လျက် သွားအောင် ရှာဖွေဖမ်းယူရန် အမြန်ဆုံး ထွက်လာခဲ့သည်။ သိပ်ကြာကြာ မရှာဖွေရ၊ လှိုဏ်ထဲ၌ လွယ်လွယ်ကူကူပင် သမင်မ တစ်ကောင်ကို ဖမ်းဆီးရရှိသည်။ သူ ဂူထဲသို့ ပြန်ရောက်တော့

သမီးလေးမှာ နို့ရည်ဝပြီး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်စက်နေရှာပြီ ဖြစ်သည်။

သမင်မအားဂူတစ်နေရာဝယ်ကြိုးနှင့်ချည်နှောင်ထားလိုက်သည်။ သူ့ဦးနှောက်ထဲ စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ ရောက်ရှိနေခဲ့ရ၏။ သမင်မ၏နို့ရည်ကို ကလေးကစို့မစို့၊ ကြိုက်မကြိုက်ဖြစ်သည်။

သိုင်းကျင့်စဉ်ကို သူပြန်လည်လေ့ကျင့်ဖို့ စိတ်ကူးရသည်။ လေ့ကျင့်နေစဉ်တွင် ကလေးအား သားရဲ တိရစ္ဆာန်များ၏ ရန်မှ ကာကွယ်နိုင်ရန် တစ်စုံတစ်ခုပြုလုပ်ပေးမှ ဖြစ်မည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။ ဇနီးသည်နှင့်ကလေးအား ဝန်းပတ်လျက်

ကျောက်ခဲတုံးကြီးများ စီရရီချထားမည်။ ဒါမှ တိရစ္ဆာန်များ မဝင်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

တလေးမနိုးမိ သည့်မျှအလုပ်လေးကို သူ လုံ့လကူစွာလုပ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ သို့ဖြင့် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးအား စတင် မ,ယူသည်။

'ဟင်'

သူ ထိတ်လန့်သွားမိသည်။ ထပ်မ မလိုက်ပြန်၏။ ကျောက်တုံးက မရွေ့။ သူ တွန်းရွေ့ကြည့်ပြန်သည်။ ထိုနည်းနှင်နှင်ပင် မလှုပ်။

'အို...ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘုရား ဘုရား'

သူ အခြားကျောက်တုံးတစ်တုံးက မ,ရန် ကြိုးစားပြန်သည်။ ထိုကျောက်တုံးက ပို၍သေးငယ်သည်။

သို့သော် ထိုကျောက်တုံးကလည်း ပထမ ကျောက်တုံးနှယ် မရွေ့ပြန်ပေ။

'ဟင်....ဘယ် လိုဖြစ်တာပါလိမ့်'

ထို့ကြောင့် အခြားသေးငယ်သည့် ကျောက်တုံးကိုရွေ့မကြည့်၏။ မရတော့။ သူ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ခြေနှင့်ပစ်ကန်ထည့်လိုက်သည်။

'အ....အ....အ'

'ကျောက်တုံးက လွင့်စဉ် မြောက်တက်သွားရမည့်အစား သူ့ခြေထောက်မှာသာ မခံမရပ်နိုင်စွာ နာကျင်ခြင်း ဝေဒနာ ဖြစ်လျက် ကျန်၏။

'အို....ငါ့ခွန်အားတွေ ပျောက်ဆုံးကုန်ပြီ ထင်တယ်'

သူ ကျောက်လွှာတစ်ခုပေါ် ခုန်ပျံတက်လိုက်၏။

'အား'

ထိုနေရာသို့မရောက်ဘဲ ပြန်ကျသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာလေးလွန်းနေ၏။ ယခင်က သည်ကျောက်လွှာသို့ အလွယ်တကူခုန်တက်နေကျဖြစ်သည်။ သည်ကျောက်တုံးတွေလည်း အသာအယာပင် မ,တင်ထမ်းတင်နေနိုင်၏။ ခုတော့ သူ့အတွင်းအားတွေ ကုန်ခန်းသွားခဲ့ပြီ။

ချင်ပိုးက ယူကျုံးမရစွာ ထိုင်၍ ငိုကြွေးမိသည်။ သူ၏ အနှစ်နှစ်အလလမှ ရည်ရွယ်ထားခဲ့သော ရည်မှန်းချက်တို့မှာ၊ သဲထဲရေသွန်ဖြစ်ရလေပြီ။

သိုင်းလောက၌ သိုင်းဘုရင်တစ်ဦးဖြစ်ရမည်ဆိုသည့် သူ၏ ကြိမ်းဝါးမှုသည် သည့်အတိုင်းဆိုက လူရယ်စရာပင်ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။

သာမန် သိုင်းသမားတစ်ဦးနှင့် သွားယှဉ်ပြိုင်လျှင်တောင် သည်ခွန်အားနှင့်ဆိုက သူရှုံးနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

သူ ဘာကြောင့် ထိုသို့ အတွင်းအားများ ပျောက်ဆုံးကုန်ဆုံးသွားရသနည်းဟု လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားလိုက်သောအခါ၌ သူ့မှာ လေ့ကျင့်လွန်သော မှားယွင်းမှုကို တွေ့ရှိရတော့သည်။

မအိပ်မစား အာရုံကိုလွှတ်လပ်ခွင့် မပေးသော လူသားတစ်ဦးအဖို့ သွေးလေ ခတ်သဘောက မမှန်ပါလေတော့။ ဖောက်ပြန် ချွတ်ယွင်းသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ချာန်နှင့်မာန်နှင့် အာရုံနှင့် စုစည်းထားသော်လည်း စိတ်အာရုံ၌ဖြစ်လာသော ပီတိများ ကြည်နူးမှုများ ချစ်ခင်မှုများ စသည့် ခံစားချက်တို့က ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်မွေးဖွားလာသောအခါတွင် ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်ကာ ခွန်အားတို့မှာ ပျောက်ဆုံးကုန်ကြလေသည်။

အကျင့်လွန် မှားယွင်းမှုကား ကုစား၍ မရတော့လေပြီ၊

ယူကျုံးမရစိတ် နှမြောကြေကွဲသည့် စိတ်များဖြင့် ဝမ်းနည်းပက်သက် ဖြစ်နေစဉ်၌ ကလေးငိုသံ အူဝဲကို ကြားလိုက်ရသောအခါဝယ် သူ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထလာဖြစ်သည်။

'အူဝဲ အူဝဲ အူဝဲ'

ကလေးကား ငိုကြွေးသံဖြင့် တောင်းဆိုနေခဲ့ပြီ။ လောကကြီးထံ သူ၏အလိုကို ဆန္ဒပြ ငိုကြွေးခြင်းဖြင့် ပြသ တောင်းဆိုနေလေပြီ။

'အို....သမီးလေးရယ် တိတ်....တိတ်ပါကွယ်'

သူ သမင်မအား ကြိုးနှင့် ခြေလက်များကို တုပ်နှောင်ထား လှဲသိပ်ထားလိုက်ပြီး ကလေးအား သမင်မ၏ နို့များအနီးဝယ် ပါးစပ်နှင့်တပ်ပေးလိုက်၏၊ ကလေးက သမင်မနို့ချိုအား တပြွတ်ပြွတ်နှင့် စို့သည်။ ငိုသံများက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။

သူ ဝမ်းသာလွန်း၍ အတွင်းအား ပျောက်ဆုံးမှုကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသည်ကိုပင် မေ့လျော့သွားခဲ့သည်။

'တော်ပါသေးရဲ့ သမီးရယ်'

သူ့မျက်နှာမှာ စောစောကတုန်းကလို မဟုတ်တော့၊ တောက်ပ ဝင်းထိန်နေခဲ့သည်။ သမင်မ၏ နို့ချိုကိုစို့၍ရမှ တော့ သမီးလေးအတွက် အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

သို့သော် သူ တစ်ခုပဲနှမြောမိ၏၊ သူ တီထွင်ကြံဆခဲ့သော သိုင်းကွက်များက သိုင်းလောက၌ တစ်ခါမှ မပေါ်ပေါက်သေးဖူးသော တိုက်ကွက်များဖြစ်၏။ အတွင်းအား ပြည့်စုံသော သိုင်းသမားတစ်ဦးတစ်ယောက်က ရရှိတတ်မြောက်ခဲ့ပါက သူမျှော်မှန်းထားသည့် မိုးအောက်မြေပြင်၌ သိုင်းဘုရင်အဖြစ်ကို ရရှိနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ထိုသိုင်းကွက်များကို မမေ့မလျော့သွားနိုင်အောင် သွေးပူတုန်း မှတ်မိတုန်း ပြုစုသွားမည်ဟု စိတ်ကူးရလေသည်။ ထို့ကြောင့် သိုင်းကွက်များကို ပုံဆွဲလိုက်၊ ရေးသားလိုက် စတင်ပြုစုလေတော့သည်။ သိုင်းကိုလည်း ဆက်လက်လေ့ကျင့်စရာ မလိုတော့သဖြင့် ကလေးထိန်းကာ သမင်မနို့တိုက်ပြီးသည်နှင့် သမီးလေးအိပ်လျှင် ထိုသိုင်းကျမ်းကို ပြုစုလေတော့သည်။

တစ်လခန့် အပြင်းအထန် ပြုစုလိုက်သောအခါ ထိုသိုင်းကျမ်းမှာ ပြီးစီးခြင်းသို့ ရောက်၏။ ခေါင်းစဉ်းအမည်ကိုလည်း ချင်ပိုး၏ မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင်ကျမ်းမဟာဟု အမည်ပေးလိုက်၏။

'အင်း....ကံကောင်းသူတစ်ဦးအတွက် ဝါရှဲစေတနာထားမှုပဲလေ'

သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကို ဂူထဲရှိ ကျောက်စားပွဲခုံတစ်ခုပေါ်တွင် တင်ထားလျက် ထိုလျှို့ဝှက်နေရာပတ်ဝန်းကျင်အား မြေပုံနှင့် အနေအထားအချို့ မှတ်သားကာ သမီးလေးအား ပိုက်ထွေး၍ လျှိုမှ ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

သိုင်းပညာရှင်လေး ချင်ပိုး၏သိုင်းလောကမှ သိုင်းဘုရင်ဖြစ်ရမည့်ဆိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်အား ကျမ်းစာအုပ်တွင် ထားရစ်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

* * *

'အေး...ဆရာ့အကြောင်းကတော့ အဲဒါပဲကွယ်၊ နောက်တော့ သမီးလေးနဲ့ ဒီအင်ဝိုးရွာကို ရောက်လာပြီး ဟန်ယူဆိုတဲ့ နာမည်ပြောင်းယူ ဇာတ်မြှုပ်နေခဲ့တာပဲကွယ်၊ နှစ်တွေလဲ သမီးလေးတစ်သက်ရှိခဲ့ပြီပေါ့'

'ဒါဆို ဆရာကြီးရဲ့သိုင်းကျမ်းက နောက်ဆုံးတော့ ဆရာကြီးထံ ပြန်ရောက်ခဲ့တာပေါ့နော်'

တရားခေါ်ကရင်သပ်ရှုမောဖြစ်ကာ ဝင်ပြောဆိုလိုက်ရာ...

'ဆရာကြီးဆီ ပြန်ရောက်ခဲ့ ဘာဘာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝန်းလဲက ယူဆောင်ခဲ့တာပဲကွယ်၊ သူနဲ့ထိုက်လို့ သူ့ရဲ့

တာပေါ့၊ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် အင်ဝိုးရွာရဲ့ ဝတ်မှတ် ခေါင်းပါးမှုနဲ့ ဒီသိုင်းကျမ်းကိုလဲလှယ်ဖို့ ကြံရွယ်ခဲ့သေးတာပဲ၊ နောက်ပြီး အယုတ်တမာကောင်တွေလက်ထဲ သိုင်းကျမ်းမြေပုံ လမ်းညွှန်လဲ ပါသွားခဲ့သေးတာပဲ။

'ဒါပေမယ့် တယ်သူမှမထိုက်လို့ မရခဲ့ဘူးလေ၊ အေး... ရလိုက်တဲ့ ဝန်းလဲကျတော့လဲ အသက်ဘေးအန္တရာယ်ကို ရှုန်းကန်ရင်း ဒီကျမ်းစာအုပ်ကို ရရှိလာပြီး အသက်အန္တရာယ်ကလဲ လွတ်မြောက်လာခဲ့တယ် မဟုတ်လားကွယ်၊ ဒီတော့...'

သိုင်းဆရာကြီး ချင်ပိုးခေါ် ဟန်ယူက သူတို့ညီအစ်ကိုအား ပြုံးရွှင်စွာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

'မင်းတို့ညီအစ်ကို နှစ်ဦးစလုံးကို ဆရာကြီး မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင်ကျမ်းမဟာကို ကုန်စင်အောင် သင်ပေးလိုက်မယ်၊ မင်းတို့မှာရှိတဲ့ အတွင်းအားနဲ့ဆို အဲဒီ သွေးလက်ဝါး ဆိုတဲ့ မိစ္ဆာကောင်ကို မနိုင်မရှိရပါဘူးကွယ်၊ အထူးသဖြင့် အတွင်းအား ပိုကောင်းတဲ့ ခေါ်နက်ဝန်းလဲက ဒီကောင့်ကို အနိုင်ရအောင် တိုက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်'

တရားခေါ်ချန်လင်ဟိုးနှင့် ခေါ်နက်ဝန်းလဲက တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြည့်ရှုမိလိုက်ကြပါသည်။

'အို...ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မိဘများ သတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ လူတမ်းကောင်ကို လက်စားချေရရင် ကျွန်တော်တို့ သေပျော်ပါပြီ ခင်ဗျာ'

ဝန်းလဲက ရင်ထဲမှ ဝမ်းသာမှုများအား ဖွင့်ဟပြောကြားလိုက်၏။

'စိတ်ချပါကွယ် ဆရာကြီးရဲ့သိုင်းကျမ်းဟာ သိုင်းလောက တစ်ခုလုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ဖြစ်သွားအောင် အစွမ်း ထက်လှတဲ့ သိုင်းကွက်တွေပါ ပါဝင်တယ်၊ ဘယ်သူမှလဲ မရှိ ရှိသေး, မတိုက်ခိုက်သေးခဲ့ပေမယ့် တစ်ချိန်က ကျော်ကြား ခဲ့တဲ့ ဆရာကြီး ချင်ပိုးရဲ့ နာမည်နဲ့တင် ဒီသိုင်းကျမ်းမဟာကို လိုချင် တပ်မက်နေတဲ့ သိုင်းသမားတွေ များစွာ ရှိကြပါ တယ်'

'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်တို့လဲ ဆရာကြီးရဲ့ နာမည်ချင်ပိုးကို ကြားဖူးနားဝရှိထားကြပါတယ်၊ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးရဲ့ ဓားကွက်တွေ တိုက်ကွက်တွေကို နားနဲ့သာ ကြားဖူးကြပေမယ့် ဘယ်သူမှ လက်တွေ့ ထုတ်သုံးခဲ့ဖူးကြ တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်ပြီး ဆရာကြီး ချင်ပိုးဟာလဲ သိုင်း လောကမှာ နာမည်ကျော်ကြားနေတုန်း မိန်းမရပြီး ပျောက် ဆုံးသွားပြန်တော့ လူတွေ အမျိုးမျိုး ပြောဆို ကျန်ခဲ့ကြ တယ်လေ၊ တကယ်လဲ့ သိုင်းပညာရှင်ကြီး ချင်ပိုးဟာ ပျောက် ဆုံးနေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား'

သိုင်းဆရာကြီး ဟန်ယူတာ တရားခံ၏ စကားများကို နားထောင်ရင်း ပြုံးနေလေသည်။

သူ့အပြုံး၌ တပည့်သားမြေးများအား ချစ်ခင် ကြင်နာ လေသည့် အပြုံးများသာ ဖြစ်ပါ၏။

'ဒါနဲ့ မရှင်းလို့မေးပါရစေ၊ သိုင်းကျမ်းမြေပုံကို ငွေနဲ့ လဲလှယ်ခွင်းလိုက်ဘဲ့ သစးကရော ဆရာကြီးရဲ့ သားတစ်ဦးပဲ လား ခင်ဗျာ'

'ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား အရှိုင်းတစ်ဦး မဟုတ် ပါဘူးကွာ မွေးစားသား တပည့်ပါ၊ သူ့ကို ကိုယ့်ပညာ သင်ကြားလို့ရမလားဆိုပြီး မွေးစားခဲ့တာကွယ့်၊ သူ့ခမျာ မင်းတို့လို ပါရမီမပါရှာလေတော့ သိုင်း သ မား ကောင်း တစ်ဦး မဖြစ်ခဲ့ရှာပါဘူး၊ ဒါကြောင့်လဲ ရွှေကောင်းမြို့ အောက် အဖွဲ့ရဲ့ ဓားသမားလက်ချက်နဲ့ သေဆုံးသွားခဲ့ရရှာ ပေါ့'

'ခင်ဗျာ....ဘယ်လို ဘယ်လို ရွှေကောင်းမြို့အောက်'

တရားခံက ရွှေကောင်းမြို့အောက်ဆိုသည့် နာမည်ပါလာ ရာ အထိတ်တလန့် တအံ့တသြဖြစ်လျက် မေးမြန်းလိုက်လေ သည်။

ထိုအခါ ဝန်ကြီးလ°က ဝင်ရောက် ရှင်းပြရတော့သည်။

(၄၀)

‘ဒီလိုပါ အစ်ကိုချန်ရဲ့....ဆရာကြီးရဲ့ အဲဒီမွေးစားသားကို ရွှေကင်းမြီးကောက် ဖူကွမ်းပေါင်က တပည့်တွေနဲ့ တစ်ဖက်လှည့် သတ်ခိုင်းပြီး သိုင်းကျမ်းကို လုသွားခဲ့တယ်လေ၊ ကျွန်တော်က ဒါကိုသိပြီး ဝင်ကူတော့ ကျွန်တော့်ကို တိုက်တယ်၊ အဲဒီမှာတင် သူသေဆုံးသွားပြီး ဖူယန်ချော ဖခင်နဲ့ ကျွန်တော်အကြား အဆိပ်ငွေ့ ဗုံးသင့်ပြီး မျက်သုံးကွယ်ခဲ့ရရှာတာပဲ၊ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ဖခင်ရဲ့ ယုတ်မာကောက်ကျစ်မှုတွေ မသိရှာလို့ နေမှာပေါ့ ခင်ဗျာ’

‘ဟင်’

တရားခေါးက သက်ပြင်းရှည် တစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

သူ့ညီဆိုသူက တလွဲထင်မှားခဲ့ဖူးသည်လေ။ ညီဖြစ်သူက ယောက္ခမလောင်း၏ ပတ္တမြားလက်စွပ်အား လုယက်ပြီး ဆတ်ဖြတ်ခဲ့သည်ဟု ဖူယန်က ပြောကြားလာခဲ့ခြင်းကြောင့် ပင်။

ထို့ကြောင့် သူ့ညီအား သူက လူဆိုးလူမိုက် တစ်ဦးဟု ထင်မြင်ယူဆနေခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

'ဒါနဲ့ မင်းက ပတ္တမြားလက်စွပ်ကို လုယူသွားခဲ့တယ် ဆိုကွ'

သူက မကျေမချမ်းဖြင့် မေးမြန်းလိုက်ပြန်သည်။

'ဟုတ်တယ်လေ မယူသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ အင်ဝှီ ရွာသားတွေ ငတ်နေလို့ ဆရာကြီးက အင်မတန် အမြတ်တနိုးနဲ့ သိမ်းဆည်းထားတဲ့ သိုင်းကျမ်းမြေပုံကို ထုတ်ရောင်းပြီး ရိက္ခာတွေ ဝယ်ဖို့လုပ်တဲ့ဟာကို ဘာကြောင့် သူ လောဘကြီး လုယက်ခဲ့သလဲ၊ ကျွန်တော် သူ့ဆီက မြေပုံချပ်ကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ပြန်တောင်းပါသေးတယ်'

'ပြန်မပေးဘူးလား'

တရားခေါးက စကားကို ဝင်ထောက်လိုက်၏။

'ဟင်း....ပြန်ပေးဖို့ နေနေသာသာ ကျွန်တော့်ကိုတောင် ရန်ပြုခဲ့တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က သူ့လက်စွပ်ကို ပြန်ယူလာပြီး ရိက္ခာတွေ ဝယ်ပစ်လိုက်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ အင်ဝှီ ရွာ လာပြီး ငေါ်ခြမ်းလိုက်တယ်လေ ဟဲ ဟဲ'

'ဒါ တရားတာပေါ့'

ထိုအခါကျမှ တရားခေါး၏ မျက်နှာမှာ ဝမ်းသာရွှင်လန်းသည့် အမူအရာတို့ ပြောင်းလဲလာခဲ့လေသည်။

'ဟုတ်ပါတယ် ချီန်သင်ဟိုးရေ၊ မင်းညီလို စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ လူငယ်က အဲဒီရိက္ခာတွေ ယူဆောင်လာလို့လဲ တို့ရွာက လူကြီးတွေနဲ့ အလေးတွေ မသေကုန်တာ၊ အဲဒီတုန်းကများ တစ်ရွာလုံး ငတ်ပြတ်ပြီး သေကုန်မယ်ထင်တာကွယ့်'

'အြော်... ဒါကြောင့်ကိုး၊ သူ့ကို တစ်ရွာလုံးက ခင်နေတာ'

တရားခေါးက ညီအတွက် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်စွာ ချေချွတ်လိုက်မိ၏။ ဆရာကြီး ချင်ပိုးခေါ် ဟာန်ယူနှင့် ဝန်းလီတို့အမူ ပီတိဖြစ်စွာ ပြုံးနေခဲ့ကြလေသည်။

ထိုစဉ် သူတို့ဝိုင်းသို့ မိန်းမပျိုဟာန်ဝေက ပြောင်းဖူး နွားနို့ စိမ်ပန်းအနှ်ကို လာရောက်ချပေးသည်။ ရေနွေးတစ်အိုးလည်း ဆွဲလာလေသည်။

'သမင်မနို့ စို့ခဲ့တာ သူလား'

တရားခေါးက ဟာန်ဝေအား မော့ကြည့်လျက် ကျီစယ်လိုက်ရာ....

'အို.... ဖေဖေကလဲ၊ ညွှသည်ကို ဘာတွေ ပြောနေတာလဲလို့'

မျက်နက်ဝန်းလေးကို ထောင့်ကပ်ကာမေးလိုက်၏၊ ထိုသို့ ကနွဲ့ကလျ အမူအရာလေးကပင် ငယ်နုသည့် သူမ၏ မျက်နှာဝင်းဝင်းပပလေးအား ပို၍လှပသွားစေခဲ့သည်။

'သမင်မနို့ စို့ခဲ့ဖူးသင်တယ် ဆရာကြီးရဲ့၊ မိန်းကလေးရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေကသမင်မျက်လုံး ဝိုင်းလေးတွေ ကျနေတာပဲ'

တရားခံက နောက်ပြောင်ပြောလိုက်သဖြင့် မိန်းကလေး ဟန်ဝေမှာ ရှက်ပြီး မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပန်းရောင်သွေး လွှမ်းသွားတော့သည်။

တရားခံနှင့် ဆရာကြီးချင်ပိုးတို့က ရယ်ပြုံးလိုက်ကြ၏။ ဝန်းလကမူ မရယ်မိ၊ သူကခေါင်းကိုသာ ငုံ့မြဲငုံ့နေသည်။ မိန်းကလေးဟန်ဝေက သူမ၏မျက်နက်ဝန်းများဖြင့် သူ့အား တစ်ချက်စွေကြည့်လိုက်သည်။

'ပြောင်းဆန် စားကြပါဦးရှင့်'

သူက ပြောင်းဖူးပန်းကန်ကို တရားခံ ရှေ့တိုးပေးကာ ပြောလိုက်သည်။ ဝန်းလက မော့၍ကြည့်၏။ သူမက သူ့အား မျက်စောင်းထိုးလျက် ထသွားလေသည်။

'အင်း...ဆရာကြီးလဲ သူ့မိခင်အပေါ် နိုင်ခဲ့သမျှ သမီးနဲ့ကျတော့ အရှုံးပေးနေရတော့တာပဲကွယ်၊ တွေးမိတိုင်း စိတ်မကောင်းမိပါဘူး၊ ကွယ်လွန်သူခမျာ ဆရာကြီးကို ကျိန်ဆဲသွားသလား မသိပါဘူးလေ၊ တစ်နေ့တစ်ရက်မှ မေ့ပျောက်လို့မရခဲ့ဘူးကွယ်၊ သူတို့သားအမိရဲ့ ထွက်သွားသူနဲ့ ဝင်လာသူတို့ရဲ့ မြင်ကွင်းဟာ မျက်လုံးထဲ စွဲနေခဲ့တယ်'

ဆရာကြီးချင်ပိုးက နှစ်ပေါင်းများစွာမှ အဖြစ်များအား ပြန်လည်အမှတ်ရပြီး ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ပြောရှာသည်။

'ပြီးတာတွေလဲ ပြီးပြီပဲဆရာကြီးရယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့တော့၊ ကျန်ခဲ့သဲ့သမီးလေးကိုပဲ စုပုံပြီး ချစ်နေလိုက်ပေါ့ဗျာ'

'အေး...ဆရာကြီးလဲ အဲဒီလိုပဲ နေထိုင်ခဲ့တော့တာပဲကွ'

ဆရာကြီးကလည်း တရားခံ၏ နှစ်သိမ့်မှုအား ပြန်လည်ဖြေကြားရင်း ပြောင်းဆန်ခွက်အား ရှေ့တိုးပေးလေသည်။

'စကားပြော ကောင်းနေကြတယ်၊ ပြောင်းဆန်လေးလဲ စားကြဦးကွ'

တရားခံက ပြောင်းဆန် တစ်ဇွန်းအား ခပ်၍စားလိုက်ပြီး ညီဖြစ်သူအား လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ ဝန်းလမှာ ခပ်ငေးငေးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရသဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားမိ၏။

'ဟေ့...ခါးနက် စားလေကွာ'

'ဟင့်အင်း အစ်ကိုချန်၊ ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး'

'ဟား ဟား ဟား ငါသိပါကယ် ခါးနက်ရယ်၊မင်းကြိုက်တာက ခပ်ခါးခါးအရည်ပဲ မဟုတ်လားကွ၊ ဟား ဟား ဟား'

ဆရာကြီး၏ စကားကြောင့် စကားဝိုင်းလေးမှာ ရယ်မောသံများဖြင့် စည်ကား သွက်လက်တော့သတည်း။

လှိုင်စာပေ
ဖုန်း ၂၁၇၄၄

မိုးအောက်မြေပြင်သိုင်းဘုရင် ချင်စိုး၏တပည့်နှစ်ဦး

သိုင်းဆရာကြီး ချင်ပိုးသည် တရားခွားနှင့် ခွားနက် ညီအစ်ကိုအား မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင်ကျမ်းမဟာမှ သိုင်းကွက်များကို စနစ်တကျ သင်ကြားပေးလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးကလည်း ဆရာကြီး၏ သင်ကြားမှုအားအ င်၊ အထန် လေ့ကျင့် သင့်ယူကြ၏။ သူတို့၏ စိတ်ထဲ၌ ခေသူ လက်ဝါးကို အနိုင်တိုက်ရမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန် ချထားကြလေသည်။

ညီအစ်ကို နှစ်ဦးအနက် ဝန်းလဲ ကမိုးအောက်မြေပြင်သိုင်းကျမ်းမဟာကို ခုနစ်ရက်ခန့်လေ့ကျင့်ခဲ့ဖူးသည့်အပြင် လေလွင့်တိမ်ပါး ကိုယ်ဖော့ပညာရပ်ကိုလည်း ဖတ်ရှုလေ့ကျင့်ခဲ့သဖြင့် တတ်မြောက်မှု ပိုကဲနေခဲ့၏။

ထို့ပြင် ပန်းတစ်ရာချောက်လျှိုထဲဝယ် ဖားနီများကို စားသောက်ခဲ့သဖြင့်လည်း အတွင်းအားက တရားဓားချန်လင်ဟိုးထက် ပိုမို ကောင်းမွန်နေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာကြီး ချင်ပိုးက တရားဓားအား ပိုမို၍ ဖိဖိစီးစီး သင်ကြားပေးစဉ်ခါများ၌ ရှာထိပ်ရှိ ဗာဒံပင်ကြီး၏ အရိပ်အောက်ဝယ် သွားရောက် ထိုင်နေလေ့ရှိသည်။

သူကမျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းရနေသည့် ဖူယန်မိန်းကလေးအား သတိတရရှိနေခဲ့သည်။ သူ့အား ချန်လင်ဟိုးဟု ထင်မှတ်ပြီး ပြောကြားခဲ့သည့်ချစ်စကားများ၊ကြင်နာစကားများကြားယောင်လျက် ရှိသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူအတွက် ဝမ်းသာမိသော်လည်း သူ့အဖို့မူ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့ရလေသည်။

မိမိအား ပြောကြားခဲ့သော်လည်း မိမိအား ရည်ရွယ်၍ ပြောဆိုခဲ့ခြင်း မဟုတ်သည်ကိုလည်း သိရှိနားလည်ခဲ့ရ၏။ သို့သော် ထိုအပြော ထိုအပြုအမူ ထိုအနေအထိုင်လေးများကို ပင် ကြားက ဝင်ရောက်ကြည်နူးရင်း သူမအား ရင်ထဲမှ တိတ်တခိုး ချစ်မိခဲ့၏။

အစ်ကိုခွင့်ပြုခဲ့သော်လည်းသူမကို သူညာ၍လိမ်၍မပေါင်းသင်းလိုခဲ့ပေ။ သူမ စိတ်ချမ်းသာစေရန် ပြုမူပြောဆိုခဲ့ရုံမှ တစ်ပါး သူ အခွင့်အရေး မယူခဲ့မိပေ။

ခုတော့ သူမအဖို့ ချစ်သူဆိုတာကလည်း တစ်ခွန့် ပြန်လည်၍ သူမအပါးသို့ ရောက်ရှိသွားဦးမှာ သေချာသည်။ သူ့မှာသာ ဖူယန်၏ အမြင်မခံနိုင်သောသူ တစ်ဦးအဖြစ် သူ့နှင့်အဝေးဆုံး နေရာသို့ ပြေးထွက်ခဲ့ရပါသည်။

‘ဖူယန်ရယ်မင်းဟာငါ့ကို တစ်ဖက်သတ် မုန်းနေသလောက်ငါကလဲ မင်းကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေမိနေတာ မင်း မသိရှာဘူးနော်’

သူက အဝေးတစ်နေရာသို့ ငေးမောကြည့်ရင်း နှုတ်က ရေရွတ်နေမိ၏။ အင်ဂိုးရှာစွန်းမှ မျှော်ကြည့်လျှင် အနောက်ဘက်တောင်တ းကြီးက ရေးရေးပျပျ မှုန်မှုန်မှိုင်းမှိုင်းနှင့် မြင်တွေ့နေရသည်။ ထိုတောင်ကြီး၏ ဟိုဘက်ဝယ် ချစ်သော ဖူယန်တစ်ယောက် ကျန်ရစ်နေရှာသည့် လိုယန်းမြို့လေးရှိမည်။

ထိုမြို့လေး၌ သူမချစ်သော တရားဓား ချန်လင်ဟိုးအားသူမမျှော်နေရှာမည်ကို သူသိသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ သူမတစ်ယောက် အလင်းရနေမည်ကို သူကဝမ်းမြောက်နေမိသည်မှာ အမှန်ဖြစ်၏။ သည်နေ့လည်း သူထိုင်နေရင်း ဖူယန်အား သတိရ၏။ ထိုစဉ် သူမအနီးသို့ မိန်းကလေးဟန်ဝေ ရောက်ရှိလာသည်။ သူမက သူ့အနီး၌ ဖးသာဝင်ထိုင်လိုက်၏။

‘ထိုင်မယ် နော်....အစ်ကိုလီ’

'ထိုင်လေ'

သူကလည်း ညင်သာစွာ ပြန်၍ပြောလိုက်မိသည်။

'အစ်ကိုလဲ...ဘယ်သူ့ကို သတိရနေတာလဲဟင်'

'ဟင့်အင်း....ဘယ်သူ့မှ သတိမရပါဘူးကွယ်'

'အစ်ကို ညာတာပေါ့၊ အစ်ကို့လို မျက်နှာကို ဟန်ဝေ ဖို့ ဆစ်ပင်အကွယ်က အကြာကြီး စောင့်ကြည့်နေတာပေါ့'

'မျက်နှာမှာ ဘာတွေလဲ ညီမရယ်'

'အလွမ်းတွေ အဆွေးတွေပေါ့ အစ်ကိုလေ'

သူက သူမအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

'ညီမလဲ အစ်ကို ရွာကပျောက်သွားတုန်းက ဗိုလ်ဒါ ရိပ်မှာ လာထိုင်ဖူးတာပေါ့ အစ်ကို'

ယင်းအတွက် သူ စိတ်မကောင်း၊ သူလေးအား သနား သည်။

'ဪ...ဟန်ဝေရယ်'

သူက ထိုသို့သာ ညည်းမိသည်။ သူမကတော့ မချိပြုံး လေး ပြုံး၏။

'ကိုယ့်ကို တန်ဖိုးမထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လွမ်းရတာ လောက်တော့ အသည်းနာစရာ ဘယ်မှာရှိမှာလဲ အစ်ကိုရဲ့'

'တော်ပါတော့ ညီမရယ်'

သူ အနားလှပါပြီ၊ မျက်နှာပူလှပါပြီလေ။

'အစ်ကိုလဲ....ညီမကို ဘာလို့ရှောင်တာလဲဟင်'

'ညီမက အစ်ကို့ကို မုန်းသွားပြီ မဟုတ်သားကွယ်'

သူ့စကားကြောင့် သူမက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်မတ် လိုက်ကာ....

'ဒီမှာ အစ်ကို....ဟန်ဝေကို ကြည့်ပါဦး၊ မိန်းကလေးတန်မဲ့ အစ်ကို့ကို စချစ်ရတာ ဟောဒီက ကောင်မပါ၊ အစ်ကိုက မချစ်နိုင်မှန်း သိလျက်နဲ့လဲ အစ်ကို့ကို ချစ်နေတာ ဒီကပါ၊ အစ်ကိုက မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ နှုတ်က ပြောထွက်တဲ့ စကားကို ကြားရလဲ စိတ်မပျက်ဘဲ မျှော်လင့်နေခဲ့တာ၊ ဟောဒီက အချစ် ကိုးကွယ်တဲ့ ဟန်ဝေရယ်ပါ အစ်ကိုရယ်'

သူမက လှိုက်လှဲစွာပြောဆိုရင်း ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးလေတော့ သည်။

သူ သူမအား ငေးငိုင်ကြည့်ရှုနေမိ၏။ ချော့လဲ မချော့မိ၊ နှစ်လည်း မနှစ်သိမ့်မိ၊ အံ့ဩ ဝမ်းနည်းနေမိလေသည်။

သူ့အပေါ် အင်မတန် သံယောဇဉ်ကြီးရှာသော မိန်း ကလေးအား သူ ဘာကြောင့် ချစ်၍မရခဲ့သနည်း။

နောက်ပြီး ထိုမိန်းကလေးအား ချစ်ကြောင်းခင်ကြောင်း သေရည်မူးပြီး ပြောဆိုရမ်းကားကာ ကိုယ်ထိလက်ရောက် လည်း မွေးကြူ နမ်းရှိုက်ခဲ့ဖူး၏။ တကယ်တော့ သူ မထားခဲ့ချေ။

မိန်းကလေးက လွတ်လပ်နေသည့် အပျိုစင်မလေး၊ သူ့ အားလည်း အကြွင်းမဲ့ ချစ်ခင်သည့် မိန်းမပျိုလေး။ ထိုသို့သော မိန်းကလေးအား မချစ်ခင်ဘဲ မလွတ်လပ်သည့် အစ်ကို၏ ချစ်သူကို သူက ချစ်နေမိ၏။ ထိုမိန်းမပျိုက သူ့အား အလွန်

မုန်းတီး ရွံရှာနေခြင်းအားလည်း သူက နားလည်ထားသေးသည်။

သည်တော့ ဘာကိုမျှော်လင့်ပြီး သူ့အချစ်အ ဖွဲ့တည်နေပါသနည်း။ သူ့၌မည်သည့်မျှော်မှန်းချက်မှ ရှိမနေချေ။ သူရူးသွပ်နေခဲ့ခြင်းပါပဲ။

ကောင်းကင်ကကြယ်စင်ကို ကြွေနိုးနှင့်စောင့်မျှော်နေသူကမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိဦးမည် ဖြစ်သည်။

သူ့အဖြစ်က မကြွေသည်မှန်းလည်း သိလျက်သားနှင့် လစန္ဒာကို မျှော်နေသည့် မြေပြင်မှသူနှင့် တူတော့၏။

သူ မှားနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သူ အချစ်မှားနေခဲ့ပြီလေ။ သည်တော့ သူမအပေါ် သူ အကြင်နာလေးတော့ ပေးနိုင်ကောင်းပြီ ထင်ပါရဲ့။

'ကဲပါကွယ်....မငိုပါနဲ့၊ အစ်ကို့ရှေ့မှာ မရှက်ဘူးလားကွယ်'

'ဘာဖြစ်လို့ ရှက်ရမှာ ပဲ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူရှေ့မှာ ငိုတာ ရှက်စရာလား၊ မချစ်လဲမချစ်ဘဲနဲ့ နမ်းခဲ့တဲ့လူတွေသာ ရှက်စရာ'

'ဟင်'

မိန်းကလေး၏ စကားက သူ့ရင်ကို တိုက်ရိုက်ထိမှန်လေသည်။

'ဆဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ ညီမရယ်၊ အစ်ကို ဝမ်းနည်းရတယ်'

'အစ်ကိုဆကော မဟုတ်လို့လားဟင်'

'ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ညီမပြောသလို စွပ်စွဲသလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး ညီမရယ်၊ အစ်ကိုလည်း ညီမကို သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်'

'ရှင်'

သူမက အံ့အားသင့်လျက် သူ့အား ဝေးကြည့်ရှာ၏။

'အစ်ကိုက ညီမကို သံယောဇဉ်ရှိတယ် ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'

'ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုလည်းရယ်၊ ဒီနေ့ အစ်ကိုလည်းဆီက ဒီစကားကြားရတာ ဝမ်းအသာဆုံးပါပဲ...တကယ်ပါ'

ဟန်ဝေက မျက်ရည်စည်ရွဲနှင့် ပြုံးရှင်စွာ ပြောနေသည်အား ဝန်းလည်က ပီတိများနှင့် ရှုမိ၏။

'ဝမ်းသာတော့ကွယ်....ညီမကို အစ်ကိုတို့ ညီအစ်ကို သွေးလက်ဝါးဆိုတဲ့ မိစ္ဆာကောင်ကို လက်စားချေပြီးတာနဲ့ ဆရာကြီးထံမှာ ခွင့်ပန်ဖွင့်ပြောပါမယ်ကွယ်'

'အို...တကယ်လား အစ်ကိုလည်း၊ ညီမကို စိတ်ကျေနပ်အောင်ချော့တဲ့စကား မဟုတ်ပါဘူးနော်'

'မဟုတ်ရပါဘူးကွယ်၊ ညီမဟန်ဝေကို အစ်ကိုလည်း မလိမ်ရက်ပါဘူးကွယ်'

'ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ ညီမတစ်သက်တာမှာ အပျော်ဆုံးတစ်နေ့ဟာ ဒီနေ့ပဲဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့'

သူမက သနားစဖွယ်ပြောကြားလိုက်သဖြင့် ဝန်းလည်မှာ မမျိုသိပ်နိုင်တော့ဘဲ သူ့လေးအား ကြင်နာစွာ ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေ့ထားမိလေတော့သည်။

(၉၂)

'ဩော်....ဟန်ဝေလေးရယ်'

သူ့နှုတ်က တိုးဖွဖွရေရွတ်ရင်း သူမ၏ ကျောပြင်အား ပွတ်သပ်ချော့မော့လိုက်မိတော့သည်။ သူမကလည်း ရှက်ရှုံ့စွာ ဦးခေါင်းလေးကို သူ၏ရင်ခွင်၌ တိုးဝှေ့ဝှက်ကွယ်နေရှာလေသည်။

'ဟား....ဟား....ဟား ဝဏ္ဏ ဘယ်များသွားနေလဲလို့ လိုက်ရှာလိုက်ရတာကွာ၊ မင်းနှယ် မင်းကတော့ ဒီမှာ မိန်းကလေးနဲ့ အကြည်ဆိုက်နေတာကိုးကွ၊ ဟား....ဟား....ဟား မယုံ ဝဏ္ဏမ မယုံနဲ့၊ ဒီငမူးက မူးမူးနဲ့ ပေါက်ဘတ်ကရ ပြောပြီး မေ့သွားမှာကွ သိလား'

တရားခေါ်က သူတို့နှစ်ဦးအား အော်ဟစ်ရယ်ပြီး နောက်ပြောင်ကျီစယ်ပြန်လေသည်။

ဝန်းလဲက ရှက်ရွံ့စွာ အစ်ကိုဖြစ်သူအား ရယ်ကျဲကျဲနှင့် လှမ်းကြည့်ပြီး....

'ကိစ္စရှိလို့လား အစ်ကိုချန်'

'ဟ....ရှိလို့ပေါ့ကွ၊ မရှိဘဲ အားအားယားယား ခင်းတို့ကို လိုက်ချောင်းနေပါ့မလား ဟား....ဟား'

မိန်းကလေး ဟန့်ဝေမှာ တရားခေါ်၏ စကားကြောင့် ပါးအို့လေးများနီရဲသွားရှာ၏။

'ရှက်သွားလား ညီမရဲ့၊ ဒီဘက်လှည့်စမ်းပါဦး သမင်နို့စို့တဲ့ ကောင်မလေး'

တရားခေါ်က ခင်မင်ဖော်ရွေစွာ နောက်ပြောင်ကျီစယ်နေသဖြင့် မိန်းကလေးမှာ နေရထိုင်ရ ချောင်ချောင်ချိချိရှိသွားတော့သည်။

တဖယ်တော့ သူတို့နှစ်ဦး အနေရကျပ်နေမည်စိုးသဖြင့် သူက တမင်လှောင်ပြောင်ကျီစယ်နေမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'ဘာများလဲ အစ်ကို'

'လူတစ်ယောက် အင်ဝိုးကိုရောက်လာတယ်ကွ၊ သူက မင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့'

'ဘယ်သူများပါလိမ့်'

'ဝမ်လို့ပြောတာပဲ၊ လိုယန်းမြို့က ပန်းချီဆရာတဲ့'

'ခင်ဗျာ'

ဝန်းလဲ အံ့သြစွာ ခင်ဗျာလိုက်မိ၏။

'ဒါ....ဒါဖြင့် သွားကြရအောင် အစ်ကို၊ အရေးအကြောင်းရှိလို့ဖြစ်မယ်'

ထို့နှင့် သူတို့သုံးဦးမှာ အိမ်ဘက်သို့ အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့ကြ၏။ အိမ်သို့ရောက်သော် ဆရာကြီးနှင့် စကားပြောနေကြသော ပန်းချီဆရာဝမ်အား တွေ့ရ၏။ သူက ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသည့် မျက်နှာအမူအရာနှင့် ပြောပြ၏။

'လိုယန်းမှာတော့ ဒုက္ခတွေရောက်ကုန်ပြီ ချန်'

'ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး ဝမ်ရ'

မျက်နှာအမူအရာပျက်နေသည့် ဝမ်အား ဝန်းလဲက မေးလိုက်သည်။

'ကျောင်ကျောင်သေပြီ'

'ဟာ'

'ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲဗျာ'

ဝမ်က ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ အကျဉ်းရုံးပြောပြသည်။

'နဂါးနက်ဂိုဏ်းချုပ်ဆိုတဲ့လူ ရောက်လာပြီး ချန့်ကိုမေးတယ်၊ မရှိတော့ ဖူယန်ကိုဖမ်းဆီးတယ်၊ ကျွန်တော်ဘို့ လင်မယားက တားဆီးကြတော့ သူ့လူတွေက တိုက်ခိုက်ဘယ်၊ ကျောင်ကျောင်ခမျာ ကျွန်တော့်ကိုကာကွယ်ရင်း သေသွားရရှာတယ်ဗျ'

ဝမ်၏စကားထဲဝယ် ဖူယန်အပါလာသဖြင့် တရားခေါ်မှာ ခေါင်းမတ်ထောင်သွားလေသည်။

'ဖူ....ဖူယန် ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်'

သူက စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစွာ ဝမ်အား မေးပြန်၏။

'ဖူယန်ကို သူတို့ဖမ်းသွားကြပြီ'

'ဟာ'

'ဟင်'

ဝန်းလီရော ချန်လင်ဟိုးပါ အာမေဍိတ်သံများ ပြိုင်တူ ထွက်ပေါ်လာကြ၏။

'သူတို့က ဖူယန်ကိုပြန်သို့ချင်ရင် သိုင်းကျမ်းနဲ့ လာလဲထဲ့'

'ဘာသိုင်းကျမ်းလဲတော့ ကျွန်တော်လဲမသိဘူး'

'ဟင်'

'တောက်'

ဝန်းလီက သက်ပြင်းမောကို ချလိုက်စဉ် ချန်လင်ဟိုးက တောက်တစ်ချက် ပြင်းစွာခေါက်လိုက်သံကြားရ၏။

'ခု အဲဒီ နဂါးနက်ဆိုတဲ့ကောင်တွေ ဘယ်မှာလဲ'

'တို့ဂိုဏ်းချုပ်ရှိရာ စုံစမ်း လိုက်ခဲ့လို့ ပြောသွားတယ်'

ဝမ်ကလည်း နဂါးနက် ဂိုဏ်းချုပ် ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ပြန်ပြောသည်။

'ဟို.... နဂါးပတ်တောင်ထိပ်မှာလား အစ်ကိုချင်'

ဝန်းလီက ချန်လင်ဟိုးအား အစ်ကိုချန် ဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် ဝမ်က မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

'အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်က နာမည်တူလား ခင်ဗျာ'

သူက မမျိုသိပ်နိုင်ဘဲ နားမလည်စွာမေးသည်။

ဝန်းလီက သည်းတော့ပြုံးသည်။

'မဟုတ်ဘူး ဝမ်၊ သူကငါ့အစ်ကိုချန်လင်ဟိုးအစစ်၊ ငါက ချန်လင်ဟိုး အတု၊ ဓားနက်ဝန်းလီလို့ ခေါ်တယ်'

'ခင်....ခင်ဗျာ'

ဝမ်ခမျာ မျက်စိ လည်သွားရှာလေသည်။ မျက်မှောင်လည်း ကြုတ်သွား၏။

(၄၈)

'ဪ....သိပြီ သိပြီ၊ ဒါကြောင့် ဖူယန်က အစ်ကို ချွန်လင်ဟိုးကို တစ်မေးတည်းမေးတော့ အစ်ကိုဝန်းလ ပုံဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားကိုပြလိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖူယန်က မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းတာကိုး၊ လူသတ်သမားဆိုပြီး အော်တယ်၊ သူ့မျက်လုံးကို ဖာန်းအောင်လုပ်တဲ့လူ လို့လဲ ပြောတယ်၊ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ခဲ့ဘူး'

'ခုတော့ ရှင်းသွားပြီမဟုတ်လား'

'ရှင်းသွားပါပြီ၊ မရှင်းတာတစ်ခုကျန်သေးတယ်'

'ဘာများလဲ'

'ဩော်...အဲဒီလို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က မျက်စိမမြင်တဲ့ ဖူယန်ကို ဘာလို့ ဝိုင်းဝန်းလှည့်ဖျားနေခဲ့ကြတာလဲဆိုတာ'

'အင်း....ဝမ်အထင်လွဲမယ်ဆိုလဲ လွဲစရာပါပဲ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အစ်ကိုချန်က အဲဒီတုန်းကသေလောက်တဲ့ ဒဏ်ရာရနေခဲ့တာကိုး၊ သူ့ချစ်သူဖူယန်ကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ သူ့ကိုယ်စား လွှတ်လိုက်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဝါကနေရောက်ခဲ့ရတာ အစ်ကိုချန်အဖြစ် စောင့်ရှောက်နေခဲ့ရတာလေ'

ဝန်းလီက ရှင်းလိုက်ပြန်သဖြင့် ဝမ်မှာ ပြုံးရယ်နိုင်တော့သည်။

'အင်း....ခုမှပဲ ရှင်းတော့တယ်၊ ဒါကြောင့် နတ်နေ့စင်ကို ပေးပြီး အစ်ကိုဝန်းလီက ထွက်သွားခဲ့တာကိုး'

'ဒါပေါ့၊ ထွက်မသွားရင် မျက်စိပြန်မြင်လာမယ့်ဖူယန်က လူသတ်သမားဆိုပြီး အော်တော့မယ်လေ'

'ဩော်... တော်သေးတာပေါ့၊ အစ်ကို ဝန်းလီက ဒီ အင်ဝိုးရွာကိုသွားမယ်လို့ မပြောသွားလို့ပေါ့၊ နို့ဖြင့် အစ်ကို ချန်လင်ဟိုးနာမည်နဲ့ သိုင်းလောက လိုက်ရှာပြီး ကျွန်တော် တော့ မျက်ငိုလည်မှာ သေချာတယ်၊ ဟား...ဟား'

'ဒါနဲ့ တို့နဂါးပတ်ကို ဘယ်တော့သွားမလဲ'

ချန်လင်ဟိုးက မေးမြန်းလာလေသည်။

ဝမ်းမြောက်သူက ဆရာကြီးချင်ပိုး ဖြစ်သည်။

'သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်ဦးမလဲကွယ် ချန်ရဲ၊ မင်းတို့ညီအစ်ကို နှစ်ဦးစလုံးက မိုးအောက်မြေပြင်ကို ကုန်အောင် မသင်ကြာ၊

ရသေးတာပဲ၊ အကုန်အစင် သင်ပြီးရင်တော့ သွားကြပေါ့ ကွယ်'

'ဆရာကြီးပြောတာ ဟုတ်တာပဲ အစ်ကိုချန်၊ သိုင်းကျမ်းကို ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတစ်ခုတွေ ကုန်အောင်တတ်မှမတတ် မြောက်သေးတာလေ'

ဝန်းလီက ဝင်ရောက်ဖျောင်းဖျမိ၏။

'မှန်တယ်ဝန်းလီ၊ ဆဲဒီမိစ္ဆာကောင်ကြီးဆီသွားရင် ကိုယ့်ဘက်က ပြည့်စုံမှ ကောင်းတာ၊ နို့ဖြစ်ဆို ဒီကောင်ကြီးက အင်မတန် သိုင်းစွမ်းထက်တာကွ၊ အငှ...အားလဲ အလွန် ကောင်းတဲ့လူ'

ဝမ်က သူ့ ခံရခြင်းအားပြန်တွေးမိသလို၊ ဝန်းလီကလည်း သူထွက်ပြေးခဲ့ရသည်အား ပြန်စဉ်းစားမိ၏။

'ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုလဲ အမြန်ဆုံးသင်ကြားပြီး သွားတိုက်ကြတာပေါ့'

ချန်လင်ဟိုးကလည်း နောက်ဆုံးတော့ အများနှင့် တစ် ယောက်ဖြစ်၍ လက်လျှော့ကာ ပူပန်စိုးရိမ်သည့် စိတ်များကို မျိုသိပ်နေလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရတော့သည်။

'ဝမ်လဲနေလိုက်ဦးပေါ့ကွယ်၊ ပျင်းရင်တော့ သိုင်းပညာကို လိုက်သင်နေပေါ့'

'နေပါစေ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်က အစုံသိုင်းသားပါ၊ ကျွန်တော့်မှာ စုတ်တံလက်နက် ရှိပါတယ်၊ ရန်သူကို ကြွက် လုပ်လို့ရပါတယ် ခင်ဗျာ'

'ဩော်....အေး....အေး....ပန်းချီကားထဲမှာလားကွယ်'

'သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာကြီးရဲ့'

သို့ဖြင့် သူတို့လူစုမှာ မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင်ကျမ်းမဟာကို ကုန်စင်အောင် အမြန်ဆုံး သင်ကြားရန် စိုင်းပြင်းကြလေတော့သည်။

'အစ်ကိုလီသွားရင် ညီမလဲ လိုက်ခဲ့မယ်နော်'

'ဟာ... ဗီလောက် ဘေးအန္တရာယ်များတဲ့ နေရာကို မလိုက်နဲ့'

'များများပေါ့၊ သေလဲတူတူ နေလဲတူတူပေါ့ အစ်ကို'

'ခက်ပါလားကွယ်'

'ချစ်တာကိုရှင့်'

တိုးဖွညင်သာစွာ ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ဝန်းလီမှာ မျက်နှာကြီး နီရဲသွားလေတော့သည်။

(၃၄)

နဂါးပုတ်တောင်သို့

တရားခေါ်နှင့် ခေါ်နက်တို့မှာ ဆရာကြီးချင်ပိုး၏ အပြင်းအထန် သင်ကြားပေးသော တစ်လအတွင်း မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင် ကျမ်းမဟာကို ကုန်စင်ပြီးမြောက်အောင် တတ်မြောက်သွားကြလေသည်။

သိုင်းကျမ်းမဟာ ပြီးမြောက်သော အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ညီအစ်ကို နှစ်ဦးမှာ ဆရာကြီးထံ ခွင့်တောင်းလျက် အရက်သောက်ကြလေသည်။

ထိုနေ့က ဆရာကြီးမှာလည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှသဖြင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေခဲ့သေးသည်။ ဝမ်နှင့် ဟန်စေတို့မှာလည်း မနက်စာကို ချက်ပြုတ်နေကြ၏။

ညအစ်ကိုနှစ်ဦးကားတော့ အရက်ဆိုင်းဝယ် ဖြင်းခုန်းနေခဲ့ကြသည်။ သူတို့ အနီးတွင် နားစွင့်နေလျှင်တော့ ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောကြားနေသော စကားအချို့ကို ကြားကြရသည်ဖြစ်သည်။

'ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း သွားပါရစေ အစ်ကိုချုန်'

ဝန်းလီက အရက်တစ်ခွက်ကို ကိုင်မြှောက်ရင်း မူးသံကြီးနှင့် ပြောလိုက်၏။

'မင်းနေစမ်းပါ ဝန်းလီရယ်၊ ငါက အစ်ကိုကွ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်'

တရားခံကလည်း လျှာလေး အာလေးသံကြီးနှင့် မကျေမနပ်တုံ့ပြန်သည်၊ သူက ခါးတွင်ချိတ်ထားသော ဓားကို စမ်းသပ်ဆို၏။

'ဟာ....အဲဒါ ကြီးခြင်း ငယ်ခြင်းနဲ့ မဆိုင်ပါ ဗျ၊ ကျွန်တော်က နဂါးပတ်တောင်ပေါ်ကိုလဲ အရင်တစ်ခေါက် ရောက်ဖူးတယ်၊ သူတို့နဲ့လဲ တိုက်ခိုက်ထားဖူးလေတော့ သူတို့ရဲ့ ကိုက်ကွက်တွေကို သိထားတယ် အစ်ကို'

ဝန်းလီက အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ရှင်းပြပြန်၏၊

'သွားစမ်းပါကွာ၊ အဲဒီတောင်ကို တစ်ခေါက်မကလို့ ဘယ်နှစ်ခေါက် တက်ဖူးတက်ဖူး၊ မင်းရှုံးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊

အရှုံးသမားဟာ နောက်ဆုံးတော့ နောက်မှာပဲ နေရမယ်ကွ၊ မင်းနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး၊ မင်းငယ်ပါသေးတယ် ငါ့ညီရ'

တရားခံက သူ၏ညီပခုံးကို ဖက်လိုက်ပြီး ပြောကြားသဖြင့် ခဏနက်က....

'လူငယ်တိုင်း ညာဝေဟ်ဘူး အစ်ကိုရဲ့၊ ရှုံးခဲ့ဖူးတိုင်းလဲ လူညံ့မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ မယုံရင် စမ်းကြည့်လိုက်စမ်းပါ'

သူက အစ်ကိုဖြစ်သူအား စိန်ခေါ်လိုက်သဖြင့်....

'ဖြော်... မင်းက ငါ့ကိုစိန်ခေါ်တယ်ပေါ့'

'ဒီလိုနည်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်မှ ရမယ့် အနေအထားကိုး'

'ဒါဆိုလဲ စမ်းကြသေးတာပေါ့ကွယ်'

တရားခံကလည်း တိုနည်းကို မကြိုက်သော်လည်း အဆိုတင်သူက တင်လာသဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်၏။

'မတိုက်ခင် အရက်တစ်ခွက်စီ မော့လိုက်ကြရအောင်လား'

'ကောင်းသားပဲကွ၊ နိုင်သူသွားကြေးနော်'

'ဒါပေါ့'

ဝန်းလီက အရက်ခွက်ထဲ အရက်ထည့်သည်။ ချုန်လင်ဟိုးအလစ်၌ သူ့လက်မှ အပြုမှုန့်အချို့ ကျဆင်းဝင်ရောက်သွားသည်။

* * *

'တဲ့.... နောက်ဆုံး တစ်ခွက်ကိုတော့ မျှော်မျှော်ပါးပါး သောက်စားလိုက်ကြစို့'

တရားခေါ်ဆ အရက်ကို တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်သည်။

ဓားနက်ကလည်း ရေတံလျှောက်ပင်၊ လျှောခနဲ ဝင်သွားလေသည်။ တရားခေါ်၏လက်မှာ ခါးမှခေါ်ကို ဆွဲထုတ်သည်။

ခေါ်က တဖြည်းဖြည်း အပြင်သို့ထွက်လာသည်၊ သို့သော် အပြင်သို့ ခေါ်သွားက မရောက်ရှိတော့။ လမ်းခုလတ် ဘွင်ပင် ခေါ်အိမ်ထဲ ပြန်လည်ကျသွားသည်။

သူ့သခင်ကိုယ်တိုင်လည်း ရှေ့သို့ဟပ်ထိုး လဲကျသွားရှာသည်။

'ဟား ဟား ဟား ဟား'

ခါးနက်၏ အော်ဟစ်ရယ်မောသံမှာ အောင်ပွဲဆင်သူ တစ်ဦး၏ ရယ်မောဟန်မျိုး ဖြစ်လေသည်။

'အစ်ကို့မှာက ချစ်ရသူ ချစ်သူ ရှိသေးတယ်၊ အစ်ကို တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်တော့ သူ ကြေကွဲနေရမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့်ပါ အစ်ကို ...ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်....'

သူက အိပ်ဆေးမိကာ လဲကျ အိပ်စက်သွားရှာသည့် အစ်ကိုဖြစ်သူ တရားခေါ်၏ပါးပြင်ကို လက်ဝါးနှင့်အသာ ပွတ်သပ်ကာ ပြော၏။ ထို့နောက် ဆရာကြီးမနိုးမီ ဂမ်နှင့် ဟန်ဝေတို့ အပြင်သို့မထွက်လာခင်မှာ တရားခေါ်ချန်လင်တို့

၏ အသွင်ကို ဆောင်လျက် ဝတ်စုံဖြူကိုဝတ်ဆင်ပြီး သူ၏ မြင်းဖြူကြီးနှင့် နပါးပတ်တောင်သို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

နဂါးပတ်တောင်ခြေသို့ မျက်နှာဖုံးတပ်ဆင်လျက် ဝတ်စုံဖြူ ဝတ်ထားသည့် ဓားသမားဝန်းလ ရောက်ရှိလာ၏။ သူကား တောင်ခြေနဂါးပတ်လမ်းအတိုင်း မြင်းကိုစိုင်းတက်သွားသည်။ တောင်ထိပ်၌ သူတို့ရှိနေကာ သူ့အားစောင့်ကြိုနေကြပေလိမ့်မည်။

နဂါးပတ်လမ်းဆိုသည့် အနေအထားက တောင်ကိုပတ်ရစ်ပြီး တက်ရသောလမ်းကြမ်း ဖြစ်သည်။

ထိုလမ်းအား အပေါ်စီးမှ စီးမြင်နိုင်သဖြင့် သူမရောက်မီ ပင် ဂိုဏ်းချုပ်ထံ သူရောက်ရှိနေကြောင်း သတင်းတပို့လွှတ် နေမည်ကို သိ၏။

သူထင်သည့်အတိုင်းပင် တောင်ထိပ်တွင် နဂါးနက်ဂိုဏ်း ချုပ် ဇောင်းရမ်းခေါ် မသွားလက်ဝါးဇူရောင်က မိန်းကလေး ဖူယန်အား ချုပ်နှောင်ထားသော နဂါးခန်းမသို့ ကင်းသမား တစ်ဦး ဝင်ရောက်လာပြီး သတင်းပို့၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ခင်ဗျား....တောင်အောက်မှာ တရားခံ ချန် လင်ဟိုး မြင်းနှင့် တက်ရောက်လာပါပြီခင်ဗျ'

နဂါးခန်းမ၌ ချုပ်နှောင်ထားသည့် ဖူယန်မှာ ချစ်သူ ချန်လင်ဟိုး လာနေပြီဖြစ်သဖြင့် အားတက်သွားရှာ၏။

'ဟဲ....ဟဲ....ဘယ့်နှယ်လဲ၊ မင်းယောကျ်ားက ဒီလိုကျတော့ လဲ မင်းအပေါ် ချစ်ရှာသားပဲကွ'

ဇောင်းရမ်းက ဖူယန်အား ချုပ်နှောင်ထားသည့်ကြိုးများ ကို ဖြေရင်း ပြောလိုက်၏။

'ဒါတော့ သူ့မိန်းမပဲ ချစ်မှာပေါ့ရှင်'

'ဟဲ ဟဲ သူချစ်မှပဲလေ၊ မချစ်ရင်တော့ ကိုယ်ချစ်ရမှာပဲ'

နဂါးနက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မထိခလုတ်ထိခလုတ် ရယ်ပြီး ပြော၏။ ဖူယန်က မျက်နှာမဲ့ရွဲ့လိုက်သည်။

'ကဲ....အပြင် မျက်နှာတော် ဖူးရအောင် ကြွစမ်းပါဦး'

နဂါးနက်ကြီးက သူမအား ရှေ့မှဆွဲခေါ်သွားလေသည်။ နဂါးကျင်းမှထွက်လိုက်တော့ နဂါးတောင်ထိပ်သို့ ရောက်ရှိ သွားကြ၏။ ထိုနေရာမှ ကြည့်လိုက်လျှင် နဂါးပတ်လမ်း

ကြောင်းတစ်လျှောက် မြင်းနှင့်တက်ရောက်လာသော ချန်လင် ဟိုးကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

မကြာမီ သူသည် တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ဝန်းလဲရောက်လာ သည်။

(၇၆)

'ဟော့…ဘယ့်နှယ်လဲ မိုးအောက်မြေပြင်သိုင်းကျမ်း ပါခဲ့လား'

နဂါးနက်ကြီးက မေးလိုက်ရာ ဝန်းလံ ပြုံးလိုက်၏။

'ပါတာပေါ့ဗျာ၊ ပါတာမှ နဂါးနက်ကြီးအတွက် ကျကျနနကို ယူလာခဲ့တာပါ ဟဲ ဟဲ'

ဝန်းလံက မထိမဲ့မြင်လုပ်ကာ ဖြေကြားလိုက်သည်။

'ဒါဆို ကျုပ်ကိုအမြန်ပေးစမ်း'

ဝန်းလဓိထာ ရှည်လျားသော ဓားကြီးကို ထုတ်လိုက်ပြီး နဂါးနက် ဇောင်းရမ်းထံသို့ ဓားတစ်ချက် စတင်ပစ်လွှတ်လိုက်၏။

'ဝှစ်'

'ထန်'

'အဲဒါလေ မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင် ကျမ်းမဟာအဖွင့် နိဒါန်းတစ်ပေါ့ဗျာ'

'ဟေ'

သူက ဝန်းလဓိပြောနေသည့် သိုင်းကျမ်းများကို ရှရှိတော့မည်ဟု ထင်နေရာမှ ရုတ်တရက် သူ့ထံသို့ ဓားချက်ရောက်ရှိလာသဖြင့် သူ၏ဓားနှင့် ဆီးခံလိုက်ပြီး အလွန် ဒေါပွသွားလေသည်။

ရှက်လည်းရှက်သွား၍ မျက်နှာကြီး နီမြန်းသွားပါတော့သည်။ ထိုစဉ် ဓားချက်တစ်ချက်က အလင်းတန်းတစ်ခုနှယ် ရိပ်ခနဲသာ မြင်တွေ့လိုက်ရပြီး သူ့ထံသို့ ဆိုက်ရောက်လာပြန်သည်။

'ဒါကတော့ မိုးအောက်မြေပြင်ကျမ်းထဲက လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခန်းပဲ၊ အလင်းတန်းများဆိုတဲ့ဓားကွက်ပေါ့ ကြည့်ရှောင်လေ'

'ဝှစ်....ဝှစ်'

'ထန်....ထန်'

ပွယန်ထမှ ရင်များဖို့ကာ ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်နေရှာသည်။

တကယ်တော့ ဝန်းလဓိအဖို့ သိုင်းကျမ်းဆိုသည်ထက် သူဆင်ယူလာခဲ့သော သိုင်းမဟာကျမ်းမှ ဓားကွက်များကိုသာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပို့လွှတ်နေရှာလေသည်။

မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းကျမ်းစာအုပ် မယူလာဘဲ ထိုအထဲမှ သိုင်းကွက် အသစ်အဆန်းများကိုသာ ထုတ်လှုပ်တိုက်ခိုက်နေလေတော့သည်။

'ဟေ့ကောင် ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မင်းကို ကယ်တင်မယ့်ဝန်းတစ်ရာအဘွားအိုလဲမရှိတော့ဘူး၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းအသေဆိုးနဲ့ သေရှာနော် ကြည့်လုပ်'

နဂါးနက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူ့အား ကြိမ်းဝါးလိုက်ပါသည်။

'ဟား....ဟား....ဟား....ဟား တစ်ခါပဲရမှာပေါ့နဂါးနက်ဂိုဏ်းချုပ်ရယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ် ခင်ဗျားအလှည့်ပဲဗျ'

ဝန်းလဓိကလည်း ချက်ချင်းတုံ့ပြန်လိုက်ရာ ဇောင်ရမ်းမှာ မျက်နှာကြီး မည်းညိုသွားလေတော့သည်။

သူ့ဏးခုန်ပျံလိုက်ဓား သွေးလက်ဝါးရိုက်ချက်တစ်ချက်ကို ထုတ်ရိုက်ချလိုက်သည်။

'ဝုန်း'

သွေးလက်ဝါးရိုက်ချက်ကား အလွန်ပြင်းထန် အားပါးလှသည်ဖြစ်ရာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သော ဝန်းလဓိ ကိုယ့်အရှိန်နဲ့ ယိမ်းယိုင်သွားစေပါ၏။

သူ့အား တိုက်ရိုက်ထိမှန်ခံလိုက်ရရှာသော ကျောက်တုံး တစ်တုံးမှာသာ လွင့်စဉ်ပြီး ကောင်အောက်သို့ ကျရောက် သွားလေသည်။

'ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ မတရားဘူးရှဲ၊ ဟဲ...ဟဲ... နောက်တစ်ချက်ဆိုရင် အမှိုးနဲ့အသား၊ တခြားစီဖြစ်လောက် ပါတယ်နော်'

သူက ဓားတစ်ဖက် လက်ဝါးတစ်ဖက်နှင့် တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝန်းလဲကမှ သူ့အား မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်း ဘုရင် တိုက်ကွက်များနှင့်သာ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တစ်ရစ် ပြီး တစ်ရစ် တိုး၍ တိုက်ခိုက်နေခဲ့၏။

တိမ်လည်ပျံ ဓားကွက်အား ထုတ်သုံးလိုက်သောအခါ နဂါးနက်ကြီး မျက်လုံးမြူးကျယ်သွားရလေသည်။

ထိုဓားကွက်က သူ့အား ကောင်းကောင်း ဒုက္ခပေးလိုက် နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ တိမ်လည်ပျံ ဓားချက်တို့က အသံပါ ပါလာပြီး အသံမြည်သံနှင့်ရောယောင်ကာ ဓားချက်က မထင် မှတ်သော နေရာမှ ပေါ်လာခြင်းသာ ဖြစ်၏။

'ရှပ် ရှပ်'

ဓားချက်အသံက အပေါ်ပိုင်းမှမြည် ၁ သွားပြီး ဓားချက် အမှန်က သူ၏ ခါးအောက်ပိုင်းသို့ လျပ်တစ်ပြက် ဝင်လာရာ သူနောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။

ဝန်းလဲက ပွတ်ကာ သီကာဖြင့် နဂါးနက်ကြီး၏ ဘက်ကျီ အား ဆုတ်ဖြသွားခဲ့လေသည်။

သည်ဓားချက်ကြောင့် ဇောင်ရမ်း သူ့ကိုယ်သူ ပထမ ဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စိုးရိမ်ပူပန်မိသွားလေသည်။

သူဟာ နောက်တစ်ကြိမ်ပေါ်လာလျှင် မည်သို့ ခုခံကာကွယ် ရမည်လဲဟု တွေးနေစဉ် မိုးအောက်မြေပြင်မှ ဆန်းသစ်သည့် ဓားကွက်တစ်ကွက်က သူ့ထံ ရောက်ရှိလာပြန်၏၊ မြင်းခွာ ဖနောင့် ဓားကွက်သာဖြစ်သည်။

သည်ဓားကွက်ကလည်း ရှေ့သို့တန်းထွက်သွားသည့် ဓား ချက်များနောက်သို့ ချက်ချင်း တုံ့ပြန် ကန့်ထွက်တိုက်ခိုက် သည်။ ထို့အတူ အပေါ်သို့လက်ရောက်သော ဓားချက်တို့မှာ လည်း အောက်သို့ ချက်ချင်းကျလာသဖြင့် ရှောင်တိမ်းရခက် လှ၏။

အရှေ့ဘက်သို့ ရှောင်လိုက်သော ဓားချက်မှာ အနောက် ဘက်သို့ တန့်ပြီး တန်ပြန်ထိမှန်သကဲ့သို့ အနောက်ဘက်သို့ လွဲခုတ်ချလိုက်သော ဓားချက်မှာလည်း အရှေ့ဘက်သို့ ဒုက္ခ ပြန်ပေးသွားတတ်ပြန်သည်။

သည်ဓားကွက်ကလည်း သူ့အား မြူးတူးဖြတဲ ဖြစ်ကာ ဣန္ဒြေမဲ့သွားစေပါ၏။

ဓားချက်က သူ့ပခုံးစွန်းကို ရှပ်လှီးချသွားနိုင်ခဲ့သည်။ သွေးစတို့က ဖွာခနဲ ထွက်သွား၏။

'တောက်'

နဂါးနက်ကြီး၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ကျားနာတစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ မီးကျီးခဲ နှစ်ခဲအသွင် နီရဲတောက်ပြောင် နေတော့သည်။

သူက ကောက်ကျစ်သော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုအား ပြုလုပ်လာ၏။ ထိုလှုပ်ရှားမှုအား ဆတ်ခနဲ ဖမ်းဆဲကာ လည်မျိုကို ဓား နှင့် ထောက်ထားလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဖုယန်ခမျာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သည့်အသွင်နှင့် မျက်လုံး အစုံမှာ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်နေတော့သည်။

'ကဲ...မတရားဓား မကောင်းဆိုးပါး ကောင်ရေ့၊ မင်း မိန်းမရဲ့ အသက်ကို မနှမြောရင် ဓားကို အောက်ပစ်ချလိုက် ပါကွယ့်'

သူက အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် ဝန်းလ မည်သို့ လုပ်ရမည် မသိဘဲ အကျပ်ရိုက်သွားလေတော့သည်။ အနိုင်ရရှိနေရာမှ အရှုံးသို့ အခြေအနေက ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားခဲ့ရပြီ၊ ဝန်းလက ဓားကိုမချဖြစ်သေးချေ။

'ဟဲ...ဟဲ သွေးအေးတယ်ဆို ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျေးပူသွား အောင် နွေးပေးရမှာပေါ့ကွယ် ဟဲ...ဟဲ'

'အ...အ'

ဖုယန်၏ နာကျင်စွာ အော်ညည်းလိုက်သံအား ကြားလိုက် ရသည်နှင့်အတူ သူမ၏ ဆင်စွယ်နို့နှစ်ရောင် လည်သွယ်သွယ် မှ သွေးများ ယိုစီးစိမ့်ကျလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဝန်းလ ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

ဓားအား အလျင်အမြန် ပစ်ချလိုက်ရတော့သည်၊

'ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ၊ အဲဒီလိုမှပေါ့ကွယ်'

'ဝုန်း'

ဝန်းလ ဓားကိုပစ်ချလိုက်သည်နှင့် သူ့ သွေးလက်ဝါး ရိုက်ချက်တစ်ချက်က အရှိန်ပြင်းစွာ သူ့ရင်ဘတ်ထံ ဝင်ရောက် လာလေသည်။ ဓားကိုင်ပြီး ဖုယန်၏လည်မျိုကိုထောက်ထား ရာမှ သူ့ထံသို့ ဦးသည့်နည်းနှင့် ရိုက်ချက်က ရောက်ရှိလာ လိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်မိ။ သို့သော် သွေးလက်ဝါးရိုက်ချက် အ တကယ်ပင် သူ့အား အရှိန်ပြင်းထန်စွာ ထိမှန်သွားခဲ့ သည်။

ဝန်းလ ီ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ မြောက်တက်သွားလေသည်။

'အိုး....အိုး'

ဖူယန်ထံမှလည်း၊ တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့စွာအော်ညည်းလိုက်သံလည်း ကြားရ၏။ လူကမူ ခပ်ဝေးဝေးရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးနှင့် ဆောင့်ရိုက်မိသွားသည်။

'အင့်'

သူ တော်ရုံနှင့်မထနိုင်တော့ပေ။ အတွင်း ဒဏ်ရာကတော့ ရသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သွေးလက်ဝါး အတွင်းအားနှင့် တိတိကျကျ ထိမှန်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'ဟား ဟား ဟား ဟား'

သူက ခေါင်းကိုစုံထောက်လျက် ဝေ‌ဒနာ ခံစားနေရှာသော ဝန်းလ‌ိအား ငုံ့ကြည့်ပြီး....

'ငါ့ခြေဘွားလား တရားခေါ်၊ ဒီဟာစ်ကြိမ်မင်းကို ကယ်တင်မယ့်သူ မရှိတော့ဘူးကွ'

ရှေ့ရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးနားတွင် လဲနေသော ဝန်းလ‌ိအား သူက အပေါ်စီးမှ ပြောဆိုပြန်လေသည်၊

ဝတ်စုံဖြူနှင့် မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်ဝန်းလ‌ိမှာ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး အောင့်တက်လာ၏။ လည်ချောင်းဝတွင်လည်း တစ်ဆို့ဆို့ ဖြစ်လာ၏။

'ဝေါ့'

သူ တစ်ချက်ထိုးအန်လိုက်ရာ သွေးများက စီးကျလာလေသည်။

'ဟား ဟား ဟား ဟား'

နဂါးနက် ဂိုဏ်းချုပ်က ကျေနပ်အားရစွာ အော်ဟစ်ရယ်မောနေ၏။

'ဝုန်း'

ရယ်မောနေရာမှ သူ၏ နောက်ကျောသို့ ခြေ ကန်ချက်တစ်ချက်က ပြင်းထန်စွာကျရောက်လာသည်။

ဝန်းလ‌ိမှာ ရှေ့သို့ဟပ်ထိုးလဲသွား၏။ သို့သော် သူက ချက်ချင်းပြန်ထလိုက်ပြီး ရန်သူအား ရင်ဆိုင်လိုက်နိုင်သည်။

'ဟင်'

သူ မျက်စိကိုပွတ်လိုက်မိသည်။ သို့သော်မြင်ကွင်းကပျောက်မသွား၊ ပျက်လည်းမသွား။

တရားခေါ်က နှစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ နှစ်ဦးစလုံးက မတ်တတ်ရပ်နှင့် အဆင်သင့် သူ့အားရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန်ရှိနေသည်။ ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာဖုံးကိုလည်း စွပ်ထားကြလေသည်။

တကယ်တော့ တရားခေါ်ချွန်လင်တိုးက ဝန်းလ‌ိနောက်သို့ လိုက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်၌ သံခြေထောက်နှင့် ကျောက်လက်တို့ကလည်း တောင်ထိပ် ရောက်ရှိလာပြန်သည်။

သူတို့က သုံးဦး၊ တရားခေါ်ကနှစ်ဦးရင်ဆိုင်မိကြပြန်သည် ဝန်းလ‌ိက အကျော်းဒဏ်ရာအ ၊ အတွင်းအားနှင့်ပင် ခုခံထားလိုက်ပြီးအစ်ကိုနှင့်အတူ သွေးလက်ဝါးဆိုသော ဇူးရှောင်အား အသေအလဲတိုက်ရန် ပြင်လိုက်လေသည်။

'ဝုန်း'

သံခြေထောက်တို့က စတင် တိုက်ခိုက်လာလေသည်။ ခြေထောက်ကြီးတစ်ချောင်းက သူတို့နှစ်ဦး အကြားသို့ ဖျတ်ခနဲရောက်ရှိလာသဖြင့် ဝန်းလ‌ိ လက်ပြန်ရိုက်ချပြီး ကုန်းဝင်လိုက်ရာ အတွင်းအားကောင်းလှသဖြင့် သံခြေထောက်ခမျာ မထိန်းနိုင်ဘဲ လဲကျသွားလေသည်။

'ဝုန်း'

ကျောက်လက်ကပါ လက်ဝါးရိုက်ချက်ဖြင့် ရိုက်ချပြန်ရာ နှစ်ဦးစလုံး ခုန်ရှောင်လိုက်ကြသည့် အတွက် ရိုက်ချက်များ

ကြားမှ ကျောက်တုံးတစ်တုံးအား အစိတ်စိတ် အမြွာမြွာ ကွဲကြေစေကုန်၏။

'နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင် မင်းဘို့ခေါင်းပဲ ဟေ့'

သူတို့နှစ်ဦးက ပြုံးလိုက်ပြီး လှုပ်ရှားမှုကို ပြိုင်တူ လုပ်လိုက်ရာ ကျောက်လက် အုံ့အားသင့်သွား၏။ သူ့ထံသို့လည်း ဓားချက်နှစ်ချက်က ပြိုင်တူရောက်ရှိလာသည်။

'ဟာ'

ဓားတစ်ချောင်းအား ရှောင်တိမ်း လိုက်နိုင်သော်လည်း တစ်စင်းက သူ၏ဆံပင်ကို ဖြတ်ချသွားခဲ့လေသည်။

ကျောက်လက်မှာ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်သွားမိ၏။

'ဟဲ ဟဲ ဟဲ'

'ဟဲ ဟဲ ဟဲ'

ဝက်စုံဖြူ၏ တရားဓားညီနောင်မှာ ပြိုင်တူ ရယ်မိကြပြန်သည်။

'ဝုန်း'

ဇောင်ရမ်းက သွေးလက်ဝါးရိုက်ချက်ကို ရိုက်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်၊ သို့သော် လျင်မြန်မှုက နှစ်ဦးသား ယိမ်းတိုက်ဘော့ သည့်နှယ် စုံပြိုင်တူ ဘေးသို့ ခွဲကာ ရှောင်လိုက်ကြရ၏၊

ဖူယန်ခမျာ ... က်လုံးလေး အဝိုင်းသားနှင့် ဝတ်စုံဆင်တူ နှင့် ရန်သူကို တက်ညီလက်ညီ တိုက်နေသော ဓားသမားနှစ်ဦးကို တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်ရှုနေမိသည်။ သည်နှစ်ဦး

အနက် တစ်ဦးမှာ သူ့ချစ်သူ တရားဓားပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ရုတ်တရက် သံခြေထောက်ကြီးတစ်ဖက်က သူတို့ထံ ခုန်ဝင်လာပြန်သည်၊ သည်တစ်ကြိမ်တော့ သံခြေထောက်ကြီးအား တစ်ဦးက စုံဖမ်းဆီး ဆုပ်ကိုင်နိုင်စဉ် နောက်တစ်ဦးက လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ....

'ဖြောင်း'

အသံမှာ ကျယ်လောင်လှသည်ဖြင့် သံခြေထောက်ကြီးမှာလည်း ထက်ပိုင်းကျိုးသွားခဲ့လေသည်။

တစ်ဦးက သူ၏ရင်ဘတ်ကို ကန်ချက် ပို့လွှတ်လိုက်သောအခါတွင်မူ သံခြေထောက်ကြီးခမျာ ပက်လက်ကြီးလန်လျက် လဲကျကာ မထလာနိုင်တော့ပေ။

ကျောက်လက်ဟန်ကိုတော့ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးက တစ်ပြိုင်နက် ခုန်ပျံ၍ ဝဲယာနှစ်ဖက်ဆန့်ချက် နှစ်ချက်က ပြိုင်လွှတ်လိုက်ရာ ကျောက်လက်ခမျာ ဘယ်ဘက်ကို ကာကွယ်ခုခံလိုက်သောအခါ ဘာဘက်မှ ကန်ချက်က ထိမှန်သွားခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ ယာဘက်သို့ ဘေးတိုက်လဲကျသွားစဉ် ကျောက်လက်ကြီးကို ထောက်လိုက်ရ၏။ ဝန်းလ... က ကိုယ်ကို ထောက်ထားခဲ့သော ကျောက်လက်အား သူ၏ဓားနှင့် ပြင်းထန်စွာ လွှဲခုတ်လိုက်လေရာ ကျောက်လက်မှာ အစိတ်စိတ်အမြွာမြွာဖြစ်ပြီး ပျက်စီးသွားခဲ့ရတော့၏။ ထိုစဉ်ခိုက် တရားဓားလည်း သည်ဘက်မှ လွှဲချက်က အခြားလက်တစ်ဖက်ကို လက်မောင်းရင်းမှ ဖြတ်ထွက်သွားစေ၏။

'ဝှစ်'

'အား'

ကျောက်လက်ဟန်၏ကိုယ်ခန္ဓာမှာ လက်နှစ်ဖက် မရှိတော့ဘဲ ကိုယ်လုံးကြီးသာ ကျန်ရှိတော့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဇောင်ရမ်းက သူ၏ သေနတ်လက်ဝါး ရိုက်ချက်နှင့် ခပ်မြင်းမြင်း ရိုက်ထုတ်လိုက်သောကြောင့် ကျောက်လက်ဟန်မှာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ဗုန်းဗုန်းလဲကျ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

သူ့လူများ သေဆုံးကုန်သဖြင့် ဇောင်ရမ်းမှာ ဓားနက်တို့ ညီအစ်ကိုအား တစ်ဦးတည်း ရင်ဆိုင်ရလေသည်။

'ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားအလှည့်ပဲ သေနတ်လက်ဝါးရေ'

ဝန်းလိက ထိုသို့ ကြိမ်းဝါးလိုက်ရာ သေနတ်လက်ဝါးမှာ တစ်ချိန်က သူ့နာမည်အား ခေါ်ဆိုလိုက်သဖြင့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို မြင့်တက်သွားစေသည်။ သူတို့အားလည်း မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၏။

မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်သူ တရားခံလဲ'

'နှစ်ယောက်စလုံးပဲ'

'ဟား ဟား ဟား'

ဇောင်ရမ်းကလည်း ရယ်မောလိုက်စဉ် တရားခံတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးက ပြိုင်တူခုန်၍ သူ၏ရင်ဘတ်အား ကန်ချလိုက်လေသည်။

'ဘုံး'

'အား'

သေနတ်လက်ဝါးမှာ သုံးလေးပတ်လိမ့်သွားပြီး ခြေထောက်နှင့် ပြန်လည်မတ်တတ်ရပ်လာနိုင်ပြန်၏။

ထိုအချိန်တွင် ဓားနက်၏ ရင်ဘတ်မှ အတွင်းဒဏ်ရာက မခံမရပ်နိုင်အောင် အောင့်တက်လာသဖြင့် ဝန်းလိခါးကို ထိန်းလိုက်ရသည်။ ထိုအခြေအနေကိုသိသော သေနတ်လက်ဝါးက ဓားနက်အား ဖိတိုက်ရန် အကြံနှင့်လက်ဝါးရိုက်ချက် တစ်ချက် ရိုက်ချပြန်သည်။

'ဝုန်း'

'အ'

သည်တစ်ကြိမ်သူ၏ ရိုက်ချက်အား ဝန်းလိက ရင်ဘတ်နှင့် ကော့ခံ၍ သူ့လက်ဝါးကြီးကသည်း မိုးအောက်မြေပြင် သိုင်းဘုရင်ကျမ်းမဟာမှ မိုးကုတ်လက်ဆုပ်နည်းဖြင့် အမိအရ ဖမ်းယူခဲ့၏။ မိုးကုတ်လက်ဆုပ်ဖမ်းကွက်မှာ အလွန်သေချာခိုင်မြဲသော နည်းဖြစ်လေရာ မည်သည့်အတွင်းအားနှင့်မှ ပြန်လည်ရုန်းထွက်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါချေ။

သေနတ်လက်ဝါးက အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ အတွင်းအားတို့ စုစည်း၍ ရုန်းကန်သည်။ သို့သော် သူ့လက်က ဝန်းလိ၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် တသားတည်း ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။

'ဘုံး'

အခြားလက်တစ်ဖက်နှင့် သူ ရိုက်ချပြန်၏။ ထိုလက်သည်လည်း မိုးကုတ်လက်ဆုပ်ဖမ်းနည်းပယ် ချုပ်မိသွားပြန်သည်။ မလှုပ်နိုင်တော့။

သေနတ်လက်ဝါး၏ နှလုံးအား အဆုံးသတ်ခဲ့လေပြီ။

'အစ်ကိုဝန်းလ'

ကျယ်လောင်သော အသံလေးနှင့် တောင်ပေါ်သို့ ဟန်ဝေ တို့သားအဖနှင့် ဝမ်တို့တက်ရောက်လာကြသည်။

'အစ်ကိုချန်လင်ဟိုး'

ဖူယန်ကလည်း စူးရှစွာ အော်ခေါ်လိုက်၏။ ညီအစ်ကို နှစ်ဦးကမူ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖက်ထားကြ၍ မည်သူ ချန်လင် ဟိုး၊ မည်သူ ဝန်းလမှန်း မသိရှာကြပေ။

ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးကလည်း မ ်သူမျှ မထူးကြ၊ နှစ်ဦးစလုံး ကလည်း သွေးသံရဲရဲနှင့် မျက်နှာဖုံးစွပ်များနှင့် ဖြစ်နေကြ သည်။

'အစ်ကိုချန်'

'အစ်ကိုလ'

ဖူယန်နှင့် ဟန်ဝေတို့က တိုးသက်စွာ ခေါ်လိုက်၏။

ထိုအခါ သူတို့နှစ်ဦးက ဖူယန်နှင့် ဟန်ဝေတို့ဘက် လှည့် လိုက်၏။

'ဝုန်း'

'အမယ်လေး'

'အမေ့'

သူတို့နှစ်ဦးမှ တစ်ဦးက ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုး လဲကျသွားလေ တော့သည်။

'အစ်ကိုချန်'

'အစ်ကိုလ'

လဲနေသောသူထံမှ တိုးဖွဖွလေး ခေါ်သံကြားရ၏။

'ညီမလေး ဟန်ဝေတဲ့'

ဖူယန်က ကျယ်လောင်စွာ ထအော်လိုက်သဖြင့် ဟန်ဝေက သူ့ထံ ချက်ချင်းရောက်သွား၏။

'အစ်ကိုလ လားဟင်'

'ဟန်ဝေ ... ဟုတ်တယ် .... အစ်ကို .... အစ်ကို ....ညီမကို .... ချစ် ချစ်ပါတယ်ကွယ်'

သူ့စကားသံတို့က တိမ်ပြီး တိုးသက်ကာ ငြိမ်သက်သွား တော့သည်။

ဝန်းလအား ဟန်ဝေလေးအား အဆုံးမရှိသော ချစ် စကားတို့ကို ပြောသွားခဲ့လေပြီကော

'အစ်ကို....အစ်ကိုဝန်းလရယ်'

တရားခံက ညီဖြစ်သူ၏ မျက်နှာဖုံးကို ချွတ်လိုက်လေ သည်။

'ဟင်'

ဖူယန် ထိတ်လန့်အံ့ဩသွားရှာ၏။ တရားခံကို မော့ကြည့် သည်။ ဖူယန်အား ချန်လင်ဟိုး အသာ ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းလျက် ညင်သာတိုးဖွစွာ ပြောပြလိုက်သည်။

'အစ်ကို့ညီ ခါးနက် ဝန်းလပေါ့၊ ညီမ ဖူယန် သူ့ အပေါ် အထင်တွေမှားခဲ့တယ်ကွယ်၊ တကယ်တော့ သူဟာ လူကောင်းလူမှန်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်၊ အစ်ကို့လိုပဲ တရားတဲ့ ဘက် လိုက်ရင်း လူဆိုးတစ်ဦးလို့ အထင်ခံရ အမြင်ခံရသူ ကံဆိုးသူ လူတစ်ယောက်ပဲကွယ်၊ အစ်ကို့အပေါ်လဲ သစ္စာရှိ ရှာတယ်၊ ဖူယန်ကို စောင့်ရှောက်နေခဲ့တာ သူပေါ့ကွယ်'

ခုတော့ ဟန်ဒဝ ငိုရှိုက်နေရှာသည်မို့ ဖူယန်လည်း ဓားနက် ဝန်းလ၏အတွက် ကြေကွဲစွာဖြင့် ငိုရှိုက်မိခဲ့လေပြီ။ သူ့အား မျက်မမြင်ဘဝ၌ရှိစဉ် သစ္စာရှိမှုများ၊ စောင့်ရှောက်မှုများ၊ နတ်ရေစင်ကို ရှာဖွေကူသမှုများ အစရှိသဖြင့် သူမ နားလည် ခဲ့ရတော့သည်။

'ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဓားနက်ရယ်'

ဆရာကြီး ချင်ပိုးပေါ် မျက်ရည်စဲနေရရှာသည်။

'မင်းကို သိုင်းထူးချွန်တဲ့လူမှ သေမင်းက ခေါ်ရသလား ကွာ၊ ငါ့လိုလူကို ခေါ်ပါတော့လား၊ ပညာတော့ နှမြောလိုက် တာ'

ဖူယန်အား ချန်လင်ဟိုးက အသာ ဖေးမ ထူလိုက်သည်။ ဟန်ဒဝကိုမူ ဆရာကြီး ချင်ပိုးက နှစ်သိမ့်လျက်ခေါ်သည်။

'သိုင်းသမားဆိုတာ တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း သေတာ မဆန်း ဘူး သမီး'

သူ့ထံမှရရှိသည့် ချစ်စကားအတွက် ယူကျုံးမရအောင် ဖြစ်နေမိသည်။ သူမ ချစ်ရသော အစ်ကိုလ၏၊ သူမ မြတ်နိုးရ သော အစ်ကိုလ၏ သည်ဓားလက်ဝါးဆိုတဲ့ မိစ္ဆာကောင်ကို လက်စားချေပြီးမှ ဖခင်ကြီးကို ဖွင့်ပြောမယ်ဆိုတဲ့ အစ်ကိုလ၏ ခုတော့ မည်သူမှ ဖွင့်မပြောနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့အသက်ကို စွန့်၍ ရန်သူကို အသေခံ တိုက်သွားရှာခဲ့၏။

'မင်း တို့တွေတွက် တာဝန်ကျေခဲ့ပါတယ် ညီရယ်'

တရားမားက ကြေကွဲမှုဖြင့် ညီဖြစ်သူ၏ အလောင်းကို ငုံ့ကြည့်ရင်း တိုးသက်စွာ ရေရွတ်လိုက်မိတော့သည်။

ဝန်းလ၏ အလောင်းကို ကောင်းမွန်စွာ အုတ်ဂူသွင်းပြီး သဂြိုဟ်လိုက်ကြ၏။

ထိုအုတ်ဂူထက်၌ ကမ္ပည်းစာတန်းလေးက ထင်ရှားစွာရှိ သည်။

'တရားမား ချန်လင်ဟိုး'

ယခုတော့ ဓားနက်ရော တရားမားပါ သည်ကမ္ဘာ မြေပြင်၌ မရှိကြတော့ပြီ။ ညီအစ်ကို နှစ်ဦးစလုံး၏ အမည် များမှာ ဤသိုင်းလောကတွင် ကွယ်ပျောက်သွားကြတော့ မည် ဖြစ်သည်။

ချန်လင်ဟိုးနှင့် ဖူယန်တို့နှစ်ဦးမှာ အမည်သစ်နှင့် ဘဝသစ် ဆီသို့ ရွှေ့ရှုလိုက်ကြ၏။ ရွှေအရှက်၏ အလင်းရောင်တို့က နီရောင်သမ်း နေကြပြီ။ ချစ်သူနှစ်ဦးကား....။

ဇာတ်သိမ်းပိုင်းပြီး။

ရဲမာန်အော